

ப்ரார்த்தனா

Savitri

B H A V A N

ஆய்வுக் குறிப்புகள் எண். 14

ப்ரார்த்தனா அச்சிட்டு வெளியிடுபவர் : சாவித்ரி பவன், ஆரோவில்

சாவித்ரி பவன்

ஆரோவில் 605 101

தமிழ்நாடு, இந்தியா

தொலைபேசி: 0091 (0)413 2622922

மின்அஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in

www.auroville.org/index/savitribhavan.htm

இவ்வெளியீடு ஸ்ரீஅரபிந்தோ பன்னாட்டு கல்வி ஆராய்ச்சி
மையத்தின் (SAIER) நிதியுதவியினால் பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

*This publication has been funded by SAIER
(Sri Aurobindo International Institute of Educational Research)*

இப்புத்தகத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள புகைப்படங்கள்,
ஸ்ரீ அரவிந்தர், ஸ்ரீ அன்னை ஆகியோரின் வாசகங்களை மறுபதிப்பு
செய்ய அனுமதித்த ஸ்ரீ அரபிந்தோ ஆசிரம அறக்கட்டளை மற்றும்
அறங்காவலர் ஆகியோருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி

ஆங்கில இதழாசிரியர் ஷ்ரத்தாவன்
தமிழில் தனலட்சுமி, சாவித்ரி பவனுக்காக

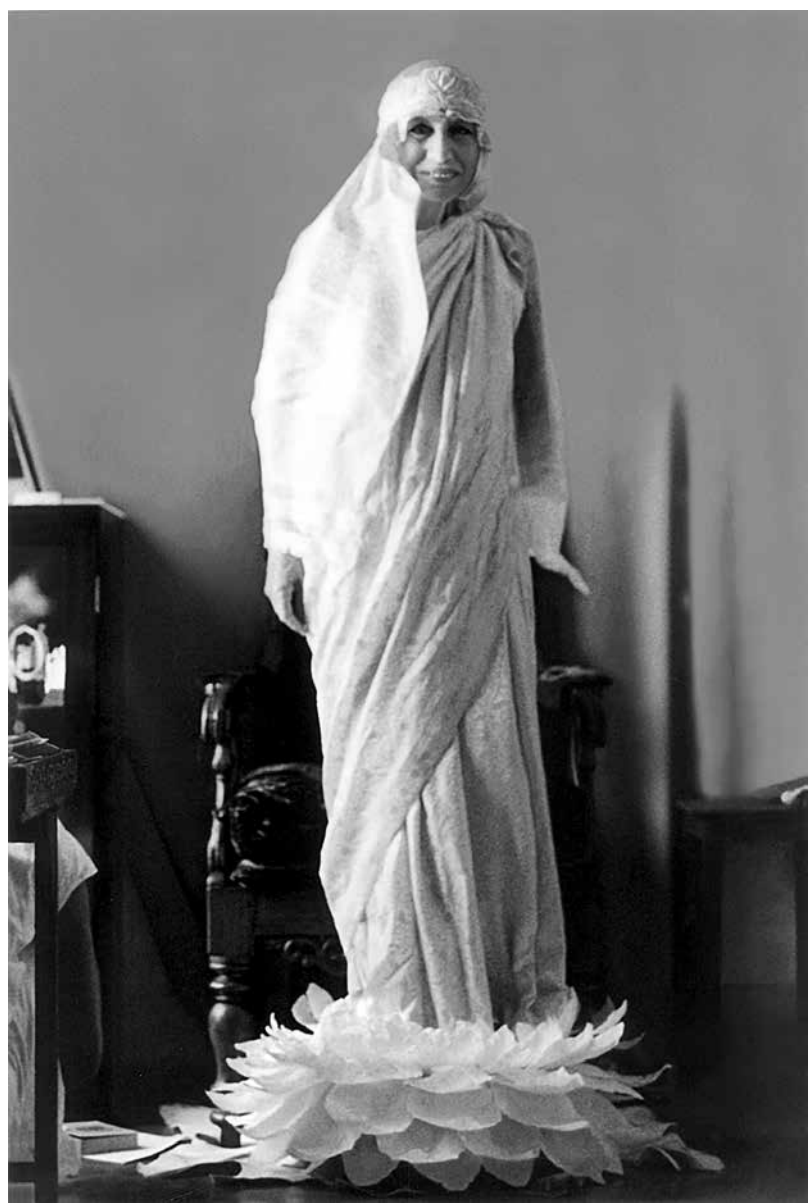
வடிவமைப்பு : ப்ரிஸ்மா, ஆரோவில், prisma@auroville.org.in

அச்சிட்டோர் : ஆல் இந்தியா பிரஸ், பாண்டிச்சேரி

ஆகஸ்ட் 2010

பொருளடக்கம்

அருளாளர் ஸ்ரீ அரவிந்தர் அருளிய சாவித்ரி	4
ப. விஜயபாலன்	
சாவித்ரி சத்தியவான்	28
பிரேமா நந்தகுமார்	
ஒரு மனிதனின் முழுநிறைவாற்றல் உலகினை உய்விக்கலாம்	38
மாலினி நாராயணன்	
சாவித்ரி விளக்கம்	46
ஷ்ரத்தாவன்	
சாவித்ரிபவன் செய்திகள்	82

*Immortal rhythms swayed in her time-born steps;
Her look, her smile awoke celestial sense
Even in earth-stuff, and their intense delight
Poured a supernal beauty on men's lives.*

p. 14

காலம் அளந்தவள் கால்வைப்பு அடிகளில்
அழிவிலாத் தாள லயங்கள் அசைந்தன
அவளின் பார்வையும் அவளின் நகையும்
நிலவுலகு அளாவிய நிலையிலாப் பொருளினும்
வியனாலகு உணர்வுறும் விழிப்பினைக் கூட்டின்
அஃதோடு அவற்றின் உயர்திற மகிழ்ச்சியோ
விண்ணாலகு ஆர்ந்த விழுமிய வனப்பினை
மானிடர் வாழ்விலே வெள்ளமாய்ப் பொழிந்தன.

அருளாளர் ஸ்ரீஅரவிந்தர் அருளிய ஸாஷ்தீர்

ப. ஜெயபாலன் [மா.ஜெய்]

SAVITRI

by

SRI AUROBINDO

Book One : The Book of Beginnings

Canto Four : The Secret Knowledge

அருளாளர் ஸ்ரீஅரவிந்தர் அருளிய ஸாவித்ரி
மகாகாவியம்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவில்
தமிழாக்கம்

ப.விஜயபாலன் (மாவிஜய்)

நூல் : ஒன்று
காதை : நான்கு

மறைகாப்பு ஞானம்

வரிகள் 247 முதல் 491 வரை

247.....253

நிகழ்ந்திட எதுதான் நிச்சயம் வேண்டுமோ
அதனின் நிழற்படி(வு) அபூர்வ மாகவே,
கண்ணில் புலப்படாத் தன்மைய அதனின்
வல்லடி தன்னை வாங்கி உணர்வதாம்
உள்ளார் உணர்வுத் திறத்தின் மேலே
பதித்திடப் படுதே ஒருகணப் போதினில்;
தவிர, உள்ளுள் உணர்வு தன்னை
வெளியே காட்டி விடைபகர் சிலரிலே,
உலகு தன்னின் உளத்தி னோடு
நமதின் உளத்தை இனங்காண வைத்தே,
இயலுல கத்தின் உரமுடை மனத்திறம்,-
வல்லமை வாய்ந்த வழிமுறை அதனின்
படிவந் தன்னை நமது பார்வையில்
தகவலாய்த் தந்ததன் தொடர்புறுத் திடுதே.

வல்லடி = shock

254.....257

கட்புலன் கொண்டுநாம் கவனிப் பனவும்,
தொட்டுணர் வாலே துய்த்திருப் பனவும்,
எண்ணம் ஊகஞ் செய்ய இயன்றவும்
நிறைந்து நெரிந்துள **சிறுவில்** லினுக்குள்
எட்டிடும் நமதின் இலக்கமை கின்றதே;
இன்னார் என்றே அறிந்திட வொண்ணாச்
சத்தியந் தன்னின் பேரொளி நமக்குளே,-
நமதின் அகத்தே அமைந்திடு பவராம்
வருவ(து) உரைக்கும் அருட்போ தகரையும்
நிகழ்ந்திடும் நிலையினைக் கண்ணுறு பவரையும்
விழித்திட வைக்கும் விதத்துள நிகழ்வாய்
உதயம் ஆவதோ அரிதாய்த் தானே.

சிறுவில் = arc, வட்டவரையின் பாகம்

258.....261

புறத்ததும் உடனடி அடுத்ததும் நம்மின்
ஆற்றற் களமாய் ஆகின் றனவே,
அழிந்து போனநம் கழிந்த காலம்
பின்னணி தன்னுடன் துணைவலி ஆகுதே;
உள்ளம் என்பதோ உற்றவான் மாவைக்
கைதியாய் ஆக்கிக் காட்டிடு கின்றது,
நம்வினை கட்கே நாமடிமை ஆகிறோம்;
அறிவுநுட் பத்தின் ஆதவன் தனைநாம்
துன்னவும் ஒண்ணோம் தூரித நோக்கிலே.

துணைவலி = background

துன்னவும் = நெருங்கவும்

262.....268

விலங்கின் குறுமனத்(து) இயல்பை மரபாய்க்
கொண்டுள மனிதன் இன்னமும் இயற்கைச்
செவிலியின் வலிமை செறிந்த கரத்தினில்
தவழுமோர் குழந்தையாய் இருந்த வண்ணம்,
வரிசைத் தொடராய் வரும்சிறு பொழுதெனும்
வாய்ப்பு தனிலே வாழ்ந்திடு கின்றனன்;
மாறியே வருகிற நிகழ்வே ளைக்கோ
ஒடுங்கிய வகையதாய் உளதவன் உரிமையே;
போகிய பொழுதினோர் புனைவுரு வடிவிலே
அவனது நினைவு மலரோ திரும்பிப்
பின்னே ஊன்றிக் கண்ணுறு கின்றதே,
அவன்தான் நகர்கையில் அவனின் முன்னே
வரவுள பொழுதோ விலகி ஓடுதே;
கற்பனை புரிந்த ஆடைகள் தவிர
யாதொரு முகமும் பார்த்திட இலையே.

நிகழ்வேளை = present

269.....270

எதிரதே வாய்க்கும் நிகழ்வினி லிருந்தே
அவனது வினையின் பலன்கள் அனைத்தையும்,-

வரம்பினுக்கு) உள்ளூள், நிலைத்திராத் தன்மையோர்
வலிமை தன்னை வாகாய் வைத்தே
படைக்கலம் பூண்டுதான் பாதுகாக் கின்றனனே.

271.....277

மல்லாடி எதிர்க்குமோர் மடமை அவனது
ஞானத் தினுக்கு நற்றுணை ஆகுதே:
அவன்வினை கட்கெலாம் விளைசெயல் எதுவெனப்
பார்த்திட அவனிவண் காத்திருக் கின்றனன்;
அவன(து) எண்ணம் அனைத்தினுக்கு) ஆனதாம்
உறுதி என்னும் உணர்வுப் பாட்டினை
எடையிடும் முகத்தான் எதிர்பார்த்த திருகிறான்;
எதனை எஞ்சான்(று) உறுவான் கைவர
என்பதை அவன்தான் அறிகிறான் இலையே;
முடிவிலே அவன்தான் பிழைத்திட முடியுமோ,
அல்லது மரபே அற்றுப் போனவாம்
மீபெரும் விலங்கெனும் யானை இனத்ததும்,
தலைகீழ் நிலையிலே தருக்கிளை பற்றியே
ஆடிடும் அபூர்வக் கரடி இனத்ததும்
அன்னவே இறுதியை அடைந்திடு வதோடு
மண்ணகம் எதனின் மன்னனாய் வீற்றனோ,
அந்நிலத்(து) அவனும் அழிந்துதான் படுவனோ
என்பதை அவன்தான் அறிகிறான் இலையே.

உறுதி என்னும் உணர்வு = certitude, ஐயமிலா நிலை
அன்னவே = போன்றனவே

278.....279

அவனது வாழ்வின் அர்த்தம் எதுவென
அறியா நிலையில் அவனிருக் கின்றனன்;
உயர்த்தி யாயும் உயரிய தாயும்
உளதாம் அவன(து) ஊழ்வினை குறித்தே
ஏதும் அறியா(து) இருந்திடு கின்றனே.

280.....293

ஊழ்வினைத் தேவனையும் வாய்ப்பு வினைஞானையும்
விருப்பத் தூதனையும் மேற்கவ னிப்பராம்,
உலகின் தேவைக்(கு) உற்றிடும் **எண்கரு**
ஆகிய தேற்றத்தின் வல்லுநர் ஆவராம்
சிந்தனைத் தொடரெனும் சிலந்தி வலையின்
பிணைப்பு களிலே பிடிபடா வகையினில்
வாழும் கலையின் மாண்புகள் யாவிலும்
புலமை பெற்றுப் பொலிபவ ரான,
இறப்பே இலாத உயர்த்திகள் மேலுள
இமையவர் ஆகிய அமரர் மட்டுமே,-
காலச் செல்வனின் கணக்குப் பாட்டையை
மாற்றிட வல்ல மாபெரும் ஆற்றலாம்
கருத்துருக் காவலன் பிடரி முடிபோல்
ஒளிதான் புரளவே, புலப்படா உலகுகள்
இருந்தே வருதலை மாற்றிட இயலுமே;
பார்வை தெரியாப் பாங்குடை அதனின்
சிக்கல் செறிந்த இதயத் துடனே
உலகம் கடுமையாய் உழைத்துக் கொண்டும்
உழன்று கொண்டும் இருந்திடும் வேளையில்,
முன்னரே அறிந்திட முடியா நிகழ்வின்
விரைவாய் இயங்கும் புரவிக் குளம்புகள்
மீமானி டனாம் கால வித்தகன்
அவனை அமர்த்தித் தாங்கிய வண்ணம்
அருகாய் மற்றும் அதிர்ச்சி கொண்ட
நிலமகள் தன்னின் புலம்பலுக் காகவும்
இரைச்சலுக் காகவும் கிளர்ச்சி கொளாதே,
ஆண்டவன் தன்னின் குன்றுகள் தம்மின்
சந்தடி இல்லாத் தன்மையுள் திரும்பிச்
செல்வதைச் செவிமடுத்த திடவே இயலும்;
ஒண்ணிற மின்னல் தாவுதல் ஒப்பவே,
இடியொலி அலையாய் அதிர்ந்து பாயவே
அவைதாம் கடந்து செல்வதோ(டு) அந்தக்

குதிரைக் குளம்பு களாலே மிதிபடும்
மண்ணக வாழ்வின் நெஞ்சகந் தன்னிலே
முத்திரைக் குறிப்பினை விட்டுச்செல் கின்றவே.

எண்கரு = theorem, தேற்ற வாய்பாடு
ஒண்ணிற = ஒளிநிறமுடைய

294.....295

உலகினை உருவாக் கிடுகிற இறையவர்
உலகின் மேலதாம் தளத்திலே நின்றுளர்;
காரண காரியத் தொடர்புதான் ஆய்ந்து
பார்த்திடப் பட்டிடா நிகழ்விலே அதனின்
தெய்வத் திறனுடை மூலம் கண்டரே.

296.....302

இவர்கள் யாவரும் எந்தப் பொழுதும்
புறத்தே நடக்கும் போலித் தனமுள
காட்சி நிகழ்வில் கவனமே காட்டார்;
பரபரப் பான ஒவ்வொரு கணத்திலும்
கவனம் ஈர்த்திடும் கடுமிதி நடையைத்
திரும்பிப் பார்த்திட விரும்பிலர் அவரே;
ஆயினும் அவரெலாம் இதுவரை பிறந்திரா(து)
இருப்பரின் அசைவிலாப் பொறுமை யுடனே
காலக் கட்டினுள் உள்ளதாம் மீபெரும்
தொலைவுகள் தம்மின் ஊடு தொடர்ந்தே,
தொலைவினில் உள்ளாம் விலக்கிட இயலா
விதியினை வகுக்கும் வீறார் தேவனின்
மெள்ளவே நகர்ந்து நெருங்கி வருகிற,
ஏதுவை மற்றும் இலக்கினைப் பார்க்கிற
கண்ணினால் குறிப்பாய்க் கண்டிடா வகையிலே,-
மானிடத் தளத்ததன் ஆர வாரம்
என்பதன் நடுவில் கேட்டிலர் எனினும்
காது கொடுக்கிறார் காலடி ஒலிக்கே.

ஏது = காரணம் , cause

303.....306

பின்னர் வருவதை முன்னரே குறிசொலும்
சின்னஞ் சிறிதோர் ஓசை ஒன்றையும்,
சரிநூட்பம் அற்றதோர் தனிமுறைக் குறிப்பு
விதத்துள தன்மையின் மிடற்றொலி யாவையும்,
உள்ளுறை வாகிய உணர்வுடைப் பொருளதன்
உறக்கம் தன்னின் உள்ளுள மையத்தே
நினைந்து நேரிடும் முணுமுணுப் புகளையும்,-
கவனம் சிதறாக் கருத்தினில் வைத்தே
அவர்தாம் ஆங்கே கவர்ந்துகொள் கின்றரே.

307.....309

சீரிய சிந்தையின் அனைத்தறி சுழுத்தியில்
திருநா வுரையர்ப் பேச்சுரை ஆகுமாம்,
கவனம் காட்டிடா வாழ்க்கைப் போக்கினால்
தவற விட்ட முணுமுணுப் புகளை,-
இதயமாம் தடங்காணா ஆழ்கயம் அதனின்
செவிப்புலன் திறத்தினால் கைப்பற்ற ஏலுமே.
திருநாவுரையர் = prophet
ஏலுமே = இயலுமே

310.....319

கடந்து போகிற நம்பிக் கைகளின்
விழிமா(று) ஆட்டச் சாயலின் மேலே,
வடிவுடன் மறைவிலா வினையின் பின்னே,
காலம் கணிக்கும் கருவியின் ஒழுங்குறு
தற்செயல் நிகழ்வின் தாக்கம் மற்றும்
உருவிலே தெளிவிலா ஊகப்பின் னணியிலே,
மற்போர் செய்கிற விசைவலி மற்றும்
நசுக்கிடும் கடுமிதிக் காலடி நடுவே
பொறுக்க கில்லாக் கடும்வலி மற்றும்
அகமகிழ் களிப்பின் கதறல்கள் இடையே,
வாகை நகையுடன் மல்லாடும் போக்குடன்

ஆற்றாமைக் கசப்பெனும் அவலத்தின் இடையே,-
 நம்பிக்கை யற்ற நாட்களின் ஊடே
 ஆய்ந்து கண்டிட இயலா அளவில்
 வளைந்து வளைந்து சென்று தொடர்வதால்,
 தன்னின் முடிவாம் விளிம்பைத் தானே
 பார்த்திட ஒண்ணா நீளப் பாதையில்
 நிலமகள் நெஞ்சம் எதற்காய் ஏங்கிக்
 கலங்கிப் புலம்பி யுளதோ அந்த
 உவகைச் சோதியை அவர்தாம் பார்க்கிறார்;
 அத்துடன் மகிழ்வை அதுவெதிர் கொள்ளவே,
 கவனம் காட்டா(து) உழலும் உலகை
 வழிதான் காட்டி செயற்படுத்து கின்றரே.

விழிமா(று) ஆட்டச் சாயல் = illusion, மாயத்தோற்றம்
 பொறுக்க கில்லா = பொறுத்திட இயலாத

320

இறுக்கமாய் முகத்திரை இட்டு மூடிய
 தத்துவம் கடந்த சத்தியன் இவ்விதம்
 அவன(து) அரியணை மீதமர் கின்றனே.

321.....324

நிலமகள் நெஞ்சினை நெரித்த படியே
 இருண்மை என்ப(து) அடர்ந்திடும் போதினில்,
 மனிதனின் உடலைச் சார்ந்த மனந்தான்
 தெரிகிற ஒரேயோர் தீபமாய்த் திகழவே,
 உருமறைந்(து) உளதாம் படியிலோர் திருடன்
 பாதம் இரவிலே பதிப்பதைப் போலவே,
 மீட்பனாய் அவன(து) வீட்டினுள் நகர்கிறான்
 யாருமே பாரா(து) இருக்கையில் ஒருவனே.

325.....331

அரைகுறையாய் மடுத்ததோர் குரலொலி மொழிந்திடும்,
 அதனினுக்கு ஆன்மா கீழ்ப்படிந் திடுமே;

ஆங்கே அரும்பெரும் ஆற்றல் ஒன்றுதான்
 உளத்தின் உள்ளுள அரங்கு தனிலே
 கள்ளத் தனமாய் மெள்ளப் புகுந்திடும்;
 கிளர்ச்சி ஊட்டுமோர் அழகும் இனிமையும்
 அடைக்கப் பட்ட வாழ்க்கை வாய்ப்பின்
 வாயில் வழிகளைத் திறந்திடு கின்றதே;
 எதிர்ப்பு காட்டிடும் இயலுல கத்தை
 அந்த வனப்போ வென்றி கொண்டிடும்;
 சத்தியன் தன்னின் அருளொளி, இயற்கைச்
 செல்வியைத் திடுமெனச் சிறைதான் பிடித்திடும்;
 கடவுள் தன்னினோர் களவுப் பண்புதான்
 கழிபெரும் களிப்பினில் திளைத்திட வைத்திடும்;
 அன்றி எதிர்பாரா(து) இருந்திடும் வேளையில்
 மண்ணகந் தன்னை தெய்விகம் ஆக்குமே.

வென்றி = வெற்றி

332.....337

உறக்கத்(து) ஆழ்ந்துள உணர்வுடை விழிப்பிலே
 மெய்ம்மையின் வெந்தழல் பொருத்திடப் பட்டிடும்;
 கடவுட்(கு) உகந்ததாய்ச் சுடரொளிப் பிறப்புதான்
 ஒவ்வோர் உருவிலும் தூண்டிடப் பட்டிடும்;
 விண்ணில் உலவும் விண்மீன் களினுடை
உறழொலிப் பாட்டுடை ஒத்திசை ஆங்கே
 இரவெனும் இருண்மையை விழித்தெழ வைத்திடும்;
 பகற்பொழு(து) எல்லாம் பவித்திர மான
தலந்திரி தருபவர் மனநிறை வுடையதோர்
 அணிவகுப் பாகச் செல்வதாய் ஆகுமே;
 நித்தியப் பேற்றின் சத்தியத் திறத்ததோர்
 விசையாய் மலர்ந்திடும் விருப்பம் நமதே;
 மெய்ம்மை மேவுமோர் பரிதியி னின்றும்
 எழுகதிர் யாவும் நமதெண்ணம் ஆகுமே.

உறழொலிப் பாட்டு = anthem, இசைப்பாடல்

தலந்திரி தருபவர் = pilgrim, யாத்திரிகர்

338.....341

எவர்க்கும் இதுவரை புரியா(து) இருப்பதை
ஒருசிலர் உற்று நோக்குவர் தாமே;
அறிவு செறிந்தோர் கடவுளைக் குறித்துப்
பேசிப் பேசியே ஓய்ந்து கிடக்கையில்,
ஆண்டவன் அவனோ வியாபித்(து) எழுவான்;
ஏனிது என்றிடில், தோன்றிடும் அந்த
வேளை வரையிலும் விழைந்திடும் மனிதன்
அடுத்து நிகழ்வதை அறிந்திட மாட்டான்;
அன்றி, முழுப்பணி முடித்திடும் வரையிலும்
நம்பிக்கை என்பதை ஏற்பான் இலையே.

342.....353

உள்ளாயிர் தன்னின் ஒளிதிகழ் ஒருமுனை
இருளடர் மறுமுனை இரண்டினுக்கு இடையே
எண்ணம் தவறாய் எழுப்புவிட கின்ற
புலரி களிலே அலையுமோர் வேடனாய்,
தன்னின் உளதாம் தன்மைய உண்மையைத்
தெரிந்திரா(து) உள்ளதோர் விழிப்புடை உணர்வோ
மொத்த முழுமையாய்த் தோன்றிடு கிறதோர்
அரையொளி தனிலே அசைகிற(து) இவணை:
சத்தியந் தன்னின் ஆளுகை அதனின்
இடையோய்(வு) என்கிற இடையர(சு) அதுவோ
மொத்தமீ ஆற்றலாம் முழுமைத் தொகுதியின்
தொடராம் சிந்தையைத் துண்டாக்கு கிறதே;
அதனின் தொடக்கமும் அதனின் முடிவும்
அதுவறி யாமல் ஐயுற வாகவே,
தெளிவுறத் தெரியாதோர் இடைவெளி தனிலே
வட்டமாய்ச் சுற்றவோ நிற்கவோ செய்யுதே,
அன்றி இறுதி என்பதே அற்றதோர்
ஒழுங்கையின் மீதமை வற்றுதான் ஓடுதே;
அறுதியாய் அமைந்ததாம் அனற்கொழுந் தாகிய
முதலாய் அமைந்த படர்நிழ லினின்றும்

அகல்விரி வானதோர் வெறுமையில் நிலைப்பதோர்
எண்ணம்போல் மீபெரு வெற்றிடமாய் ஏதோவோர்
உள்மன மடமை வெளியிலது உறையுதே.

ஒழுங்கை = road, பெருஞ்சாலை

354.....356

விளங்கிடா விதத்ததோர் வழிவழிச் சொற்றொடர்
ஒருகோடி பாடத்து உச்சா ரனங்களை
சீரிய சிந்தனை மிகுமனத் தினுக்காய்
யோசனை யாக உரைத்தது போலே,
அங்கே ஒன்றும் இங்கே ஒன்றுமாய்த்
தேடித் தேர்ந்த உலகம் ஒன்றினுக்(கு)
அதுவொரு கருப்பொருள் அளித்திடு கின்றதே.

வழிவழிச் சொற்றொடர் = phrase

உச்சாரனங்கள் = renderings

357.....360

ஐயுற(வு) ஆர்ந்த விளக்கச் சான்றுகள்
தம்மின் மேலாய்ச் சாய்ந்ததோர் ஊகம்,
தவறாய்ப் புரிந்து கொண்டதோர் தகவல்,
அடைய வேண்டிய அதனின் இலக்கினை
இழந்தே குழம்பிய எண்ணம் ஒன்று,
அன்றி அண்டமா அவனியின் அரும்பதத்(து)
ஒருசிறு துணுக்கே இயம்பிட இயலும்.

விளக்கச் சான்றுகள் = proofs

361.....366

புதிரே பொதிந்ததோர் அண்டமா அவனி
தன்னைச் சுமந்தே தாங்கிய வண்ணம்
ஒப்புதல் இலாதே உழல்கிற வேளையில்,
தனக்கே தனதாம் வெறும்பாழ் வெளியில்
அதனின் ஊடுள அச்சு தன்னில்
திருப்பப் பட்டுதான் இருப்பது போலே
வேகம் மாறா விதத்தில் முறையாய்ச்

சுற்றிடு கின்ற சுழலீட் டினையே
மீட்டும் மீட்டும் செய்கின் றதுவாய்
கடந்து சென்றதோ கையில் இலாதே,
வந்திட உளதோ வசத்தில் இலாதே,
கையில் உளதோ **நடப்புக் கணம்போல்**
உகரமாம் எழுத்தின் ஒலிக்குறி தன்னை
அறியா நிலையாய்த் தொடங்கும் அகரம்
மகோன்னத அறிவில் நிறையும் மகரமெய்
என்கிற இருபெரும் எழுத்துக் களைத்தான்
பொருளே அற்று விட்டுச் செல்லுதே.

ஊடுள அச்சு = ஊடச்சு, axis
நடப்புக் கணம் = present

367.....372

இப்படி யாக, ஆக்கலின் அரும்பொருள்
முகத்திரை இட்டதாய் மறைத்திடப் படுதே;
இதுயேன் எனிலோ, இயலுல(கு) ஆர்ந்ததாம்
ஏட்டிதழ்ப் பக்கம் அதுதான் அவணை
சூழற் பொருத்தம் துளியும் இன்றி
சேதி தன்னைக் கண்டுணர் கிறதே:
அந்நிய மொழி ஒன்றினைக் கொண்டே
தோற்றம் மறைந்ததாய்த் தோன்றுதல் போலே,
அன்றி ஆரவார ஒப்பனை தன்னைக்
கொண்டவாம் குறிகளால், திறவுகோல் இல்லா
விதியடை(வு) ஒன்றை விதித்தது போலே
உருவகக் கதையாம் ஒன்றின் மேதகு
சேதியின் சிறிதோர் துணுக்குப் பகுதியாய்,
அதனின் குறிப்பெலாம் எதனையும் தெரிவியாப்
படிவக்கை யெழுத்தைப் பார்ப்பது போலே
விழித்து வெறித்து நோக்கிடு கின்றதே.

விதியடைவு = code, ஒரு வகுப்பினிடையே
வழங்கிவரும் ஒழுக்கமுறை
படிவக் கையெழுத்து = script

373.....378

பயனே அற்றதோர் வியத்தகு நிகழ்வைச்
சுற்றி யிருக்கும் சூழல் மாட்சியை
அழிந்து போகிற உயிரினம் தன்னின்
அட்சி களுக்காய் அதுதான் சூட்டுதே;
சிலவொரு பொழுதே நிலைத்திடும் அதுவென
தன்னைத் தானே வீண்தான் அடித்தே,
தன்னின் கடலினை என்றுமே கண்டிட
ஒண்ணா ஒருநதி ஓடுதல் போலே,
காலப் பரப்பினோர் விளிம்பின் மேலே
வாழ்வு மற்றும் சாவு தன்னின்
முழுதூ டாக விரைந்துசெல் கின்றதே.

சூழல் மாட்சி = grandeur, வாழ்க்கை ஆரவாரம்
அட்சிகள் = eyes, கண்கள்
முழுதூடாக = through

379.....382

படைப்போன் படைத்த கோளங் களிலே
ஒன்றை ஒன்றுதான் எந்தப் பொழுதிலும்
எதிர்கொளா(து) இருப்பவாம் தொலைவுள வானவோ,
நீண்ட யிரவாயும் நெடும்பகல் எனவும்
தொலைவாய் இருக்கிற துருவம் இரண்டும்
நேருக்கு நேராய்ப் பார்த்தல் போலே,
இதுபோல் எதுதான் தொடர்பற உளதோ,
எதிரெதிர் ஆனதோ, இருமைப் பட்டதோ
மீட்டும் ஒருமுறை சேர்த்தே அவற்றை
இணைத்திடல் என்கிற இதுவே நமதின்
விருப்பாய் விழைந்திடும் தேவை ஆகுதே.

383.....392

நம்மால் உருதான் கொண்டுள தாகிய
மிகவும் பரந்துள இடைவெளி தன்னை
நிச்சயம் நிரப்பிட வேண்டும் நாமே;

எல்லை இலாததன் வெளிப்படைத் தன்மைய
 உயிர்வகை அமைந்தவாம் ஒலிக்குறி களுடன்,
 வரம்பினுள் அடங்கி நெருக்குறு வகையதின்
 தனித்துத் தவித்துழல் மெய்யெழுத் தினையே
 மறுமணம் செய்து வைத்திடல் வேண்டும்;
 உயர்ந்தெழும் உன்னத ஆன்மா தன்னின்
 அகலம் குறுகலாய் அமையும் **பூசந்தியாம்**
 இருபதங் களினை இணைக்குமோர் சிறுகுறி,
 உறக்கத்(து) ஆழ்ந்துள உணர்வு விழிப்பையும்
 தெய்விகச் சித்தத் தெளிவு தனையும்
 சேர்த்தே இணைப்பதைச் செய்திடல் வேண்டும்;
 சடப்பொருட் களிலே மறைகாப் பானதாய்ப்
 பொலிவுறு பிணைப்பைநாம் **புதுக்குதல்** வேண்டும்;
 இழந்து போனதாம் இறைமைத் திறத்துடை
 கருத்துரு வடிவாம் கழிபெருந் தேவனை
 இதயம் நமதெலாம் இசைவுடன் விழைந்தே
 மீட்டும் இவண்வர விளித்தல் வேண்டும்;
 முழுமைப் பாங்குடன் பொருள்தரும் பதத்தினை
 மீண்டும் அமைத்து நிறுவுதல் வேண்டும் ;
 முதலாம் எழுத்தையும் ஈற்றாம் எழுத்தையும்.
 ஒரொலிக் குறியாய் ஒன்றாக்க வேண்டும் ;
 இதனின் பின்னர் முதல்முழு மெய்ம்மையும்
 இயற்கையின் ஆற்றலும் செயற்படு விதத்தால்
 ஒன்றோ(டு) ஒன்றாய் ஆதல் ஆகுமே.

பூசந்தி = isthmus, இருபெரும்
 நிலக்கூறுகளை இணைக்கும் இடுக்கு
புதுக்குதல் = renewal

393

இரண்டாய் இருப்பது மறைவடக்க மானதாம்
 செயல்முறைத் திட்டத்(து) இருமுனை தாமே.

394.....399

நம்மின் உளதாம் தன்மையின் மூலமாம்
அறிகுறி அற்றதாய்ப் பரந்ததன் விசும்பிலே,
கறையிலாப் பண்பிலும் உடையிலாத் தூயதும்
உளத்தே சிந்தையும் உணர்வினால் சலனமும்
இல்லவே இலாததாய் மாறுதல் ஒழித்ததாம்
தன்மைய சாந்தப் பண்பு தனிலே,-
எவரும் உடனாய் இல்லா நிலையிலே
பொன்மய மாகக் கண்கூச வைப்பதாம்,
உயிர்க்கிலி உற்றதாம் யாதொரு விழியும்
தாங்கொணாக் கதிரினால் **தடுதிரை போட்டதாம்**
பகலவர் போலே சுடரொளி வீசவே,-
மனத்தளம் கடந்துள உணர்வுடை மெய்ம்மையின்
அடிப்படை மற்றும் ஆற்றற் பயன்களோ
தனியியல் அமைதியில் தழுவூட்டப் பட்டவே.

தடுதிரை போட்ட = veiled
பகலவர் = suns

400.....404

ஆனந்தப் பரவசம் என்ற ஒன்றும்
மினுக்கம் மேவிய சுடரொளி ஒன்றும்
உச்சரிப்பு ஒழிந்ததாய் அமைதி ஒன்றும்
காயங் கண்ட நெஞ்சுகள் அவற்றின்
அணுகலி னின்றும் வெளிப்பாடு ஆகிட,
கருத்துரு வடிவினை நெருங்கிட மறுக்கப்
பட்டத னாலே துக்கம் நோக்கியே,
மீபெரும் விசையிருந்து அப்பால் ஆகிட,
நோவு தனிலே நொந்து புலம்பவே,
பராதீனப் படுத்திட யியலா அவனது
தூய்மைக் களிப்பினில் வாழ்கின் றனரே.

பராதீனப் படுத்திட இயலா = inalienable,
மாற்றிக்கொடுக்க இயலாத
அணுகல் = approach

405.....406

மாசே யற்ற வகையதாய் அமைந்தவாம்
தன்னக ஞானந் தனிலே மற்றும்
தன்னகம் அமைந்த ஆற்றல் தனிலும்
நிலைபே(று) உடைய விழைவுத் தளத்திலே
அவரெலாம் அமைதியைச் சார்ந்தமை கின்றரே.

407.....408

சட்டம் அவனதை மட்டுமே அவர்கள்
கவனம் காட்டிக் கணக்கில்கொள்கிறார்,
அவனை மட்டுமே அடிபணி கின்றனர்
அடைந்திட அவர்க்கெதும் இலக்கே இல்லை,
நிறைவேற் றிடவோ குறிக்கோள் இலையே.

409.....416

காலம் கடந்ததாம் அவர்தம் தூய்மை
அதிலிருந்(து) அசைத்திட இயலா(து) இருக்கவே,
பக்தி தன்னின் பண்ட மாற்றையோ
ஈடாய்க் கையூட்(டு) இடத்தான் செய்வோ
இத்தகை எதனையும் அவர்மறுக் கின்றரே
இயல்வெறுப் பினாலே புலம்பிடும் விளிக்கோ,
புரியா(து) எதுவும் புரிவழி பாட்டுக்கோ
கொஞ்சமும் அசையா(து) இசையா(து) இருக்கிறார்;
நன்னயம் நமதையும் பாவம் நமதையும்
பேதம் பிரித்தவர் ஆய்கிறார் இலையே;
கெஞ்சிக் கேட்டிடும் குரல்கள் தமக்கோ
சற்றும் அவர்தாம் சாய்கிறார் இலையே,
பிழையுடன் மற்றது பரவிடும் பரப்புடன்
செயல்முறைத் தொடர்பு வைத்தலைச் செய்கிலர்;
சத்தியத் தேவனின் சந்தடி யின்மைக்(கு)
அவர்தாம் அமைந்துளார் புரப்பவர் என்றே,
மாறும் இயல்பு வாரா(து) இருப்பதைச்

சட்ட உரிமையாய்த் தக்க வைப்பதைக்
கணக்கில் வைத்திடும் காவலரா கின்றரே.

417.....419

ஆழ்ந்தே அளிப்பதோர் சரணம் அவர்தம்
வல்லமை என்பதாய் வாய்ந்திருக் கிறதே;
அசையா(து) உளதோர் அடையா ளந்தான்
அறிந்திட அவர்தம் வழியாய் உளதே;
அசைவே அற்ற நிலையே அவரினோர்
துயிலை ஒக்கும் செயலென ஆகுதே.

420.....425

அமைதிச் சூழலில் அளைந்த படியே,
தாரகை கட்டுத் தாழ்வாய் உளதாம்
தொல்லைச் சூழலைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்தும்,
இறப்பே என்றும் நெருங்கா நிலையில்
தந்திரம் செறிந்ததாம் தற்செயல் நிகழ்வுடன்
அந்தகன் தன்னின் பணிகள் அனைத்தையும்
கவனம் காட்டிக் கண்ட வண்ணமாய்
ஆயிர மாயிரம் ஆண்டுப் பொழுதுகள்
கடந்து செல்வதைக் கண்டு கொண்டுதான்
ஊர்தல் இலாதே ஓரிடத்(து) இருந்தும்
உருத்திடு கின்ற ஊழ்வினைப் பரப்பதன்
நீள்வரை **நிலப்படச் சுருள்**தான் விரிகையில்
கொஞ்சங் கூடப் பாதிப்பு) உறாதே
நடந்திடும் நமது போராட் டத்தை
நடுநிலை தவறா நயனங் களாலே
அவர்தாம் ஆங்கே பார்த்திடு கின்றரே;
ஆயினும் அவரிலா இயலுல(கு) அமைதலோ
எந்த ஞான்றும் இருக்கவொண் ணாதே.

அந்தகன் = Death, இறப்புக் கடவுள்
நிலப்படச்சுருள் = map

426.....430

வேணவா தனக்கும் **இறுதி விதி**க்கும்
ஆர்வ நம்பிக்கை என்கிற பொருட்கும்
கட்புலப் பட்டிடாக் கடுந்திறந் தன்னின்
அவர்தம் அசைவிலா நிலையம் ஆனதோ
தரணி தன்னின் பெரும்பணி தனையும்
பிடித்து நிறுத்தித் தடுத்திடு கின்றதே;
அவர்தம் அறிவுச் சுடரொளி யாலே
அதனறி யாமை அகற்றிடப் படுதே;
பற்றிலா அவர்தம் ஒட்டாத் தன்மையால்
அதனது **நீடவா** நிலைத்து நிற்குதே.

வேணவா = desire, **இறுதி விதி** = doom
ஆர்வ நம்பிக்கை = hope, **நீடவா** = yearning

431.....433

உயர்த்தி என்பதோ, தாழ்வாய் உளதை
என்றும் மேலே ஏற்றி வைப்பதாய்ப்
பரந்த வுள்ளப் பாங்குகள் என்பவோ,-
அகலத்(து) அமைப்பு சிறுத்துள தானதைப்
பரந்து விரிகிற **செயல்வேட் டத்தில்**
சேர்க்கும் விதத்தில் ஈர்த்திடு கின்றதாய்ப்
பற்றினை விலக்கிய ஒட்டிடாத் தன்மையாம்
அவர்தம் சூழல் மனிதன் அவனைத்
தன்னைத் தானே விஞ்சிடச் செலுத்துதே.

செயல்வேட்டம் = adventure

434.....436

நித்தியப் பேற்றின் நிறைவாம் அமைதியைக்
கைத்தலம் பற்றிக் கடிமணம் புரியவே
நம்மின் உறவுதான் பொங்கிடு கின்றதே;
அலகில் சோதியன் ஆகிய ஆண்டவன்
தன்னின் சுடரினைச் சந்தித் திடவே,
குள்ளத் தேடலாம் உள்ளம் நமதோ

நன்றாய் எழுந்து பொங்கிடு கின்றதே;
எல்லாம் வல்லனாம் இறைவனின் விசையினைக்
கோயில் கொண்டிட வைக்கும் முகத்தான்,
நம்மின் திக்கிலா நெஞ்சங் களெலாம்
அலையென எழுந்துதான் ஆடிடு கின்றவே.
பொங்கிடு கின்றது = heaves

437.....445

பழியாவி கட்கான துயர உலகையும்
மாழ்கலின் மற்றும் கண்ணீர்த் துளிகளின்
இனிமை யிலாத பயன்தரு முறையையும்
படைத்ததாம் பட்டுணர் பகுத்தறி வினுக்குதான்
எதிர்ப்பெதும் காட்டா(து) இணங்கிய வண்ணம்
காலக் கடவுளின் படிப்படி யான
கால்வைப்பு அடிகளின் கணக்கினுக்கு இசைந்தே,
உலகு தன்னின் இதயந் தனிலே
வேதனை விளைக்கவே கொடுக்கினால் கொட்டிடும்
ஆழ்ந்த துயரினை அவர்தாம் ஆங்கே
பொருட்படுத் தாதது போன்று தெரியவே,
அதனது கூட்டையும் அருமை உயிரையும்
துண்டு துண்டாய்க் கிழித்திடு கின்ற
வலிவுடை வலியைப் பொருட்படுத் தாதே,
களிப்பு மற்றும் கவலைக்கு அப்பால்
பெருமித உணர்வின் பீடுநடை அமையுதே:
நலிந்தே அழிகிற நன்னலந் தனிலே
அவர்தாம் பங்கினைப் பெறுவ(து) இலையே;
இழைத்திடப் பட்டதாம் கெடுதல் எதிலும்
பங்கினை ஏற்றிடாப் பாங்குடன் அமைந்தே
வாய்தான் மூடித் தூய்மை காக்கிறார்;
இவ்விதம் இன்றேல் அவர்தம் திறமெலாம்
பதந்தான் கெட்டுப் பாழ்படக் கூடும்,
இடரினில் இருந்தும் மீளமுடி யாதே.

446.....450

இறைவன் தன்னின் இருமுனைக் கோயில்
வதிந்திடு கின்றதாம் வாய்மைக்(கு) உயிராய்,
யாவையும் பார்த்திடும் இறையெனும் விசையினோர்
இயக்கத் தினுக்காய் விழித்தே எழுந்திட,
ஐயப் பாடுள நீண்ட ஆண்டுகளின்
மெல்லவே வெளிவரும் விளைவை மற்றும்
துயரம் நிறைந்த செயல்கள் தம்மின்
எதிர்பாரா(து) இருக்கிற இன்னலம் யாவையும்,
பயனிலா வகைநாம் பார்ப்பது போலே
இறப்பே இல்லான் பார்க்கிறான் இலையே.

இறப்பே இல்லான் = The immortal

451.....452

பார்வையில் பட்டிடா நுட்பநெறி நோக்கையும்
ஒருபுற மறைப்பிலே உளதிறங் களையும்
அவன்தான் கண்டுணர்ந்(து) அலகிடு கின்றனன்;
பருப்பொருள் பற்றிய ஒழுங்கு முறையையும்,
இயற்புண் புகளாய் இருக்கிற வரையையும்
அவன்தான் அறிந்துணர்ந்(து) அலகிடு கின்றனே.

453.....456

குறுகிய பொழுதே கொண்டதோர் வாழ்வின்
விருப்பு தன்னை அமல்தான் ஆக்கிட
விரட்டிச் செலுத்தி இயக்கிடா விதமாய்,
இரக்கம் மற்றும் பயமெனும் கிலியின்
இயலுல கத்தின் இடராம் முடிச்சினை
அவன்தான் அவிழ்த்து விடுவித் திடவோ,
செவிக்கின்னா **அபசுரக் குரல்தரும்** அவனியின்
இதயந் தன்னை இதமாய் இணக்கவோ
பரபரப்(பு) உற்றுதான் பதறிட வில்லையே.

அபசுரக் குரல் தரும் = jarring,

வெறுப்பூட்டும் ஓசையிடும்

457

கால தேவனின் கணக்கினில் அவனோ
நித்தியப் பேற்றின் நேரத் தினுக்காய்க்
கவனம் காட்டிக் காத்திருக் கிறானே.

458.....461

இந்த விதமாய் இருந்திடும் போதிலும்
ஆன்மிகம் சார்ந்த வகையினில் ஆங்கே
தனிமறை(வு) ஆனதோர் சகாயம் உளதே;
உயிர்தான் உற்றிடும் மந்த மலர்ச்சியின்
திருகு வகைத்தாம் சுருள்கள் யாவும்
வளைந்து வளைந்து செல்கிற வண்ணமும்
இயற்கைச் சத்தி அவளது வழிக்காய்
வைரம் போன்ற கல்லினை வாளால்
துணித்து வெட்டி வகுத்தும் இருக்கையில்,
ஆங்கோர் இறைமையின் இடையீடு உயரே
அரியணை அமர்ந்து காத்திருக் கிறதே.

சகாயம் = aid, உதவி

இடையீடு = intervention, தலையீடு

462.....467

சுற்றிச் சுழன்றிடும், உயிர்ப்பிலா வகையதோர்
அண்டமா அவனியில் உயிர்ப்புடன் வாழ்ந்தே,
தற்செயல் வருகையாய்த் தனியே வீழ்ந்ததோர்,
புவிக்கோள் மீதினில் நமது வலிமையை
மீறியதோர் பணியிவண் செய்வந்தோம் இலையே;
இங்குநாம் சுழன்றிட வந்தோம் இலையே
உருத்துவந்த(து) ஊட்டிடும் ஊழ்வினை என்கிற
சிக்கலில் பின்னிக் கொண்டதாய் அமைந்துள
அரசின் அழிவுப் பொழுதின் ஊடும்,
சாவின் மற்றும் வீழ்வின் கசப்பாம்
கடுமை தன்னின் ஊடே கடந்தும்
நம்மின் வாழ்வுகள் தம்மின் மேலே

நீளுமோர் கரந்தான் உணர்ந்திடப் படுதே.

468.....474

இலக்கம் இட்டே எண்ணிடப் படாவாம்
குடிதான் புக்கிய கூடுகள் தம்மிலும்
எடுத்திடும் பிறவிகள் எல்லா வற்றிலும்
அதுதான் நம்மின் அருகில் உளதே;
முதன்முதல் மானிட இதயம் இறப்பினை
எதிர்த்து முரண்டு பிடித்த பொழுதும்,
துயரமே வாழ்வாய்த் தோய்ந்த பொழுதும்,
மல்லுக்கு நின்று மாய்ந்துகொண்டு இருந்தநம்
உயிர்கட்கு(கு) இறைமை உறுதி யளித்ததாம்
எந்தவோர் விருப்பும் எடுத்துக் கொள்ளவோ,
யாதொரு இறுதித் தீர்ப்பும் மாற்றவோ
இயலா வகையில் இருக்கும் விதமாய்த்
தன்னிகர் இலாததும் தவிர்க்கவொண் ணாததும்
அமைந்தவோர் அருமை விளைவுப் பயனை,-
உணர்வு விழிப்புடை அமரத் தன்மைய
அற்புத அரச மகுடம் தன்னைத்
தளர்விலா அதனின் தன்மைய பிடியினில்
நமக்கது தந்தே நலந்தரு முகத்தான்
காப்பினில் வைத்துக் காத்திருக் கின்றதே.

475.....484

உலகம் இதனை உருசமைத் துள்ளோன்
அதனின் தேவனாய் என்றும் இருக்கிறான்:
தவறுகள் நமதெலாம் தடத்தின் மேலுறும்
அவனது கால்வைப்பு(பு) அடிகளா கின்றன;
வாழ்வுகள் நமதின் கொடும்பகை வகைத்ததாய்க்
குணந்தான் கொண்ட மாற்றத்து(து) ஊடே
திறம்பட அவன்தான் செயற்படு கின்றனன்,
பொருதி மல்லாடும் போர்த்திறம் மற்றும்
களத்திலே கடுமையாய்ப் புரியுழைப்பு(பு) அதனின்

எளிதாய் இயலா மூச்சுக் காற்றின்
 ஊடே அவன்தான் செயற்படு கின்றனன்,
 நமது தீய வினைகள் மற்றும்
 ஆழ்துயர் அனைத்துடன் விழியி னின்று
 சிந்துநீர் ஊடவன் செயற்படு கின்றனன்,
 அவனது ஞானமோ அறிவின்மை நமதை
 ஒதுக்கித் தள்ளி உதறிடு கின்றதே;
 ஏற்க வேண்டிய தோற்றம் நமதோ
 எதுவா கத்தான் இருந்த போதிலும்,
 கடுமைத் திறத்துள கெடுதிகள் நமதும்
 நடப்புக் கணக்கினில் வசப்படும் ஊழும்
 எவ்வா றாகவே இருந்த போதிலும்,
 எதையும் நம்மால் கண்டிட ஏலா(து)
 ஆயினும் நாமெலாம் ஆற்றுப் போக்காய்ச்
 செலுத்தப் படும், தீங்கெனும் அஞரினை
 உற்றே உழன்றும் இருக்கிற பொழுதிலே,-
 வல்லமை வாய்ந்தவோர் வழித்துணை ஆங்கே
 அனைத்தின் ஊடேயும் அழைத்துச் செல்லுதே.

அஞர் = அழிவு, bale, தீங்கு

485.....486

பரந்தே அகன்றுள, பகுத்திடப் பட்டயிப்
 பாரின் பணியினை ஆற்றிய பிறகுநாம்,-
 கடவுள் தன்னின் கழிபெரும் உவகையும்
 ஒன்றாந் தன்மையும் நமக்குதான் இயல்பாய்ப்
 பெற்றுக் கொண்ட பிறப்புரிமை ஆகுமே.

487.....490

வீறார் பிறப்பாம் மேதகு செய்திக்(கு)
 ஆண்டு நிறைவுநாள் ஆகிய பொழுதுக்காய்,
 எவரும் அறிய இயலாப் **பரத்தின்**
 நாட்காட்டி ஒன்றில் நாள்தான் ஒன்று
 பார்த்துக் குறிக்கப் பட்டிடு கின்றதே:

அதனின் பல்வகை நடையினை நம்மின்
ஆன்மா அதுவும் நியாயப் படுத்திடும்,
பயனிலா விதத்திலோ மிகவெகு தொலைவிலோ
இந்த ஞானத்தில் இருந்திடும் யாவும்
நம்மின் அருகில் நெருங்கி வருமே.

**வீறார் = பெருமை வாய்ந்த
பரம் = கடவுள்**

491

அமைதி காத்தும் சேய்மைப் படும்
இந்த வகையினில் இருந்திடு கின்றவாம்
வலிமை வாய்ந்த உயரிய திறமெலாம்
கடைசிக் கட்டத்தில் செயற்படுவ(து) உறுதியே.

அரவிந்த கோஷிலிருந்து ஸ்ரீ அரவிந்தர்வரை-கண்காட்சி

7. சாவித்ரி சக்தியலாள்

பிரேமா நந்தகுமார்

அரண்மனையில் வளர்ந்தபோது, சாவித்ரி வெளியுலகம் கண்டதில்லை. ஆயினும் அங்கு அவள் சோம்பருடன் அமர்ந்து வெட்டிப்பொழுது போக்கியதில்லை. தன் அறிவை வளர்த்துக்கொண்டாள். பாரதப்பண்பாட்டின் அருமைக்குழந்தையாக இறைவனிடம் பக்தி செலுத்தினாள். உடன் இருப்போருடன் அன்புடனும் பொறுப்புடனும் பழகினாள். அந்த தைரியத்தில்தானே அரசன் அசுவபதி தன் கணவனை வரித்துக்கொள்ளுமாறு அவனிடம் அன்புக்கட்டளையிட்டான்? தந்தை சொல் மிக்கதோர் மந்திரமில்லை என்றபடி அரசனின் கட்டளையை ஏற்று நகரங்கள், வனங்கள், கிராமங்கள் என்று தனது வாழ்க்கைத் துணையைத்தேடிய சாவித்ரிக்கு நல்ல அனுபவங்களும் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். யாவும் சுபசூசகங்களாக இருந்திருக்கவேண்டும். இதோ, அவளது யாத்திரை இனிது நிறைவேறும் தருணம் வந்துவிட்டது. “தானறியாமலே தன் இலக்கின் அருகே வந்துசேர்ந்தாள்.”

“தானறியாமலே” என்ற போதும், இங்கே ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஒரு சிந்தனையை நம்முன் வைக்கிறார். இவ்வுலகில் எதுவும் திடீரென, ஒரு விபத்து போல நடப்பதில்லை. அனைத்திற்கும் ஒரு வரைபடம் இறைவன் வரைந்து வைத்திருக்கிறான் என்றே தோன்றுகிறது. பேரண்டங்களை வைத்து நடத்தும் இந்த லீலையில், சரியான தருணம் வந்ததும், முன்னேற்பாடு செய்து வைத்த இடத்தில்தான் அந்த சம்பவம் நடக்கிறது. அனைத்துமறிந்த சக்தி ஒன்று இந்த நாடகத்தினை நடத்துகிறது போலும் ! இளமையும், இன்பமும் விளையாடும் ஒரு இனிய இடத்திற்கு, விதி கூட்டி வைத்த இடத்திற்கு, சாவித்ரி வந்து சேர்ந்தாள்.

இங்கே கேட்பதெல்லாம் பறவை ஒலிகளே. புதுமலர்கள் நறுமணத்தை எங்கும் வீசின. வெண்மைநிறக்கொக்குகள் அசையாமல் நின்றன. தரையிலும், மரக்கிளைகளிலும் மயில்கள், கிளிகள், புறாக்கள், நீரிடை மிளிரும் மீன்கள்! காதலும் அழகும் கைகோர்த்து களிநடம் புரியும் இடம். இங்கே அன்பு ஒரு

இளைஞன் உருவம் ஏற்று சாவித்ரியைச் சந்தித்ததாக ஸ்ரீ அரவிந்தர் காட்சி அமைக்கிறார்:

காலம் எனும் பாதையில் பயணிக்க வந்த புதியவன்,
விதி, மரணம் எனும் நுகத்தடியை ஏற்ற சிரஞ்சீவி,
ஆனந்தம், துயரம் என்பவற்றைத் துறந்தவனாம்,
அன்பு என்போன் அடவியிலே சாவித்ரியைச் சந்தித்தான்.

சத்தியவானைப் பற்றி வியாசர் மகாபாரதத்தில் சிறப்பாக வர்ணித்திருக்கிறார்:

“சத்தியவான் சூரியனைப்போன்ற தேஜஸுள்ளவன். புத்தியில் பிருஹஸ்பதிக்கு ஒப்பானவன்; வீரத்தில் இந்திரனுக்குச் சமானம்; பொறுமைக்குப் பூமிபோன்றவன், கொடையில் ரந்திதேவன்; பிராமணர்கள் நலம் காப்பதிலும், உண்மை சொல்வதிலும் சிபிச்சக்கரவர்த்தியை அவனுக்கு ஒப்புமை கூறவேண்டும்; பெருந்தன்மையில் யயாதி; சந்திரனைப்போன்று இனிமையானவன், அசுவினீ தேவர்களைப்போன்ற அழகன். நல்ல பேச்சாளி, ஒளி மிகுந்தவன், புத்திசாலி, மனத்தைக்கட்டுப்படுத்தியவன், மென்மையான சுவாவம் உள்ளவன். முக்கியமாக பொறாமைக்குணம் சிறிதுமில்லாதவன்”. இப்படியெல்லாம் கூறும் நாரதர், “சத்தியவானிடம் அகமும் புறமும் ஒத்து இருக்கிறது, நல்ல தைரியசாலி” என்று முடிக்கிறார்.

இந்த வர்ணனையை உள்வாங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீ அரவிந்தர் சத்தியவானை “தெய்வீக உண்மையை ஏந்தியுள்ள ஆன்மா” என்று காட்டுகிறார். அதே சமயம் இந்த உயர்ந்த ஆன்மா அறியாமையும், மரணமும் நடமாடும் உலகில் அவதரித்துள்ளதையும் சொல்கிறார். ஒரு விதத்தில் சத்தியவான் நம்மைப்போல என்றும் கொள்ளலாம். மனிதப்பிறவி எடுத்துள்ளவர்களை வேதம் “அம்ருதஸ்ய புத்ரா:” என்று அழைக்கிறது. நாம் அமுதத்தின் குழந்தைகள். நம்முள்ளே விஞ்ஞானமயமான உண்மைநிலைசேர்ந்த சைதன்னியம் இருக்கிறது. ஆனால் நாம் மரணமும் அறியாமையும் நிறைந்த இந்த உலகமெனும் பொறியில் அகப்பட்டுக்கொண்டுவிட்டோம். சாவித்ரியைப் பொறுத்தவரை, முதல் சந்திப்பிலேயே “இவன் அமரன்” என்று தெரிகிறது:

சுடர்மிகு ஒளியால் செய்த ஆயுதமேபோன்று,
நெடிதுயர்ந்து, இறைவனின் ஈட்டியேபோல்,

காலை நேரத்தை முன்மொழிந்தது அவன் உருவம்.
 பரந்த, அமைதியான ஆகாயம்போல், தெளிவான
 பெருந்தன்மையான அவன் நெற்றியோ அறிவுப்பலகை.
 அவனது அவயவங்கள் சுதந்திரத்தின் சொரூபம்.
 களங்கமற்ற அவன் முகத்தில் வாழ்வின் ஆனந்தம்.

எத்துணை அழகிய வர்ணனை! வியாசர் பண்டைய
 தொன்மங்களிலிருந்து பிரசித்தமான கதாநாயகர்களை உவமை
 காட்டினால், ஸ்ரீ அரவிந்தர் இயற்கையின் தோற்றங்களிலிருந்து
 சத்தியவானைத் தோற்றுவித்துவிடுகிறார். சாவித்ரிக்கு முதல்
 பார்வையிலேயே அனைத்தும் தெரிந்துவிடுகிறது. அவள் பல
 நாட்களாகத் தன் ரதத்தில் பயணித்து வந்திருக்கிறாள். இன்று,
 இங்கே, ஓர் ஒற்றையடிப்பாதையைக் காண்கிறாள். அங்கே
 ரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்றால், அதோ! சத்தியவான்
 புலப்படுகிறான். அவனுக்குப்பிற்பும் பச்சைப்பசேலென்று செடி
 கொடிகள், மரங்கள். ஆகாயத்திலிருந்து வீசும் சூரியனின் கதிர்கள்
 அவன் மேல் படுவதால், அவன் பொன்னொளியுடன் திகழ்கிறான்.
 சால்வ தேசத்து நகரத்தில் பிறந்தும், காட்டில், ரிஷிகள் நடுவே
 வளர்ந்திருக்கிறான். அவனுக்கு இயற்கை அன்னையே பாடம்
 சொல்லும் ஆசானாக இருக்கிறாள்:

எழுதாக்கிளவியாம் வேதமறிந்தவன்.
 வேதத்தின் ஆழ்பொருளுக்கு விளக்கம் வேண்டி
 இயற்கையின் சித்திரக்கவிதையைப் படித்தவன்.
 இயற்கையின் பென்னம் பெரிய விளக்கங்கள்
 தெரிந்தவன்; நதி, காடு, சூரியன், தாரகை, அக்னி,
 கிளைகள் மேலுள்ள பறவையினத்தின் பாடல்,
 பேசாமலேயே பாடம் கற்பிக்கும் கால்நடை
 இவர்களனைவரிடமிருந்தும் கல்வி கற்றவன்.

இதனால் செடியிலும் மரத்திலும் இயற்கையாக நல்ல வளர்ச்சி
 ஏற்படுவதுபோல் சத்தியவான் ஒரு இலட்சியப்பெருமகனாகத்
 தோன்றுகிறானாம். சுதந்திர மனப்பான்மையுடன் இருக்கும்
 சத்தியவான் மகிழ்ச்சியுடனும், கம்பீரமான அமைதியுடனும்
 தென்படுகிறான். இயற்கையின் குழந்தை என்பதால் அவனுக்கு
 இறைவனைச்சார்ந்து வாழ்வது இயற்கையான ஒன்றாக இருக்கிறது.
 அனைத்துமே பராசக்தியின் செயல் என்று இருப்பவன். இன்று

ஏனோ வழக்கமில்லாதபடி இந்தப் பாதையில் வந்தான். ஒவ்வொரு கணமும் நம்மை நடத்துவது பராசக்தியின் லீலைதான். நாம் யோசித்து நடந்தாலும், யோசனையின்றிச் சென்றாலும், நாம் வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் பராசக்தி செய்விப்பதே! இன்று அவளது வீச்சு அவனைக் காட்டின் மலர்கள் அடர்ந்த விளிம்பிற்கு இழுத்திருக்கிறது.

இதே இடத்திற்கு சாவித்ரியின் ரதமும் வந்தது. முதலில் இயற்கையின் அழகை ரசிக்க அவளது கண்கள் தாவின. வண்ண வண்ண மலர்களும், நிர்மலமான ஆகாயமும், மலைகளும் கண்டன. பொன்வண்ணம் காட்டும் பசுமையான புல்வெளியில், மெல்ல வீசிய பூங்காற்றில் புல்லின் இதழ்கள் சலசலத்தன. சாவித்ரியும் இறைவனின் கைவண்ணத்தின் மிகச்சிறந்த தோற்றமான மனிதனின் உருவத்தில் வந்த தெய்வக்காட்சி கண்டாள். ஒரு கணம் தீர்க்கமாக அவளது நோக்கு பாய்ந்தது. தெய்வீகக்காதலின் ரசாயனம் நிகழ்ந்தது. “அவளது கண்கள் கண்டன, கட்டுப்பட்டன, அனைத்தும் மாறிவிட்டது.” இது யார்? இந்த வனத்தின் தேவனோ? இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தவன் இல்லை போலும்! அப்படி நினைப்பதும் சரியல்ல என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. அவளது நெஞ்சிலிருந்து கிளர்ந்தெழும் ஆனந்தம் சாதாரணமானதல்லவே! “இப்புதிய சூரியனுக்கு அவளது ஆன்மா தன் கதவுகளைத் திறந்தது.” சாவித்ரி குதிரைகளின் ஜேணங்களை இழுத்து நிறுத்தும்போதே, சத்தியவான் தனது ஆன்மாவின் கதவுகளைத்திறந்து அவளை நோக்கினான். அவனுமறியாத ஏதோ ஒரு தெய்வீக உந்துதல் காரணமாக ரதத்தை நோக்கி நடந்தான்.

கண்ணொடு கண் நோக்கி, இணைந்து, உறவாடின. எண்ணங்களின் ஒளி வட்டம் சூழ்ந்திருப்பதுபோல, அந்த முகத்தில் ஒரு மேன்மை, கம்பீரம், அமைதி, ஒரு ரகசிய தோற்றம் வெளிப்படுவதேபோல் நெற்றியெல்லாம் தியானத்தில் தோய்ந்த ஜோதி; அவளது கடந்தகாலத்தை ஏற்றது போன்ற நெற்றி, அவளுக்குப்பிரியாமல் என்றென்றும் துணையிருந்த, அவளது ஆன்மாவுக்கு உரிமையான இரு கண்கள், அன்புடன் அவளைப் பிறவிதோறும் உடன் கண்டவை, யாவும் அவளது அகப்பார்வைக்கு நன்கு புலப்பட்டன. அவளது பார்வையில் அவன் தன் வருங்காலம் கண்டான்.

ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறுவது போல் நம் அனைவருக்குமே ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் நிகழ்ச்சிகள் யதேச்சையாக நடப்பவையல்ல. காரணமற்ற சக்தியேதும் நம்மைக்கூட்டுவதில்லை. காலம் எவ்வளவு கடந்து போனாலும், பிறவிகள் எவ்வளவு மாறினாலும், ஆன்மாதன் துணையான ஆன்மாவை நன்கு இனம் கண்டுகொள்கிறது. மகாகாவியத்தில், சாவித்ரியும் சத்தியவானும் சந்திக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் தெய்வீகக்காதலின் மேன்மையைப் பரக்கப் புகழ்கிறார். அன்பு என்பது அனந்தத்தின் எல்லையிலிருந்து வரும் சக்தி. உலகத்தில் மனிதன் அன்பினை கேவலப்படுத்துகிறான். அன்பு எனும் பெயரை உபயோகித்து, அதன் ஆற்றலைத் திருடி அரக்கர் செயலைச் செய்கிறான். ஆயினும் அன்பு என்பது ஒரு சக்தி வாய்ந்த தெய்வம். அந்த தெய்வம் மூலமாக நாம் உலகினை பிருந்தாவனமாக மாற்றியமைக்கலாம்.

குழந்தை போன்ற தெய்வம் விளையாடுகிறான். பல இதயங்களில், மனங்களில், உயிரினங்களில் தன்னைத்தேடுகிறான். தன்னால் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு சைகைக்காக அவன் தயங்கி நிற்கிறான். சைகை வந்தவுடன், ஒரு குரல், ஒரு பார்வை, ஒரு தீண்டல், ஒரு முகத்தின் பொருள் என திடீரென்று கண்மூடியவாறு அவன் எழுகிறான்.

தெய்வீகத்திடமிருந்து இவ்வுலகம் வெகு தூரத்தில் இருப்பதால், இந்த அன்பெனும் குழந்தை-தெய்வம் உண்மையைத்தேடும் போது, மண்ணில் ஏற்பட்டுள்ள ஏமாற்றும் கருவிகளிடம் மாட்டிக்கொள்கிறது. உயர்ந்த சக்திகளை அலங்கோலமாக்கிவிடும் வல்லமை படைத்த மனித சக்திகளிடம் அகப்பட்டதால், உருமாறிப்போகிறது. ஆனால் இதுதான் உண்மையா? இந்த கேவலமாக்கும் உருமாற்றத்திலிருந்து விமோசனம் கிடையாதா என்று நாம் பதைக்கும் போது ஸ்ரீ அரவிந்தரின் அருள் வாக்கு நம்மை அணைக்கிறது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் காத்திருந்தால், நற்காட்சி வந்தே தீரும், நாம் ஆனந்தம் பெறுவோம். அதற்காக எவ்வளவோ பொறுமையாகப் பாடுபடவேண்டியதுதான். இடைவிடாமல் ஆர்வமுடன் இறைவன் அவதாரத்திற்கு காத்திருக்கவேண்டியதே. சரியான சமயத்தில், மனித உடலில் தெய்வீகம் அவதரிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதோ சாவித்ரி, சத்தியவான்

வெவ்வேறு நெறி வந்த காதலர்கள் கூடினார்கள்.
 எண்ணற்ற பிறவிகளின் வழி வந்த இவ்வுடல்கள்,
 விதி அழைத்த யாத்திரையில் ஒன்றாகக்கூடினவே.
 கடந்த வாழ்க்கைகளின் நினைவுகள் தாமே மூடிக்கொள்ள,
 வருங்கால ஆனந்தக்கனவுகளை சுமந்தவாறு
 எதிர்பாராத நிகழ்காலத்தை கண்களில் கண்டன.
 ஒரே ஒரு பார்வையின் தெளிவாக்கும் மகிமையிலே
 ஆன்மாவின் நினைவுகள் சரீரத்தில் மலர்ந்தன.
 இருவர் நடுவே இருந்த பனித்திரை விலகியது.
 அவளது மனத்திரை விலக, அவன் மனமும்
 அவளை நோக்கித் திரும்பியது.
 விண்மீன் ஒன்றை ஒன்று கவர்வதுபோல்
 ஒருவருக்கொருவர் மகிழ்ச்சியில் இணைந்தனர்.
 தங்கள் பார்வையிலேயே இணக்கம் கொண்டனர்.
 அனந்தத்தின் கதிர்போல ஒரு கணம் முடிந்தது.
 புது யுகத்தின் ஆரம்பம், புதிய காலத்தின் தோற்றம்.

ஒருவரை ஒருவர் நோக்கியதுமே, தமக்குள் இருவரும் அன்னியரல்லர்
 என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டனர். முந்தைய பிறவிகளில்
 அறிமுகமானவர்கள்தான். எந்தப்பிறவியில்? யாருக்குத்தான்
 தெரியும்? அதே நேரத்தில் இருவருள் உடனே நெருக்கம்
 உண்டாகிவிடவில்லை. காரணம் மனிதப்பிறவி எனும் உருவம்
 அவர்களது ஆன்மாக்கள் நடுவே திரைபோல் கிடக்கிறது.
 இருவருக்கும் நெருக்கம் உண்டாவதற்கு சற்று நேரம் ஆகலாம்.
 சாவித்ரி இயற்கையாகவே மெளனம் காப்பவள். மேலும்,
 அவனைப்பற்றி நன்கு தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமே! அதனால்
 அவள் பேசவில்லை. சத்தியவான் பேசுகிறான். அவனுக்கு
 சாவித்ரி தெய்வச்சிலையாகத்தெரிகிறாள். அவள் யார்? என்று
 கேட்கிறான்.

காலத்தின் மெளனத்திலிருந்து என்னிடம் வந்த பெண்ணே!
 அறிந்திராத இன்பத்தினை உன் குரல் என் நெஞ்சில் எழுப்பியது.
 தேவதையோ? மாயும் மனித உடல் பெற்றவரோ?
 மானுடம் தாண்டி உமது ஆன்மா என்னிடம் பேசுகிறது.
 உமது கண்கள் வீச்சு பூமியை மட்டும் சேர்ந்ததல்ல.
 மக்களிடையே உமக்கென வழங்கும் பேரெதுவோ?
 எனது ஆன்மாவின் நாட்களை நிறைத்து மகிழ்விக்க,

முதுவேனிலைவிட, என் மலர்களைவிட ஒளிமிகுந்து
தனிமை தோய்ந்த என் வாழ்க்கைக்குள் வந்த நீர் யாரோ?
ஆதவனொளி சமைத்த ஆடகப்பொன்பெண்ணே!

அவளது பதிலுக்காக நில்லாமல் மேன்மேலும் பேசுகிறான்.
முழுக்க முழுக்க இயற்கையின் மடியில் வளர்ந்த இளைஞன்.
பார்க்குமிடமெல்லாம் தெய்வீகம் அமர்ந்துள்ள காட்சி கண்டவன்.
இளங்காலையிலே, நண்பகலிலே, மஞ்சள் வெய்யில் மாலையிலே
அவன் இவ்வடர்ந்த வனமெங்கும் சஞ்சரித்திருக்கிறான். அவன்
கண்ட காட்சிகள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. காட்டுத்தீ முதலிய
பயங்கரங்கள், திக்குத்தெரியாத இரவினில் சந்திரன் சிந்தும்
இனிமை, விளிம்பற்ற ஆகாயத்தில் தங்களது ஈட்டி முனைகள்
மூலம் வழி காட்டும் தாரகைகள் என இயற்கையின் வண்ணங்களும்
வடிவங்களும் எத்தனை எத்தனையோ? சுப்பிரமணிய பாரதியார்
தமது பாஞ்சாலி சபதம் காவியத்தில் அர்ச்சுனன் திரௌபதிக்கு
அந்திமாலையின் அழகைக்காட்டுவான்.

“பா ரடியோ! வானத்திற் புதுமை யெல்லாம்
பண்மொழி! கணந் தோறு மாறி மாறி
ஓ ரடி மற்றோ ரடி யோ டொத்த லின்றி
உவகை உற நவ நவ மாத் தோன்றுங் காட்சி
யா ரடி யிங் கிவை போலப் புவி மீதே
யெண் ணறிய பொருள் கொடுத்து மியற்ற வல்லார்?
சீ ரடியாற் பழ வேத முனிவர் போற்றுஞ்
செழுஞ் சோதி வனப்பை யெலாஞ் சேரக்காண்பாய்.”

சத்தியவான் பெற்றது இயற்கையின் அற்புதக் காட்சிகள் மட்டுமல்ல.
அவன் குரல்களுடனும் உறவாடினான். தெய்வீகக்காட்சிகளும்
கண்டான். இலைகள் வழியே உற்றுப்பார்க்கும் வனதேவதைகள்,
குளங்களில் நீராடும் தேவ மகளிர், சோதிமயமாகத் தோன்றும்
சூரியப்புத்திரர்கள் என்று காணும் பல காட்சிகளில் இவள்
ஒன்றோ? தேவதையோ? சத்தியவானைப் பொறுத்தவரை
இப்பெண் தேவதையாக இருக்கக்கூடாது, மனிதபெண்ணாக
இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினானாம். மனித குலத்தைச்
சேர்ந்தவனுடன் உறவாடும் மனித மங்கையாகவே அவள்
இருக்கவேண்டும் என்று ஆர்வமுடன் ஆசைப்படுகிறான். அவளது
சொற்கள் மேன்மக்களது இயல்பான தூய்மையைக் காட்டுகின்றன.

சாவித்ரியை தனது குடிலுக்கு வந்து இளைப்பாறிவிட்டுச் செல்லுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறான்.

என் தந்தையின் கொடி சூழ்ந்த குடில்,
மரங்கள் நடுவே, அருகில் உள்ளது.
வண்ண வண்ண உடைகளுடன் பறவையினம்
கூட்டாகப் பாட்டுப் பாடுவதைக் கேட்கலாம்.
அவையாவும் பல்வேறு வேதத்தின் சாகைகளை
சுரங்கள் மூலம் இசைத்துக்கொண்டிருக்கும்.
நீ வந்தால் வண்டுகள் இசைபாடி வரவேற்கும்.
ஆரணியத்தில் உள்ள எம் ராஜ்ஜியத்திற்கு வந்து
அங்குள்ள பெருமைகளைக் காண்பாய்.
காட்டில் தாபதர் வாழ்க்கை எளிமையானது.
ஆயினும் பூமியின் நவநதியும் அங்கே உண்டு.
மரங்களை அசைத்தவாறு பேய்க்காற்று வீச,
அமைதியான நாட்களில் அங்கு சொர்க்கத்தின்
அமைதிக்காவலர்கள், செக்கர் வானத்திலிருந்து
இதெல்லாம் நோக்கியிருப்பர் என்பதும் உண்மை.

தெளிவான, வாய்மை மிகுந்த சொற்கள். அவனது அழைப்பிற்கு
தகுந்த பதில் வருகிறது. “மாத்ர தேசத்து இளவரசி சாவித்ரி நான்”.
தன்னைப்பற்றி அவ்வளவே சொல்கிறாள். மற்றப்படி அவன் யார்,
அவனது பெயர் என்ன, அவன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யார்
என்றெல்லாம் கேட்கிறாள். தடையில்லாமல் அவன் விவரங்களைக்
கூறுகிறான். சால்வ ராஜ்யாதிபதி தியுமத்ஸேனரின் மகன். விதியின்
கட்டளையை யாரால் மீற முடியும்? அரசன் இரு கண்களிலும்
ஒளியை இழந்தான். சத்தியவான் அப்பொழுது சிறு பிள்ளை.
இதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வேற்றரசர்கள் சால்வ
ராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டனர். நாடிழந்து, மனைவியுடனும்,
மகனுடனும் காட்டில் தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான்.
தான் அரசகுமாரனாக இருப்பினும் இங்கு மனநிறைவுடனேயே
வாழ்வதாக சத்தியவான் குறிப்பிடுகிறான்.

அதே நேரத்தில் புறக்காட்சிகளுக்குப் பின்னால் ஒரு
பேருண்மை இருப்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அதை
எப்படிக்காண்பது? மனிதர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள்
அவ்வவர் கவலையிலும் மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்ந்திருப்பவர்கள்.

தாபதர்களுடன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தபோது சிருஷ்டி அனைத்திலும் உள்ள பரப்பிரும்மத்தை அறிந்தான். இந்த அனுபவத்தில் அவனது ஆன்மா காப்பாற்றப்பட்டது. உடலோ தன்னை இழந்து அறியாமையிலும், மரணத்திலும் பிடிபட்டு நின்றது. அசேதனமே அதன் அடித்தலமாக, சூனியமே அதன் முடிவாகத்தோன்றியது. நிறைவாக சத்தியவான் கூறுவான்:

“நீ வந்துவிட்டதனால், இனி மாற்றம் வந்துவிடும்.
உன் பொன்மேனியில் ஜகன்மாதாவைக்காண்பேன்.
அவனது அறிவுக்கூற்றை உனது குரலில் கேட்பேன்.
சூனியத்தின் புதல்வன் தெய்வமாக மாறிடுவான்.
என் உடலும் அசேதனத்தினை உதறிவிடும்.
என் உடலும், என் ஆன்மா போல் சுதந்திரமாகும்.
மரணம், அறியாமையினின்றும் விடுதலை பெறும்.

சாவித்ரிக்கு அவன் பேச்சைக்கேட்பது ஆனந்தமாக இருக்கிறது. மேலும் பேசுமாறு தூண்டுகிறாள். தனது ஆன்மிகத்தேடலை சத்தியவான் இப்பொழுது விவரிக்கிறான். சிருஷ்டியில் உயர்நிலை மாற்றம் வரவேண்டும் என்று அவனுக்குத்தோன்றியதாம். சிந்தனை எனும் கைவிளக்கு ஏந்தி அவன் தேடியபோது ஆன்மாவையும் இறைவனையும் விளக்கும் ஒரு கோட்டோவியம் தயாராயிற்று. ஆனால் அதனைப்போல் வாழ்வினை அமைத்துக்கொள்ள அவனால் முடியவில்லை. அனந்தத்தின் பரப்பினை மனிதனது மனதால் கட்ட முடியுமோ? அப்படிச்செய்தால் கிடைப்பது உண்மையை விளக்க முயலும் ஓர் இயந்திரம்தான். மூளை திட்டமிட்டுக்காட்டும் ஒரு இயந்திர சக்தி. இந்த அறிவின் மூலம் பேருண்மையைத் தேடியபோது, சத்தியவானுக்கு மேலும் தேடவேண்டிய இருள் பிரதேசங்களே தெரிந்தன. அதனால் பேருண்மையை அழகியலிலும் கலையிலும் தேடினான். இங்கும் அவனுக்கு பேருண்மையின் முழு சொரூபம் சிக்கவில்லை. கிடைத்ததெல்லாம் ஒரு சில உருவகங்களே. ஆனால் சாவித்ரியின் வருகையுடன் யாவும் மாறிவிட்டன என்கிறான். மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள பொன்இணைப்பு கிடைத்துவிட்டது.

தெய்வீக ஒலிகள் என் செவிகளில் பாய்கின்றன.
புதியதோர் உலகம் உன் கண்களிலே தோன்றி
விண்சார் தாரகைபோல் என்னை நோக்கி வருகிறது.

தெய்வீகக் கோளங்கள் செய்திடும் சப்தமுடன்
ஒளிமிகு தேவர்தம் பாடலும் உன்னுடன் வந்துள்ளது.
என் சுவாசம் சீராக, எழுச்சியுடன் மலர்ந்தது.
என் மனமும் மாற்றம் கண்டு, ரிஷியாக ஆகிவிட்டேன்.

மகிழ்ச்சி அவனது குரலில் கொப்புளிக்க, ஸாவித்ரியை அன்புடன்
ரதத்திலிருந்து இறங்கிவந்து இங்கே வாழுமாறு அழைப்பு
விடுக்கிறான். தன்னுடையவளாக ஆகவேண்டுமென்றும் கேட்கிறான்.

மிக இயல்பாக ஸாவித்ரியின் பதில் வருகிறது. “ஸத்தியவானே
உமது பேச்சினைக்கேட்டேன். தாங்களே நான் தேடிய துணை
என நான் அறிந்து கொண்டேன்.” என்றவாறு ரதத்திலிருந்து
இறங்கி அவனிடம் வருகிறான். இனி பேச்சென்ன? சுற்றி எங்கும்
மலர்ந்துள்ள பூக்களை கையோடு பறித்து மாலை கட்டுகிறான்.
அவளே புத்தம்புது மலர்களால் கட்டிய, தேனொழுக்கும் இந்த
மணமாலையை ஸத்தியவானுக்கு அணிவித்து, அவன் காலடிகளில்
பணிந்து தன்னை அவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறான். அவனும்
குனிந்து அவளைத் தூக்கி மார்போடணைத்துக்கொள்கிறான்.
தெய்வீகத்துடன் பொலியும் இந்தத் திருமணக் காட்சியினை,
ஸ்ரீஅரவிந்தரின் மந்திரக்கவிதை பதிவு செய்கிறது:

வானத்தின் நடுவே நண்பகல் சூரியனது மேற்கட்டிகீழ்
புனிதமான காலையே நூலாக, விதி முடிச்சுப்போட்டது.
சூரியனே அக்னியாக, இதயங்கள் ஒன்றுபட்டு
சுபமுகூர்த்தத்திலே அவர்களது திருமணம் நடந்தது.
இறைவனும் இறைவியும் மனிதப்பிறவி எடுத்து
மீண்டும் மண்மேலே கடிமணம் கண்டார்கள்.
உலகின் புதியதொரு நாடகத்திற்காக
இணைந்த இருவரும் புது யுகத்தை துவக்கினார்கள்.

ஸத்தியவான் தனது பர்ணசாலைக்கு ஸாவித்ரியை
அழைத்துச்செல்கிறான் அந்த எளிய, இனிய சூழலைப்பறிந்துகொண்டு
மகிழ்ச்சியுடன் ஸாவித்ரி அவனிடம் விடைபெறுகிறான். தன்
தாயகம் சென்று பெற்றோருக்குத் தெரிவித்துவிட்டு விரைவில்
மீண்டும் வருவதாகவும், அதுவரை அவளது மனம் இங்கேயே
இருக்கும் என்றும் கூறி மத்ர தேசத்திற்குத் திரும்பிச்செல்கிறான்.
அவள் மனக் கண்ணில் காட்டில் மலர் கூட்டத்திடையே கண்ட
ஸத்தியவானே அமர்ந்திருக்கிறான்.

"ஒரு மனிதனின் முழுநிறைவாற்றல் உலகனை உய்விக்கலாம்"

Even if the struggling world is left outside
One man's perfection still can save the world.

சாவித்ரி புத்தகம் VII காதை 5, பக்கம் 531, வரிகள் 340 — 341
சாவித்ரியின் உள்முக ஆன்மிகப் பயணத்தின் சிறப்பான கட்டத்தை
அவள் ஆன்ம விழிப்பு பெற்று ஆன்மாவின் முக்கியமான கட்டத்தை
விளக்கும் பகுதியானது **ஆன்மாவைக் கண்டறிதல்** என்ற இந்தக்
காதை ஆகும். உலகின் துயரங்களைப் போக்கும் சக்தியாகவும்,
அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் ஒளியாகவும், அறிவாகவும் மும்முனைச்
சக்திகளை ஏந்தியபடி சாவித்ரி தனது தவப்பயணத்தைத்
தொடர்கிறாள். அதில் அவள் ஆன்ம தரிசனத்தைப் பெற்று,
அதனுடன் ஐக்கியமாகி ஒருமைப்படும் பகுதியை விவரிப்பதே
ஆன்மாவைக் கண்டறிதல் என்னும் இந்தப் பகுதி.

பயணத்தின் ஒரு கட்டத்தில் அனைத்தும் சலனமற்று எல்லாம்
இருள் மயமாகத் தோன்றுகிறது. பின்னர் ஓர் ஆனந்த சுழிப்பு,
ஒரு விடியல் பிறக்கிறது, ஒளி தெரிகிறது. குகை போன்ற ஓர்
இடத்தில் கடவுள்களின் காட்சிகள் கற்குகை ஓவியங்களாய்ப்
புலப்படுகின்றன. சாட்சாத் பரம்பொருளாம் அன்புருவின்
பாதியானவள் தான் என்பதை சாவித்ரி உணருகிறாள். தனது
அவதார நோக்கம் புலப்படுகிறது. ஒளியும் சக்தியும் ஊடுருவிய
ஒரு தருணத்தில், தெய்விக உரு இந்த மனிதவுருவில் நுழைகிறது.
இரண்டும் இணைந்த அந்த ஆனந்த கணத்தில் அவளுள்ளே
பாதிமலர்ந்து கிடந்த சக்கரங்கள் முழுதும் மலர்கின்றன.
இறையருளால் அவள் முழுதுமாய் ஆட்கொள்ளப்படுகிறாள்.
ஸஹஸ்ராரம் மலர, அவளிலே எங்கும் ஆனந்தம் ததும்பி
வழிகிறது. அறியாமை முற்றிலும் அழிந்து, முழுமையாக அவள் புவி
- அன்னையின் வசமாகிறாள். ஸ்ரீ அரவிந்தர் சொல்வதுபோல் "A first
perfection's stage is reached at last" என்று துவங்கித் தொடர்கிறது
உரையாடவுள்ள பின்வரும் வரிகள்:

"Even if the struggling world is left outside
One man's perfection still can save the world"

p.531, line 340-341

மேற்சொன்ன வரிகள் குறித்து இங்கே சிந்திப்போம். போராட்டங்கள் நிறைந்த துயரங்கள் சூழ்ந்த புறவுலகம் எப்படியிருப்பினும் கவலை வேண்டாம். ஒரு மனிதனின் முழுமையாம் பூரணத்துவம் உலகினை எப்படியும் காப்பாற்றும் என்கின்ற விதத்தில் அமைந்துள்ள வாசகம் குறித்து இந்நேரத்தில் சிந்திப்பது மிகமிகப் பொருத்தமாகும். காரணம், "இதற்காகப் போராடிய, துன்பங்களைச் சகித்துக்கொண்ட, பரமனின் அங்கியாய் இருந்தவர் ஸ்ரீ அரவிந்தரே" என்று ஸ்ரீ அரவிந்தரின் ஸ்தூல உடல் மறைவுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீ அன்னை தனது பிரார்த்தனையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம்மண்ணுலகை சொர்க்கமாக மாற்ற வந்த அவதார புருஷர் ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஆவார். அவர் பாண்டிச்சேரிக்கு வருகை தந்த 100 வது ஆண்டின் தொடக்கத்தில் நாம் இன்று கூடியிருக்கிறோம்.

பிறரின் துயர் கண்டு சிரிப்பவன் மிருகம், தனக்காக அழுவவன் சாதாரண மனிதன், பிறரின் துயர் கண்டு தானும் வருந்துபவன் தலைவன். ஆனால் அழுகின்ற மனிதனின் துயர் துடைக்க நீளுகின்ற விரல்களைப் போன்றோர் ஞானியர். பூமியைப் புரட்டியவை விஞ்ஞானிகளின் ஆராய்ச்சிகள் மட்டுமல்ல, சீர்திருத்தவாதிகள், புரட்சியாளர்கள், சிந்தனையாளர் ஆகியோரின் எண்ணங்களும் பல்வேறு காலகட்டங்களில் இப்பூமிப்பந்தைப் புரட்டிப் போட்டுள்ளன. அந்த வகையில் இப் புவியில் மனிதனுடைய பரிணாம வளர்ச்சி முடிந்துவிடவில்லை. அதைத் தாண்டிய, மனங்கடந்த அதிமனிதன் பிறப்பான் என்கிற நம்பிக்கையை விதைத்தவர் ஸ்ரீ அரவிந்தர். அவரது சிந்தனை, முயற்சி, தவம் அனைத்தின் பலனாய், அதிமன ஒளி புவியில் இறங்கியது. அதிமனிதன் வருகைக்கு அது கட்டியங்கூறியது. அது வெறும் கற்பனைக் கனவோ, நம்பிக்கையோ அல்ல. அவர் எதிர்காலத்துக்கு அளிக்கும் உறுதிப்பாடு இது என்று ஸ்ரீ அன்னை கூறுகிறார். மனங்கடந்த மனிதன் வாழும் வாழ்வால் இந்த பூமி சொர்க்கமாகும். அமரத்துவம் இங்கே நிலைநாட்டப்படும். அதற்குத் திருவுருமாற்றமே சிறந்த வழி. இறைவனிடம் முழு சரணாகதி அடைந்து, முழுமையாய் அந்த இறைவனின் கருவியாக இருந்தால் வாழ்வு மனிதனுக்கு வசப்படும். வசந்தம் இங்கே புலப்படும். மனித வாழ்வு தெய்விக வாழ்வாக மலரும்.

"துயரங்கள் நிறைந்த இந்த பூமியில் அத்தகு வாழ்க்கை சாத்தியமா? இதிலிருந்து விடுதலை உண்டா?" என்ற கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீ

அரவிந்தர் பதிலளிக்கும் விதமாக இப்பகுதியில் மேற்கண்ட வரிகளில் நம்பிக்கை அளித்துள்ளார்.

பரிணாம வளர்ச்சியில் 3 நிலைகள் உள்ளதென்று Life Divine – ல் ஸ்ரீ அரவிந்தர் குறிப்பிடுகின்றார். முதல் கட்ட பரிணாம வளர்ச்சி என்பது உணர்வற்ற ஜடநிலையிலிருந்து (Inconscience) வளர்ச்சி அடைதல் ஆகும். அடுத்த நடு கட்டமானது அறியாமையிலிருந்து (Ignorance) வளர்ச்சி அடைதல். இறுதி கட்டம் என்பது அறிவில், ஞானத்தில் (Knowledge) வளர்ச்சி அடைந்து ஆன்மாவை அறிதல் ஆகும். முக்தி அல்லது மோட்சமே ஆன்மாவின் விடுதலையாகவும் முடிவாகவும் கருதப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அது முடிவல்ல என்பது ஸ்ரீ அரவிந்தரின் கருத்து. ஆன்மா முழுவதுமாக ஒருவனின் ஜீவியத்தை அவனது ஆளுகைக்கு உட்படுத்தி, அவன் முழுமையாக அதன் கருவியாகி, அவனது சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள், உணர்வுநிலைகள் அனைத்திலும் அவற்றை வெளிப்படுத்தி, தெய்விகத்தின் ஆட்சியை அவனது வாழ்வில் மலரச்செய்ய வேண்டும். அதுவே படைப்பின் நோக்கமாகும் என்பது ஸ்ரீ அரவிந்தரின் கோட்பாடு. ஆகவேதான் ஸ்ரீ அரவிந்தர் இப்பகுதியில் சாவித்ரி தன் ஆன்மாவை அறிந்து அதனுடன் இணைந்த நிலையை, “A first perfection’s stage is reached here” என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆன்மா மேன்மேலும் விழிப்புற்று மலரும் நிலை எதிர்காலத்துக்குரியது என்கிறார் ஸ்ரீ அரவிந்தர். இப்போது நாம் ‘Perfection’ என்பது குறித்து ஸ்ரீ அரவிந்தர், ஸ்ரீ அன்னை கூறிய கருத்துக்களையும், எவ்விதம் One man’s perfection உலகைக் காக்க முடியும் என்பதையும் ஆராய்வோம்.

கடந்த காலத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி என்பது உணர்வற்ற நிலையில் நிகழ்ந்தது. இப்போது காண்பதோ, ஓரளவு உணர்வு நிலையில் நடைபெற்றாலும் கூட- அது உறுதியாகவோ, தொடர்வதாகவோ, நிலையானதாகவோ இல்லை. ஆன்மாவின் உணர்வுடைய, அறிவார்ந்த வளர்ச்சியானது எதிர்காலத்துக்குரிய பரிணாம வளர்ச்சி என்கிறார் ஸ்ரீ அரவிந்தர். இது ஒருவகையான உணர்வறிவுத் தளத்திலிருந்து அடுத்ததற்குத் தாவும் நிலையைப் போன்றது. புவி உணர்வானது தெய்விக உணர்வினைப் பெற்று மலர்ந்திட வேண்டும். இது குறித்த தனது சிந்தனைகளை, முயற்சிகளை ஸ்ரீ அரவிந்தர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“நான் அதன் பொருட்டு ஸத்யம், ஒளி, ஒத்திசைவு, சாந்தி ஆகியவற்றை இப்புவி உணர்வில் இறக்கிட முயற்சி

செய்துவருகிறேன். நான் அதை மேலிருந்து பார்க்கிறேன். என் உணர்வுத் தளத்தில் ஒளியுடன் அது கவிந்திருப்பதை எப்போதும் உணர்கிறேன். **அது முழுமையாக, பரிபூரணமாக** அதன் ஆளுகைக்குள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொள்வதை சாத்தியமாக ஆக்குவதே எனது முயற்சி. **அரையிருளிலும், அரையிருட்டிலும் மனிதன் தத்தளிக்கும் நிலை மாறிட வேண்டும்.** பூமியின் பரிணாம வளர்ச்சியின் முழுப்பொருள் இங்கே நிலைபெறவும், தெய்விக உணர்வு இங்கே மலர்ந்திடவும் அந்த ஸ்த்யம் இவ்விடத்தில் இறங்கிடும் என்று நான் நம்புகிறேன். சொர்க்கம் நமக்குக் கிடைத்துவிட்டது. ஆனால் பூமியை முழுமையாக தெய்விக உணர்வுபெறச் செய்யவேண்டும். **”சொர்க்கமும் பூமியும் சமமாக வேண்டும்”** என்ற வேத வாக்கியம் மெய்ப்பட வேண்டும். அதற்கான போராட்டம் நடந்து வருகிறது. உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நிலையில் உள்ளேன். எதிர் சக்திகளை வெல்லவேண்டும். அல்லது அதற்கு இரையாக வேண்டும். ஆன்மிகத்துக்கும் பௌதிகத்துக்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டம் எதுவரை நடக்க வேண்டுமோ, எதுவரை விதிக்கப்பட்டதோ அதுவரை தொடர்ந்திடும். அமைதி, உறுதி, சங்கல்பம் இவற்றோடு காத்திருக்க வேண்டும். ஞானக்கண் ஒன்று பரவெளியில் பதிந்துள்ளது. பொறுத்திருப்போம். இப்போது வெறும் காலதாமதம் மட்டுமே.”

ஆகவே மேற்கண்ட ஸ்ரீ அரவிந்தரின் வரிகளிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது: சரணாகதியை அணியாய்ப் பூண்டு நாம் காத்திருக்க வேண்டும். அப்போது முழுமையான பரிணாம வளர்ச்சி காணும் பூரணயோகத்தின் சாதகர்களாகும் நிலையை அடையப்பெறலாம். மனிதனின் முழுமை பெறும் முயற்சியில் மனதை வெல்லுதல் முதல் கட்டம், ஆதிநிலை, சம-ஆதிநிலை அதுவே சமாதிநிலை ஆகும். அதனாலேயே மனதை வெல்லும் ராஜயோகம் பூரணயோகத்தின் முதல் கட்டமே. ஆகவே சாவித்ரியில் இதை First perfection stage என்று குறிப்பிடுகிறார்.

Perfection என்பது பற்றி ஸ்ரீ அன்னை குறிப்பிடுகையில் Volume-9ல் இருவகை Perfection – பற்றி விவரிக்கிறார். ஒன்று கீழ்நிலையிலுள்ள Perfection, மற்றொன்று உயர்ந்த நிலையில் உள்ளது. கீழ்நிலை பரிபூரணம் என்பது உடல், மனம், உணர்வு ஆகியவை சார்ந்தது. முழுமையடைய ஒருவர் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளை அது குறிப்பிடுகிறது. உடலளவில் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களையும்

சரியாக, முழுமையாக, அழகாகச் செய்வதாகும். கோலம் போடுதல், உடையணிதல், சமைத்தல், துவைத்தல் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். நுணுக்கமாகவும் சுத்தமாகவும் பூரணமாகவும் அழகாகவும் செயற்படுவதன் வெளிப்பாடுகள். சில ஓவியர்கள் தீட்டும் அழகான ஓவியங்கள், வடிக்கும் சிற்பங்கள், இசைக்கும் பாடல்கள், இசைச் செய்திகள் என எத்தனையோ உதாரணங்களைக் கூறலாம். மன அளவிலே, உணர்வுத் தளத்திலே ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன், ஒழுங்குடன் இயங்குவது ஒருவகையான முழுமையாகும். இவையனைத்தும் சிறப்பானவை என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இவை கீழ்நிலையைச் சார்ந்தவை. இவை மட்டுமே முடிவானவை அல்ல.

உயர்நிலை முழுமை என்பது ஆன்மிக ரீதியான பூரணநிலை. எங்கும் எல்லா இடத்திலும் அப்பரம்பொருளைத் தவிர வேறு எதையும் பார்க்காத பரமானந்தநிலை, பரவசநிலை. "ஸர்வே மாம்பச்ய, ஸர்வம் மமபச்ய" என்ற வேத வாக்கியங்களின்படி அனைத்திலும் உறைபவன் அந்த இறைவனே. அவனன்றி இவ்வுலகில் எதுவுமில்லை என்பதை அறிந்த, உணர்ந்த, தெளிந்த, ஆனந்தநிலை. முழுமையான பரிபூரண நிலை. அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்பதை உறுதியாகக்கொண்டு வாழும் நிலை. அந்தப் பூரணநிலையே உயர்நிலை பூரணம் / முழுமை என்கிறார் ஸ்ரீ அன்னை. கீழ்நிலை முழுமை, உயர்நிலை முழுமை இரண்டும் வெவ்வேறானவை. ஆயினும் இரண்டு நிலைகளிலும் முழுமை அடைந்தவர்கள் அரிதான தெய்வப்பிறவிகள். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அற்புதமான குழலோசை அனைத்து ஜீவன்களையும் மயக்கியது. ஸ்ரீ அன்னை சிறுமியாக வாசித்த ஆர்கன் இசையைத் தெருவில் நடந்து போவோரும் நின்று கேட்டு மகிழ்ந்தனராம்.

இறைவனின் பூரணம் என்பது எடுக்க எடுக்கக் குறையாதது. பூரணத்திலிருந்து எடுத்தாலும் அது பூரணமாகவே இருக்கும் தன்மை உடையது. இதை உணர்தல் இறைவனை அடைவதில் ஒரு வழியாகும். இந்த பூரணத்துவத்திற்கு வெவ்வேறு அம்சங்கள் உண்டு. அவை திடசித்தம், தூய்மை, முழுமை, ஒருமை, சுமுகம், அமைதி, சாந்தி, அமரத்துவம், நிலைபேறு, அளவற்ற தன்மை என்பனவாகும். இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை தியானித்து பரம்பொருளை அடையலாம். இது பூமியைச் சுழற்றிவிட்டு, வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஓரிடத்தைப் பார்ப்பது

போலாகும். கண்ணாடித் துண்டுகளை கலைடாஸ்கோப்பில் போட்டு, திருப்பிப் பார்க்கும்போது அவை வெவ்வேறு மாறுபட்ட வடிவக் கோலங்கள் போல் காட்சியளிக்கும். ஆயினும் அதில் உள்ள கண்ணாடித்துண்டுகள் மாறுவதில்லை. இறைவனின் பூரணத்துவத்தை எவ்வகையிலும் அணுகலாம். அவனன்றி வேறொன்றும் எங்குமில்லை என்ற ஒன்றை மட்டும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவனின் முழுமை எவ்வாறு பூமியில் மற்றவருக்கு உதவும்? “நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் பெய்யும் மழை” என்பதுபோல் இது சாத்தியமா? இதற்கு சான்று பகர்வது ஸ்ரீ அன்னையின் எழுத்துக்களே. ஸ்ரீ அன்னை முதன் முதலாக ஸ்ரீ அரவிந்தரை தரிசித்த பின், தனது நாட்குறிப்பில், பிரார்த்தனையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் கனத்த அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். அதனால் என்ன? இப்புவிவின் மிசை நேற்று எவரை தரிசித்தோமோ அவரது சாந்நித்தியம் ஒன்றே இருளை ஒருநாள் ஒளியாக உருமாற்றும். நின் அரசு இந்தப் புவியின் மிசை நிறுவப்படும் என்பதற்கு உறுதியும் அத்தாட்சியும் ஆகும்.” (30.3.1914)

ஸ்ரீ அன்னை ஜப்பானில் இருந்தபோது ஸ்ரீ அரவிந்தர் அவருக்கு எழுதிய கடித வரிகளும் இதையே உறுதிப்படுத்துகின்றன. “எனது யோகமுயற்சி எனக்காகச் செய்யப்படவில்லை. அது இந்த பூமிக்காக, அதன் விழிப்புணர்விற்காகச் செய்யப்படுவது. இவை யாருக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இல்லாவிடினும், அது பூமிக்காகச் செய்யப்பட வேண்டும். எனக்காக நான் அதிமன சாதனையைச் செய்யவில்லை. எனக்கென்று தனிப்பட்ட விருப்பம் தேவை, அது என் மோட்சத்தை நாடிடும்... ..அல்லது அதிமனத்தை அடைந்திடும்... ..என்று எதுவுமில்லை. ஆனால் பூமியின் உணர்வுநிலை மலர்ச்சிக்காக அது செய்யப்படவேண்டும். என்னில் அது செயல்படுத்தப்படாவிடில் மற்றவரில் அது செயல்பட முடியாது. நான் அதிமன ஸித்தி பெறுவது என்பது பூமியின் உணர்வுநிலையில் அதிமனசக்தி இறங்குவதற்கான ஒரு கதவினைத் திறப்பதற்கான சாவியாகும்.

“Let a great word be spoken from the heights
And one great act unlock the doors of Fate.”

(Savitri – page 345 – lines 420 & 421)

இக்கடிதம் ஜப்பானில் ஸ்ரீ அன்னை இருந்தபோது அவருக்கு எழுதப்பட்டது. பின்னர் ஸ்ரீ அரவிந்தர் தவத்தின் பயனாய் மேல்மன ஸித்தி, அதிமன ஸித்திகளை அடைந்தார். 1956ல் ஸ்ரீ அன்னை தியானத்தில் வான்வெளியளவு வளர்ந்து, உயர்ந்துநின்று, பூமிக்கு வரும் ஒளியைத் தடுத்துநின்ற பெரிய கதவுகளை ஒரு பெரிய சுத்தியால் உடைத்துத்திறந்த நிகழ்வு நம் நினைவுக்கு வருகிறது.

அரையொளியிலும் அரையிருளிலும் தடுமாறும் மனிதனுக்கான ஸத்யம், ஒளி, சுமுகம், அமைதி, இவற்றை “நான் புவியின் மீது கொணர்வேன்” என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறியதை உணர்த்தும் சாவித்ரியின் முத்திரை வரிகளை ‘The Vision and the Boon’ காதையில் அஸ்வபதியின் யோகத்தில் ஒருவனின் ஆற்றல் உலகுக்கு ஆற்றும் நன்மையைப் பறைசாற்றுவதைக் காணலாம்.

“Let thy infinity in one body live,
All-knowledge wrap one mind in seas of light,
All-Love throb single in one human heart.”

(Savitri – page 345 – lines 411 to 413)

‘The Vision and the Boon’ பகுதியில் அஸ்வபதி தேவியிடம் கேட்டது ஒரு வரம். அவளின் ஓர் உருவை இப்புவியில் அவதாரம் எடுக்கக் கோருகிறார்.

அது பூரண ஞானம், பரிபூரண அன்பு, தூய்மை அனைத்தும் இணைந்த அவதாரப் பிறவி. அவர்தம் காலடித்தடம் ஒருநாள் பூமியின் துயரத்தைப் போக்கும்.

“Their tread one day shall change the suffering earth”

(Savitri – page 344 – line 373)

அந்த ஒன்று இறங்கி வந்து மாற்றவியலா இயற்கையின் இரும்புச் சட்டங்களை தனது தனியானதொரு ஆன்மபலத்தினால் மாற்றிவிடும் என்கின்ற உறுதிப்பாட்டினை

“One shall descend and break the iron Law,
Change Nature’s doom by the lone spirit’s power.”

(Savitri – page 346 – lines 430 to 431)

என்றொரு வரமாய் எடுத்துரைக்கிறார். அவதாரம் ஒன்று வரும், எதிர்காலத்தில் விதி மாறும் என்று Vision and the Boon-ல் குறிப்பிட்ட ஸ்ரீ அரவிந்தர், சாவித்ரி தனது ஆன்ம தரிசனம் பெற்ற இந்தக் காதையில்

'There is won a new proximity to the skies,
A first betrothal of the Earth to Heaven,'

(Savitri – page 531 – lines 342 & 343)

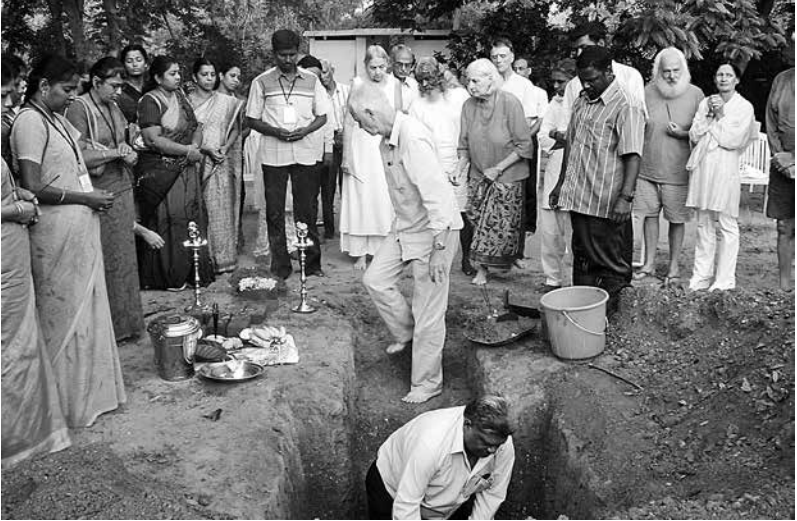
'A camp of God is pitched in human time.'

(Savitri – page 531 – line 345)

என்று நிகழ்காலத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

யோக சாதனையில் ஒரு முக்கியப் படித்தளத்தை எட்டியதைக் கட்டியங்கூறும் வகையில் வாளை நெருங்கி வென்றுவிட்டோம். விண்ணும் மண்ணும் பிணைக்கப்படும் அஸ்திவாரம் எழுந்தது. ஸ்த்யம் வாழ்க்கை இரண்டும் ஓர் உடன்படிக்கையில் இணைந்தன. சத்யவாழ்வு மலர்ந்தது. மனித வாழ்வில் தெய்விகம் இறங்கியது. அத்தகு வாழ்வினை நாம் அனைவரும் இப்புவிவில் வாழவேண்டும் என்பதற்காகவே இப்புவிக்கு இறங்கி வந்த அவதாரங்கள் ஸ்ரீ அன்னையும் ஸ்ரீ அரவிந்தரும். அவர்கள் இருவரும் ஸ்தூல உடலில் இப்பூமியில் சந்தித்துக்கொண்ட புனித நாளாம் மார்ச் 29 அன்று இங்கே கூடி சாவித்ரியின் அற்புதமான வரிகளை நாம் சிந்தித்தோம். அவர்தம் ஆசிக்கு நன்றி.

(ஆரோவில் அருள்வழி பயிற்சி மையத்தில் 29.03.2009 அன்று மாலினி நாராயணன் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு.)

29.03.2010 அன்று சாவித்ரி பவன் தங்கும் விடுதி
அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது

சாவித்ரீ ஷ்ளக்஑ம்

ஆங்கிலத்தில் : ஷ்ரத்தாவன்

தமிழில் : தனலட்சுமி

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சாவித்ரி காவியத்தை மையமாகக் கொண்டு செயல்படுகிறது சாவித்ரி பவன். சாவித்ரி பவனின் மிக முக்கியமான நிகழ்வுகளில் ஒன்று சாவித்ரி ஆங்கில வகுப்பு. இறைவனின் காவியமாம் சாவித்ரியை விரிவாக ஆங்கிலத்தில் விளக்குபவர் சாவித்ரி பவனின் ஒருங்கிணைப்பாளர் ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள். கவிதை வடிவிலுள்ள சாவித்ரி காவியத்தை புரிந்துகொள்வது கடினம். தன்னுடைய சரளமான எளிமையான ஆங்கிலத்தின் மூலம் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் நமக்கு எடுத்துரைக்கிறார் ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள். 2009 ஆகஸ்ட் மாதம் 8ஆம் தேதி முதல் சாவித்ரி புதிய வகுப்பு தொடங்கப்பட்டது. இக்கட்டுரை ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள் சாவித்ரி பற்றி விளக்கிய ஆங்கில உரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ அன்னை, சாவித்ரியின் 12 நூல்களிலிருந்து சில பத்திகளை தெரிவு செய்து ஹூதா அவர்களைக் கொண்டு 472 ஓவியங்களை வரையச் செய்தார். இத்தொகுதிக்கு "Meditations on Savitri" எனப்பெயரிட்டார். இவ்வோவியங்கள் அதற்குரிய சாவித்ரி வரிகளுடன் சாவித்ரி பவனின் கண்காட்சிக்கூடத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்படுகின்றன. அன்னை சாவித்ரி வாசிப்பதை சுனில்-தாவின் இசையோடு நாம் இங்கு கேட்கலாம். பலருக்கு இந்த ஓவியங்களை புரிந்து கொள்வது கடினமாக இருப்பதால் இதனை விளக்குவதற்கு சாவித்ரி வகுப்பினை ஒரு வாய்ப்பாக பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

"சாவித்ரி" நூல் தலைப்பு: Savitri – a legend and a symbol

"Legend" என்றால் பரம்பரைக் கதை என்பது பொருள் - காலம் காலமாக சொல்லப்பட்டு வருவது. "Symbol" என்பது குறியீடு. குறியீடு என்றால் நாம் நினைப்பதை ஒன்றின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துவது. நாம் பலவிதமான குறியீடுகளை பயன்படுத்துகிறோம். கணிதத்தில் + குறியை எண்களைக் கூட்டுவதற்கும் - குறியை எண்களைக்

கழிப்பதற்கும், நெருப்பை குறிக்க மெழுகுவர்த்தியின் ஜோதியையும் குறியீடாகப்பயன்படுத்துகிறோம் அல்லது ஊதுவத்தியின் எரியும் நுனியை நம்முடைய தூய்மையான ஆர்வத்தின் குறியீடாக்குகிறோம். அதனால்தான் நம்முடைய ஆரோவில் Bonfire நம்முடைய கூட்டு நோக்கத்தின் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தருக்கும் அன்னைக்கும் தனித்தனியே Symbol இருப்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே.

சாவித்ரியின் கதை வியாசரின் மகாபாரதத்தில் வனபர்வதத்தில் 300 ஸ்லோகங்களில் வருகிறது. யுதிஷ்டிர் ரிஷி மார்கண்டேயரிடம் திரௌபதியைப் போன்ற துன்பத்தை அனுபவித்த பெண்மணிகள் யாரேனும் இருந்திருக்கின்றனரா என வினவியபொழுது மார்கண்டேயர் சாவித்ரியின் கதையை சொல்கிறார். சாவித்ரி என்ற இப்பெயரோடு தொடர்புடையவை என்னென்ன? உலகைப்படைப்பவனான பிரம்மனுக்கு இரு மனைவிகள், அதாவது இரு சக்திகள் எனக்கொள்ளலாம் - காயத்ரி, சாவித்ரி. ஸ்ரீஅரவிந்தர் சாவித்ரியை இறைவனின் திருநாமம் என்கிறார். இறை உலகை சிருஷ்டிக்கும் இந்நாமம் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறது. சூரியனின் மற்றொரு பெயர் "சவித்ரு". நாம் வாழும் இவ்வுலகின் மூல ஆற்றல் சூரியனே. அனைத்து ஜீவராசிகளும் சூரியனிடமிருந்தே சக்தியைப் பெறுகின்றன. இறைப்பேருண்மையின் சின்னமாக, இறை உணர்வின், ஆற்றலின், சக்தியின், இறை சாந்தித்தியத்தின் சின்னம் "சவித்ரு". சூரியனுக்குள்ள பல பெயர்களில் "சவித்ரு" என்பதும் ஒன்று. சாவித்ரி எனும் பெயர் காலையில் விடியலுக்கு முன் அடிவானத்தில் உதிக்கும் சூரியனைக் குறிக்கிறது.

ஸ்ரீஅரவிந்தர் சாவித்ரி எனும் பரம்பரைக் கதையை (legend) ஒரு குறியீடாக, அன்னை கூறியது போல் "சாவித்ரி ஸ்ரீஅரவிந்தரின் தீர்க்கதிருஷ்டியின் பரம வெளிப்பாடாக" பயன்படுத்தியுள்ளார். ஸ்ரீஅரவிந்தர் மகாபாரத சாவித்ரியின் கதையை தன்னுடைய சாவித்ரிக்கு கதையாகவும், தான் இவ்வுலகுக்கு சொல்ல வந்ததை அதையே ஒரு குறியீடாகவும் கொண்டுள்ளார். மகாபாரதக்கதை என்பதற்காக அதற்கு முக்கியத்துவம் அல்ல, ஆனால் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் நோக்கில் இது ஒரு குறியீட்டுக்கதையாக எப்படி விளக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே முக்கியமானது. ஸ்ரீஅரவிந்தர்

நூலாசிரியர் குறிப்பில் என்ன சொல்கிறார் என்பதை இங்கு பார்க்கலாம்:

“மகாபாரதத்தில் சத்தியவான் சாவித்ரி கதை திருமணவாழ்வின் அன்பினால் இறப்பை வெல்லும் கதையாக வருகிறது. ஆனால் இப் பழங்காலக்கதை தனிப்பண்புகளைக் கொண்ட மனிதனுடைய கதையாக காட்டப்பட்டாலும், வேதகால சின்னத்தின் புராணக்கதைகளுள் ஒன்று. சத்யவான் இறை உண்மையை தன்னுள் சுமந்திருக்கும் ஆன்மா. ஆனால் அது அறியாமையிலும் இறப்பின் பிடியிலும் சிக்கிவிட்டது, சாவித்ரி இறைவனின் திருநாமம், சூரியனின் மகள், பரம் பேருண்மையின் இறைவியாக இங்கு வந்து காக்க பிறந்தவள், அசுவபதி குதிரைகளின் தலைவன், அவளுடைய மனிதத்தந்தை, தவத்தின் தலைவன், ஆன்மிகப் பெருமுயற்சியின் மொத்த சக்தி, இறப்பிலிருந்து இறவாத்தன்மைக்கு நம்மை உயர்த்த உதவி செய்பவர்: த்யூமத்சேனன் ஒளிமிகு படைகளின் தலைவன், சத்யவானின் தந்தை, இங்கே இறை மனது ஒளியை இழந்து குருடானது, ஒளிமிகுந்த விண்ணுலக அரசாட்சியை இழந்து, அந்த இழப்பினால் புகழையும் இழந்தது. ஆனாலும் இதில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் உருவகப்படுத்தப்பட்டவை அல்ல. அவை தனிப்பட்ட குணாதிசயங்களைக் குறிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், உணர்வுள்ள, உயிர்ப்புள்ள சக்தியின் அவதாரமாக அல்லது வெளிப்பாடாக சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களோடு நம்மால் தொடர்பு கொள்ளமுடியும், அவர்கள் மனிதனுக்கு உதவ மனித வடிவம்கொண்டு மனிதனுடைய அழியும் நிலையை இறை உணர்வாக மாற்றி அமரவாழ்விற்கு வழிகாட்டுகின்றனர்.”

சாவித்ரியை நான்கு முறைகளில் படிக்கலாம்:

- 1) அதன் வார்த்தைகளின் ஓசை, அதிர்வுகள் - வேதங்கள் அவற்றினுடைய ஓசைகளுக்காகவே வழிவழியாக பூமியில் ஓர் அதிர்வை ஏற்படுத்துகிறது என்பதனாலேயே பாராயணம் செய்யப்படுகிறது அல்லவா அது போல் மந்திரமாக பயன்படுத்தலாம்.
- 2) மனதால் புரிந்துகொள்வதற்காகப் படிக்கலாம்
- 3) அதன் பொருளை புரிந்து கொள்ளும் வரை மீண்டும் மீண்டும் படித்து அதில் கவனம் செலுத்தலாம்.
- 4) மேற்சொன்ன மூன்றையும் செய்து நம் உணர்வு மேம்பட

அதை நோக்கி நம்மைத் திறந்து சாவித்ரியின் மூலத்தை நாம் அடையலாம்.

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் இக்குறிப்பிலிருந்து நாம் அவருடைய இந்த இறவாக்கவிதையை வாசிக்கத் தொடங்கலாம். முதல் நூல் "The Book of Beginnings" முதல் காண்டம் Symbol Dawn. இது 10 பக்கங்களைக் கொண்டது. இரண்டு பகுதிகளாக நாம் பிரிக்கலாம். முதல் பகுதி வைகறை நேரத்தை விளக்குகிறது. இரண்டாவது பகுதி நம் காப்பியத்தின் நாயகியான சாவித்ரி விழித்தெழும் இந்த முக்கியமான நாளைப்பற்றி, அவளுடைய கணவன் சத்யவான் இந்த நாளில் இறக்கப்போகிறான் எனும் அவள் மட்டுமே அறிந்த அந்த இரகசியம் நிறைவேற இருக்கும் நாளைப்பற்றி குறிக்கிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தர் சாவித்ரியின் இந்த முதல் பகுதியை மட்டுமே பல முறை எழுதியிருக்கிறார் என சொல்லப்படுகிறது. அவர் எழுதிய 50க்கும் மேற்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதிகள் ஸ்ரீஅரவிந்த ஆசிரம ஆவணக்காப்பகத்தில் உள்ளன. பலருக்கு இந்த முதல் பகுதி மிகவும் கடினமானதாக இருக்கிறது. சாவித்ரியில் வேறெந்த பகுதியையும் விட இம்முதல் பகுதி ஸ்ரீஅரவிந்தரின் மொழி ஆளுமை, உளவியல் ரீதியாக அதை எடுத்துச்செல்லும் விதம், ஆன்மிக விளக்கம் என பன்முகம் கொண்ட ஓர் ஒப்பிடவியலாத காவியச்சித்திரமாக இருக்கிறது. Symbol Dawn - சங்கேத வைகறை - இருள் நீங்காத அந்த வைகறைப் பொழுதை உஷைக் காலம் எனச் சொல்வார்கள். ஒளி, மேலும் ஒளி, புவியின் இருள் நீங்க இருக்கிறது என்பதை குறிப்பாகச் சொல்லும் சங்கேத வைகறை. சாவித்ரி காவியம் இவ்வாறு தொடங்குகிறது.

It was the hour before the Gods awake.

முதல் வரி "It was the hour before the Gods awake." படிப்பதற்கு மிக எளிமையாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் புரிந்துகொள்ள கடினமாக இருக்கிறது அல்லவா? கடவுளர்கள் விழித்தெழ மணி ஓசை எழுப்பப்படுகிறது. நம் கோயில்களில் விடியலுக்கு சற்றுமுன் மணி அடித்து அங்கு கோயில் கொண்டிருக்கும் கடவுளர்களை விழித்தெழச் செய்வது போன்று நம் காவியத்திற்கும் இது ஒரு சரியான தொடக்கம் அன்றோ? ஆனாலும் இது சற்று புரியாதது போல் இருக்கிறது. இந்த முதல் வரியின் விளக்கத்தை

ஸ்ரீ அரவிந்தர் திரு.அமல்கிரண் அவர்களுக்கு (திரு. அமல் கிரண் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சாதகர்களுள் முக்கியமானவர். 1930லிருந்து 1943 வரை 13 வருடங்களுக்கு மேலாக ஸ்ரீ அரவிந்தர் திரு.அமல் கிரண்டம் மட்டும் சாவித்ரி பற்றி விளக்கங்களை அவ்வப்பொழுது கடிதம் மூலம் விவரித்துவந்தார். இக்கடிதங்கள் நாம் சாவித்ரியை புரிந்து கொள்ள பெரும் உதவியாக இருக்கிறது.) கடிதம் மூலம் விளக்கியிருக்கிறார். ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஏன் awoke என்று எழுதவில்லை. காரணம் என்னவென்றால் எப்பொழுதோ நடந்த நிகழ்ச்சியை அது குறிக்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் தினம் தினம் தொடரும் ஓர் நிகழ்வினை இது குறிக்கிறது.

இப்பிரபஞ்சம் முன்னேற்றப்பாதையில் நகர்வதற்கு கடவுளர்கள் சக்தியைக் கொண்டுள்ளார்கள். பழங்கால நம்பிக்கையின்படி பொய்மைக்கு தலைமை வகிப்பவனுக்கும் பேருண்மையின் தலைவனுக்கும் மறைமுக எதிர்ப்பு இருப்பதால் இரவு நேரம் பார்வைக் குறைவால் அதன் உணர்வு உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடுவதால் உண்மையின் தலைவனுடைய பணி தடைபடுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் கடவுளுடைய வேலையை இருள் கவியும் நேரத்தில் இந்த கொடிய பேய்கள் தடுக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றன. ஒவ்வொரு நாளும் ஒளியின் வருகையால் முன்னேற்றத்தை உருவாக்கும் செயலில் கடவுளர்கள் ஈடுபடுகின்றனர். இந்த அதிகாலை 4 மணி வேளையை நாம் ப்ரம்ம முகூர்த்தம் என்று கூறுவோம் அல்லவா? இந்தியாவில் இருக்கும் எல்லா கோவில்களும் அதிகாலை 4 மணிக்கு மணி ஓசையை எழுப்பி இறைவனையும் பக்தர்களையும் தத்தம் பணியில் ஈடுபடச்செய்கின்றன. இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாவித்ரியின் தொடக்கமான "hour" அதிகாலை 3 லிருந்து 4 மணிவரையிலான நேரத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த நேரம் முடியும் தருணம், கடவுளர்கள் விழித்தெழும் நேரம், இரண்டாவது வரியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இறைநிகழ்வு (the divine event) நடக்கும் நேரம்.

ஒவ்வொரு நாள் இரவும் நம் பிரபஞ்சம் இறை ஆணையை முன்னிட்டு தற்காலிகமாக இந்த மாபெரும் இருளில் பிடிபட்டு அசேதனத்தில் (inconsient) மூழ்குகிறது. இவ்விருளின் பிடியில் ஏற்படும் சிறு அசைவை தெளிவில்லாமல் பார்க்கமுடிகிறது. இதுவே மந்தகாசமாக ஒளிபெற காத்திருக்கிறது. ஸ்ரீ அரவிந்தர்

இதன் மூலம் இரத்தினச்சுருக்கமாக அசேதனம் மெதுவாக தீட்டப்பட்டு அஞ்ஞானம் எனும் நிலைக்கு விழித்துக்கொள்கிறது என்கிறார்.**1*

Across the path of the divine Event
The huge foreboding mind of Night, alone
In her unlit temple of eternity,
Lay stretched immobile upon Silence' marge.

ஏதோ ஒன்று அல்லது யாரோ ஒருவர் இறைநிகழ்வு நடக்கும் பாதையின் குறுக்கே படுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அமல்கிரண் அவர்கள் இதை விளக்குகையில், இந்த முக்கியமான இறைநிகழ்வு - ஒளியும் முன்னேற்றமும் கொண்ட கடவுளர்கள் விழித்துக்கொள்ளும் தருணம் என்கிறார். பின் எது அல்லது யார் அந்த பாதையில் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்கள்? ஏதோ மிகப்பெரிய விபரீதம் நடக்கப்போகிறது என்பதை முன்னமேயே அறிந்த இரவின் மனது அவளுடைய கோவிலில் அசையாமல் பேரமைதியின் விளிம்பில் முழுவதுமாக தன்னை விரித்துக்கொண்டு வீழ்ந்து கிடக்கிறாளாம். ஆனால் இரவென்னும் அவள் உறங்கவில்லை, உணர்வுடன் தான் இருக்கிறாள். அவள், ஏதோ அசம்பாவிதம் நடக்கப்போகிறது, அவளுடைய ஆட்சி முடிவுறப்போகிறது என்பதை அறிந்தவளாய் விடியலும் பகலும் அதனுடைய ஒளியும் எல்லா இயக்கங்களும் நடக்க இருப்பதை உணர்ந்தவளாய் வீழ்ந்து கிடக்கிறாள். வரப்போகும் விடியல் சாதாரண விடியல் அல்ல, Symbol Dawn, முக்கியமான விடியல், அதனால் இந்த இரவும் சாதாரணமானது அல்ல, பூமி சூரியனிடமிருந்து செல்லும் சாதாரண சுழற்சி அல்ல இது.

Almost one felt, opaque, impenetrable,
In the somber symbol of her eyeless muse
The abysm of the unbodied Infinite;
A fathomless zero occupied the world.

‘சாவித்ரியில் தியானம்’ (Meditations on Savitri) ஓவியங்களில் அன்னை ஹூதா அவர்களிடம் இவ்வரிகளுக்கு கோட்டுருவங்கள் வரைந்துகொடுத்தார். அதில் ஒரு கண் அதாவது இரவின் உணர்வு,

1 The Sun and the Rainbow, Hyderabad, 1981 p.147-151

முழுவதும் மூடாமலும், அதே சமயம் தூங்காமலும், ஆனால் ஏதோ விபரீதம் நடக்க இருப்பதை அறிந்து, அதையே ஆழமாக சிந்தித்திருப்பது போன்று, அச்சம் கொண்டு, வரவிருக்கும் ஒளியையும் கடவுளர்கள் விழிப்பதை தடுத்துக்கொண்டும் இருப்பதைப்போன்று வரைந்திருப்பார்.

Her eyeless muse – muse என்றால் ஒருமுனைப்பட்ட நிலையில் ஒருவிதமான கனவு நிலையில் இருப்பது. இரவின் ஆற்றலுக்கு ஒரு மனது இருக்கிறது. ஆனால் அது காணும் ஆற்றலை உபயோகிக்கவில்லை, கண்களற்று இருக்கிறது. ஆயினும் ஏதோ ஒரு கடுமையான மாற்றம் நிகழ இருப்பதை அறிந்திருக்கிறது. இந்த நிலை ஒளியேதும் ஊடுருவமுடியாதபடி எதுவுமே அதனுள் துளைத்துச் செல்லமுடியாதபடி கனத்திருக்கிறது. **Impenetrable** என்றால் ஒளி ஊடுருவமுடியாத என்பது பொருள். ஆனால் இங்கு நம்மால் அறியமுடியாத எனப்பொருள் கொள்ளலாம். இப்பார்வையற்ற இரவின் மனது இருண்டு உறக்கத்தின் குறியீடாக விளங்குகிறது. வெளிப்படாத அனந்தம் கரைகளற்ற இருண்ட ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தை உணர்த்துகிறது. “The abyss of the unbodied Infinite”. விடியலின் இந்த முன்னிரவு நேரம் உலகம் முழுவதும் ஆழம் காண இயலா அண்டவெளியினால் - **Fathomless zero** ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது போல் இருக்கிறது. **Fathom** என்றால் கடலின் ஆழத்தை குறிக்கும் அளவீடு.

A power of fallen boundless self awake
Between the first and the last Nothingness,
Recalling the tenebrous womb from which it came,
Turned from the insoluble mystery of birth
And the tardy process of mortality
And longed to reach its end in vacant Nought.

அன்னை இவ்வரிகளை இவ்வாறு விவரித்திருக்கிறார் “உணர்வற்ற இருளிலும் கூட இறைமூலத்தை நினைவுறுத்தும் ஏதோ ஒன்று தன் இருப்பை வெளிப்படுத்த விழைகிறது. அசேதனத்தின் தன்மை மிக வலுவானதாக இருப்பதால் வெறுமைக்கு திரும்பச் சென்றுவிடுவது அதற்கு இயற்கையாகிவிட்டது. வெறுமையில் விழித்துக்கொள்வது என்பது ஏதோ ஒன்றின், உணர்வின் தெளிவற்ற வெளிப்பாடாக கன்னிமுயற்சி போல் இருக்கிறது. ஆனால் ஸ்ரீ அரவிந்தர் சொல்வது

போல "recalling" அதாவது நினைவுபடுத்திப்பார்ப்பது "the tenebrous womb from which it came," "இருளடர்ந்த குழியிலிருந்து வந்ததை அது நினைவுகூர்கிறது" — உணர்வற்ற நிலைக்குத் திரும்பச்செல்வதே அதன் சுபாவமாகிவிட்டது. அது இறப்பின் தொடக்கம் போன்று இருக்கிறது." (About Savitri Part One).

Power of fallen self என்பது இருளின் மனது. அது தன் மூலத்திலிருந்து, இறைமூலத்திலிருந்து, துண்டிக்கப்பட்டதன் விளைவாக உணர்வற்றதில் வீழ்ந்துவிட்டது. அது முழுமையான அசேதனத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறது. Tenebrous என்றால் இருளடர்ந்த என்பது பொருள். அந்த ஆற்றல், இருளின் உணர்வற்ற நிலையிலிருந்து தான் வெளிப்பட்டதை நினைத்துப்பார்க்கிறது. நம்மில் பலர் காலையில் முதலில் கண் விழிக்கும்பொழுது மீண்டும் அதே துயில் நிலைக்குச் செல்ல நினைக்கிறோம் அல்லவா? வாழ்வு, பிறப்பு, இறப்பு மீண்டும் பிறப்பு என்ற மிக மெதுவான இச்சுழற்சியில் உணர்வு பெறுவது அதற்கு மிகக் கடினமாக, தீர்வு காண இயலாத பரம இரகசியமான ஒன்றாக இருக்கிறது. மீளவே இயலாத தூக்கத்தில் முழுவதும் உணர்வற்ற நிலைக்கு, அசத்திற்கு (Asat) வெறுமைக்குச் செல்வதே அதன் முடிவு என நினைக்கிறது.

இவ்விரு ஆற்றல்களுக்கும் சக்திக்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டமாக நாம் இதைப் பார்க்கிறோம். ஒருபுறம் இரவின் மனது அனைத்தையும் பெற நினைத்து, ஆனால் மீண்டும் வெறுமையில் கலந்து கரைந்து விடுவது, மறுபுறம் விடியலின் ஆற்றல் சாவித்ரி, புத்தொளியை பூமிக்குக் கொணர்பவள், உயர் ஒளியினால் இரவின் மனதை திருவுருமாற்றி வெற்றி கொள்பவள். இதுவே இம்மாகாவியத்தின் கருவாக காவியம் முழுமையிலும் இழையோடி நிற்கிறது. இறை நிகழ்வைத்தடுக்கும், உணர்வின் துணிகரமான பயணத்திற்கு, அதன் மகிழ்வினைத் தடுக்கும், எதிர்க்கும் இருளின் மனதை திருவுருமாற்றுகிறாள் நம் நாயகி சாவித்ரி.

As in a dark beginning of all things,
A mute featureless semblance of the Unknown
Repeating for ever the unconscious act,
Prolonging for ever the unseeing will,
Cradled the cosmic drowse of ignorant Force

Whose moved creative slumber kindles the suns
And carries our lives in its somnambulist whirl.

வைகறை நெருங்குவதை ஸ்ரீஅரவிந்தர் குறிப்பிடுகிறார். இந்நாளில் தான் சத்யவான் இறக்கப்போகிறான். மேலும் இது உளவியல் (psychological) ரீதியான இருளையும் குறிக்கிறது. அனைத்தும் மாறவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. இப்புவி தோன்றுவதற்கு முன் இருளாக, இருளிலிருந்துதான் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இப்பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்கு முன் ஓசையற்ற, வடிவமேதுமற்ற, நாம் அறியாத ஒன்றை ஒத்திருந்தது. இவ்விருள் உணர்வற்று மீண்டும் மீண்டும் அதே செயலை செய்துகொண்டு நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத ஓர் இச்சை என்னவென்று உணராமல் அதையே தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருக்கிறது. Life Divineல் ஸ்ரீஅரவிந்தர் அசேதனத்தை (inconsient)விவரிக்கிறார். அசேதனம் என்றால் என்ன? உயர் உணர்வின் (superconscient) நீட்டுருவாக்கமே அசேதனம். உயர் உணர்வுகொண்டுள்ள அனைத்துப்பண்புகளையும் அசேதனமும் கொண்டுள்ளது. ஆனால் அசேதனம் இருளில் மூழ்கியுள்ளது. இங்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ள இருளை நாம் அசேதனத்திற்கு ஒப்பிடலாம். மீண்டும் மீண்டும் சக்கரத்தில் சுழலும் செய்கையாக உணர்வற்று தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது, நீட்டித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இயற்கையின் சக்தி அனைத்தும், வானிலுள்ள பால்மண்டலங்கள், சூரியர்கள், நம் வாழ்வு அனைத்தும் எல்லா அறிவும் தொடட்டிலில் கிடத்தப்பட்டு உறக்கத்தில் இருக்கிறது. இங்கே இருள் ஒரு தாயாக, அவளும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். எனினும் அத்தூக்கம் சிருஷ்டி நிலையிலேயேதான் இருக்கிறது. இந்த அண்டவெளியில் எத்தனையோ சூரியர்களும் கோள்களும் நம்முடைய வாழ்வு உட்பட அனைத்தும் இந்த அரைத்தூக்க சுழலில்தான் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த இருட்தாய் அண்ட சராசரங்களையும் இருள் தொடட்டிலில் இட்டுத்தானும் உறங்குகிறாள். **Somnambulist** என்றால் தூக்கத்தில் நடப்பவன் என்று பொருள். தூக்கத்தில் நடப்பவர்களைப்பற்றி உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும். அவர்கள் தங்கள் ஆழ்மனத்தில் பதிந்துள்ளபடி எங்கு செல்ல நினைக்கிறார்களோ சரியாக அங்கு செல்வார்கள். ஆனால் தான் அதைச்செய்கிறோம் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். அது போல இருளில் மூழ்கிய இயற்கையும் தான் செய்வதை உணர்வற்று செய்துகொண்டிருக்கிறது. தூல உலகின் அந்த

உணர்வற்ற தூக்கத்தில் செய்கின்ற சுழற்சியில், அதனதன் இடத்தில் பொருந்தியிருக்கச் செய்யும் முழுமையான ஞானம் அதிலிருக்கிறது. நம்முடைய மனதின் வரையறுக்கப்பட்ட அறிவினைக் காட்டிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் அதிலிருக்கிறது. முதலில் அது ஓர் உணர்வாக இல்லாமல் ஒரு சக்தியாக செயல்படுகிறது என்கிறார் ஸ்ரீ அரவிந்தர். இயற்கையின் அளப்பரிய அச்சக்தி இருள் அன்னையின் மடியில் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறாள். அமைதியான நிர்சுணம் கொண்ட அறியப்படாத அந்த ஒன்றே அதைக் காக்கிறது, போஷிக்கிறது.

Athwart the vain enormous trance of Space,
Its formless stupor without mind or life,
A shadow spinning through a soulless Void,
Thrown back once more into unthinking dreams,
Earth wheeled abandoned in the hollow gulfs
Forgetful of her spirit and her fate.

சமாதிலையில் இருக்கும் இந்த இயற்கை பரந்த அண்டவெளியில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. (Athwart – நேராக இல்லாமல் சுற்றிக்கொண்டு செல்வது.) அதற்கு உருவமில்லை, மனமோ வாழ்வோ இன்றி மயக்கத்தில் இருக்கிறது. Stupor – மருந்தினை உட்கொண்டவர்கள் தள்ளாடுவது. இவ்வுலகம் சிருஷ்டிக்கப்படுவதற்கு முன் இதுபோன்று தான் இருந்திருக்க வேண்டும். நிழல் ஒன்று ஆன்மா இல்லாத இந்த வெற்றிடத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. நினைவிலா கனவுகளில் மீண்டும் எறியப்பட்டது. இந்த இருள், மனமற்று இருப்பதால் அதன் ஆழ்மனத்திலிருந்து எழும் கனவுகள் அவலமானதாக பொருளற்று இருக்கிறது. வெற்றிட ஆழத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் இப்புவி கைவிடப்பட்டது. Abandoned – ஒன்றினை பரிபாலனை செய்துகொண்டிருப்பவர் கைவிட்டுவிடுவது. ஒளியையும் பிரபஞ்ச சக்தியையும் தரும் கடவுளர்கள் இப்புவியை கைவிட்டுவிட்டனர். இன்னும் இக்கடவுளர்கள் விழித்துக் கொள்ளவில்லை அல்லவா? இந்த பூமியானவள் தன்னையும் தன் ஆத்மனையும் விதியையும் மறந்து விட்டாள். தான் எதற்காக இருக்கிறோம், தான் போகவேண்டிய இடம் எது என்பது தெரியாமல் இருக்கிறாள்.

The impassive skies were neutral, empty, still.
Then something in the inscrutable darkness stirred;

A nameless movement, an unthought Idea
Insistent, dissatisfied, without an aim,
Something that wished but knew not how to be,
Teased the Inconscient to wake Ignorance.

இந்த வரிகள் முழுவதற்கும் ஸ்ரீஅரவிந்தர் திரு.அமல்கிரண் அவர்களுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “இயற்கையும் ஆன்மாவும் முழுமையடையாத தற்காலிகமான இருளை ஒரு சின்னமாக வடிவமைக்க நான் சில நோக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் தெரிவு செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இரவில் பிடிபட்ட அவ்வுணர்வு தற்காலிகமானதாக இருந்தாலும் பிரபஞ்சம் தழுவியதாக நிலையான ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது. அந்த இரவில் தொலைந்து போனவன் உலகின் அடுத்தபாதி முழுமையான ஒளியோடு இருப்பதைப் பற்றி எண்ணமாட்டான். அவனுக்கு அனைத்துமே இரவாக, இவ்வுலகம் சகித்துக் கொள்ளப்படவேண்டிய இருளில் கைவிடப்பட்டு தான் அதில் அலைந்து திரிபவனாகத் தோன்றுகிறது.”

சத்யவான் இறக்கப்போகும் அக்குறிப்பிட்ட நாளின் வைகறைக்கு முந்தைய இருளை ஸ்ரீஅரவிந்தர் விவரிக்கிறார். ஆனால் அதே சமயம் அந்த இருளினை ஒரு குறியீடாக, நம் மனம், உணர்வு, ஆன்மா ஆகியவற்றில் நாம் அனுபவிக்கும் ஆன்மிக இருளை வெளிப்படுத்துகிறார்: மனித குல வாழ்வில் அதன் சரித்திரம் முழுமையிலும் இருளின் ஆதிக்கத்தை மறைமுகமாக நமக்கு விவரிக்கிறார். இனி இவ்வரிகளின் பொருளை நாம் ஆராயலாம்.

நாம் நிலவுலகினை நினைக்கும்போது ஆகாயமும் நம் நினைவிற்கு வருகிறது. வானம் நினைவுக்கு வரும்பொழுது சொர்க்கமும் அதில் தான் கடவுள்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணமும் வருகிறது அல்லவா? ஆனால் கடவுள்களோ இன்னும் உறக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். அந்த வானமும் இப்புவிக்கு உடனடியாக பதிலேதும் கூறாமல் நடுநிலைவகிக்கிறது. இப்புவிக்கு சாதகமாகவோ எதிராகவோ எதுவும் சொல்லாமல் நடுநிலையாக (impassive) அசைவற்று இருக்கிறது. பின்னர் சிறிது மாற்றம் தெரிகிறது. இன்னமும் இருள் முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த இருளில் தெளிவற்ற ஏதோ ஒன்று அசைகிறது. **Unscrutable** – எதையும் வெளிப்படுத்தாத: சில

மனிதர்களை நாம் இவ்வாறு குறிப்பிடுவது வழக்கம் - Unscrutable face. அவர்களின் முகம் எந்த உணர்வையும் வெளிப்படுத்தாது. அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை நம்மால் அறியமுடியாது. அதுபோன்று இந்த இருரும் எண்ணங்களற்று இருந்தாலும் ஏதோ சிறு அசைவு ஏற்படுகிறது. இச்சிறு அசைவிற்கு பெயரில்லை, ஆனால் எண்ணமற்ற நோக்கமுண்டு. நோக்கம் போன்ற ஒன்று உண்டு. அதற்கு எண்ணுவதற்கு மனமில்லை, ஆயினும் விடாப்பிடியாக ஒரு விளைவினை ஏற்படுத்திவிட்டது. திருப்தியற்று தான் எதையோ இழந்துவிட்டதைப்போல், எதை இழந்தோம், என்ன நோக்கம் எனத்தெரியாமல் செயலிழந்து காணப்படுகிறது. விழித்துக்கொள்ள, தன் இருப்பை (existence) உணர என்ன செய்வது என்பதை அறியாதிருக்கிறது. அன்னை இதற்கு ஓர் அழகான விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார். இது ஓர் உளவியல் ரீதியான அசைவு, ஒன்றைத் தொடங்குவதற்குமுன் ஏற்படும் சிறு அசைவு அல்லது நாம் விழித்துக்கொள்ள தொடங்குவதற்குமுன் ஏற்படும் அசைவு, அச்சிறு அசைவை நாம் பெறுகிறோம், அது என்னவென்று நமக்குத்தெரியாது. ஆனால் அன்னை சொல்கிறார், அதற்கு உயிரோ மனமோ இல்லை. எப்படி எண்ணுவது எப்படி வாழ்வது என்று தெரியாவிட்டாலும் அது ஏதோ ஒன்றை விரும்புகிறது. இதுவே ஆர்வத்தின் சிறு அசைவு, முதல் அசைவு. இருளில் ஏற்படும் சிறு அசைவு. ஸ்ரீ அரவிந்தர் "Teased the Inconscient to wake Ignorance." என்கிறார். அசேதனத்திற்கும் (inconscient) அறியாமைக்கும் (Ignorance) வித்தியாசம் இருக்கிறது. அசேதனம் - அதில் உணர்வு என்பதே இல்லை. ஆனால் அறியாமை என்பதில் சிறிதளவு விழிப்புணர்வு இருக்கிறது. நாம் அனைவரும் இந்த அறியாமை நிலையிலே இருக்கிறோம். இச்சிறு அசைவு எரிச்சலூட்டுகிறது. இதை விளக்குவது சற்றுக்கடினம்தான். **Teased** - இரண்டு பொருள் தரும். ஒன்று குழந்தைகள் ஒருவரை ஒருவர் சீண்டி எரிச்சலூட்டுவது. மற்றொன்று சிக்கிக்கொள்வது எனப்பொருள் தரும். உதாரணமாக நான் பிறந்த நாட்டில் ஆடுகள் மேய்ச்சலுக்குச் செல்லும் பொழுது அதன் ரோமம் செடிகளின் இலைகளில் சிக்கிக்கொள்ளும். கம்பளி நெய்வதற்கு இந்த ரோமங்களை ஒரு ப்ரஷ் அல்லது சீப்பு போன்ற ஒன்றை கொண்டு சேகரிப்பது வழக்கம் அதனை tease என்று சொல்வார்கள். அது போன்று இந்த சிறு அசைவும் மெலிதாக ஓர் உணர்வைத் தூண்டுகிறது, இந்த அசேதனத்தை

விழித்துக்கொள்ளச் செய்கிறது, அன்னை கூறியது போல்
ஆர்வத்தின் முதல் அசைவு.

A throe that came and left a quivering trace,
Gave room for an old tired want unfilled,
At peace in its subconscious moonless cave
To raise its head and look for absent light,
Straining closed eyes of vanished memory,
Like one who searches for a bygone self
And only meets the corpse of his desire.

இந்த பத்தியின் தொடக்கத்தில் **Throe** எனும் வார்த்தை உள்ளது. **Throe** வலிப்பு நோய் உள்ளவர்கள் போல் அசைத்தல், இங்கு பெயரற்ற ஓர் அசைவு ஒரு கணத்தில் வந்து மறைவது. ஆனால் ஓர் அடையாளத்தை விட்டுச் செல்வது. காட்டில் வேட்டையாடச் செல்பவர்கள் மிருகங்களின் கால்தடத்தை வைத்து அவ்விலங்கு எங்கு சென்றிருக்கிறது என்று கண்டுபிடிப்பது போன்று; அல்லது இப்படிக்கூடச் சொல்லலாம் - நம்மை யாராவது ஏதேனும் கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டால் சிலசமயம் நாம் அதை மறந்துவிடுவோம். ஆனால் நம்முடைய உணர்வில் அதனுடைய வேதனையின் அடையாளம் இருக்குமல்லவா? அச்சிறு அடையாளம் பல காலம் நம்முள் திருப்தியற்று அமைதியாக உறங்கிக்கிடந்த ஏதோ ஒன்றை விழித்துக்கொள்ள வைக்கிறது. அது நமது மனதின் ஆழத்தில் நிலவொளியோ அன்றி மற்ற ஒளியோ ஏதுமற்ற ஆழ்மன குகையினுள்ளே உறங்கிக் கிடக்கிறது. அந்த இருளில் விழித்துக்கொண்டு தன் தலையை உயர்த்தி எங்கே ஒளி என்று வியந்து பார்க்கிறது. ஆயினும் அதனுடைய கண்கள் இன்னும் மூடியே இருக்கின்றன, அதன் நினைவு எனும் கண்கள் மூடியே இருக்கின்றன. அது எப்படி இருக்கின்றது என்றால் தன்னுடைய ஆத்மனை தேடுவது போல் இருக்கிறதாம். அந்த ஆத்மன் கடந்த காலத்தில் எப்படிப்பட்டதாக (bygone) இருந்தாலும் அதைத் தேடுவது போல் இருக்கிறது. அந்த கடந்த காலம் நமக்கு நினைவில் இல்லாவிடினும் அதனுடைய எஞ்சியதை, ஆசையின் அடிச்சுவட்டை மட்டுமே சந்திக்கிறது.

It was as though even in this **Nought's profound**,
Even in this ultimate dissolution's core,

There lurked an unremembering entity,
Survivor of a slain and buried past
Condemned to resume the effort and the pang,
Reviving in another frustrate world.

ஏதுமற்றதின் அறியமுடியா ஆழத்தில் - இங்கு **profound** எனும் சொல் இருக்கிறது. சாதாரணமாக இந்த வார்த்தையை adjective ஆக, பெயரைத்தழுவி நிற்கும் சொல்லாக, பயன்படுத்துவது வழக்கம். ஆனால் இங்கு பெயர்ச்சொல்லாக ஆழத்தைக் குறிக்கிறது. Nought - nothingness ஏதுமற்றதின் ஆழத்தில், அனைத்தும் கரைந்துவிட்ட பின், உருவம், உயிர், மனது என ஏதும் மிஞ்சாது, அதன் மையப்பகுதி (core)யும் முடிவாக கரைந்துவிட்ட பொழுதும் கூட அதனுள் உள்ள ஏதோ ஒன்று எஞ்சி நிற்கிறது. அது தன்னுடைய நினைவினை இழந்துவிட்ட பொழுதும் பல காலத்திற்குமுன் இருந்து, பின் இறந்து புதைக்கப்பட்டுவிட்டாலும் கூட இப்பொழுது விழித்தெழும் தருணம் வந்துவிட்டது. அது அமைதியாக உறங்கினாலும் விழித்துக் கொண்டே ஆக வேண்டும். அதற்கு விருப்பமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அது விழித்துக்கொண்டே ஆக வேண்டும், விழித்துக்கொள்ளும் முயற்சியை செய்தே ஆக வேண்டும். விழித்துக் கொண்டு மீண்டும் ஒரு புதிய உலகத்தில் வாழ வேண்டுமா, நான் இதைச் செய்தே ஆக வேண்டுமா, அந்த புதிய உலகமும் முந்தைய உலகத்தைப் போல் பயனற்றதாய் ஏமாற்றம் நிறைந்ததாய் இருக்கப்போகிறதே எனும் உணர்வு அதற்கு ஏற்படுகிறது. நாம் சில சமயம் காலையில் கண்விழிக்கும் பொழுது "நான் இன்று இந்த வேலையைச் செய்தே ஆக வேண்டுமா" என நினைக்கிறோம் அல்லவா? ஆனால் எனக்கு இந்த வரிகள் ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஆன்மாவைப்பற்றி பேசுவது போல் தோன்றுகிறது. ஆன்மா உறக்கத்தில் ஆழந்து மீண்டும் விழித்தெழுவது போல் தோன்றுகிறது.

An unshaped consciousness desired light
And a blank **prescience** yearned towards distant change.
As if a childlike finger laid on a cheek
Reminded of the endless need in things
The **heedless** Mother of the universe,
An infant longing clutched the sombre Vast.

ஆனால் அதே சமயம் எதையோ பேராவலுடன் எதிர்பார்த்து, காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஏதோ ஒன்று அதனை அந்த entityஐ மீண்டும் விழித்துக் கொள்ள வைக்கிறது. இந்த முதல் அசைவின் காரணமாக வடிவமற்ற அந்த உணர்வு ஒளியை விரும்புகிறது. முன்கூட்டியே அறியும் அறிவினை அது கொண்டிருக்கிறது. Science - அறிவியல், அறிவியல் என்பது அறிவு - நாம் இங்கு prescience எனும் சொல்லைப் பார்க்கிறோம். Prescience என்பது முன்கூட்டியே அறியும் அறிவு. தனக்கு எது வேண்டும் என்பது திட்டவாட்டமாக தெரியாவிட்டாலும் முன்னமேயே அறிந்திருக்கிறது, ஒரு மாற்றம் வேண்டும் என அவாவறுகிறது, அம்மாற்றம் தொலை தூரத்தில் இருப்பதாக உணர்கிறது. ஸ்ரீ அரவிந்தர், தொலைந்துபோன அந்த ஒளியை அது தேடுகிறது, காண விழைகிறது. இது எப்படி இருக்கிறதென்றால், சிறு குழந்தை உறங்கிக்கிடக்கும் பிரபஞ்ச அன்னையின் கன்னத்தில் தன் பிஞ்சு விரல்களை பதித்தாற்போல் இருக்கிறது என்கிறார். அவள் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள், பிஞ்சு விரல்களின் தீண்டலை கவனிக்கவில்லை, அக்கறைகொள்ளவில்லை - heedless. அச்சிறு அசைவு, அச்சிறு குழந்தை, பரந்து விரிந்த இருளை பிடித்துக் கொள்கிறது, பிரபஞ்ச அன்னையை விழித்துக்கொள்ளச் செய்கிறது, நினைவுறுத்துகிறது. கீழிருந்து எழும் இச்சிறு அசைவு மிகமிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஸ்ரீ அரவிந்தர் எப்பொழுதும் கூறுவது போல் இரு இயக்கங்கள் நமக்குத் தேவை. ஒன்று கீழிருந்து எழும் ஆர்வம், அதற்கு மேலிருந்து பதிலுரைக்கும் இறைவனின் பேரருள். அன்னை கூறுவது போல் நம்மை முன்னேறவிடாமல் தடுக்கும் கடும் இருளை, ஆர்வமெனும் அச்சிறு இயக்கம் மிகப்பெரிய விளைவினை ஏற்படுத்துகிறது. அச்சிறு அசைவினை ஒப்பிடும்பொழுது இவ்விளைவு மிகப்பெரியதே.

Insensibly somewhere a breach began:
 A long lone line of hesitating hue
 Like a vague smile tempting a desert heart
 Troubled the far rim of life's obscure sleep.

பின் முதல் ஒளிக்கீற்று, மெல்லிய நிறத்துடன், இன்னதென அறியமுடியாத நிறத்துடன் அடிவானத்தில் சூரியன் வர இருப்பதை கட்டியம் கூறும் விதமாக மிக மெல்லிய கோடாக தெரிகிறது. இந்த மெல்லிய ஒளிக் கீற்று எப்பொழுது தொடங்குகிறது, அந்த இருள்

திரையின் விலகலின் முதல் அசைவு எப்பொழுது தொடங்குகிறது? Breach என்றால் சிறு திறவு – உதாரணமாக படைகள் மிக பலம் பொருந்தியதாக பாதுகாப்பு மிகவும் பலமாக இருக்கும்பொழுது எதிரிகள் அதை முறியடிக்க சிறு வழியை கையாள்வார்கள் அதுவே breach என்பது. இங்கு ஒளி முன்பே இருந்தாலும் அது தடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அச்சிறு திறவு, முதல் ஒளிக்கீற்று ஸ்ரீஅரவிந்தர் அழகாக அதனை ஒரு மெல்லிய புன்னகை என்கிறார். மனதை கொள்ளை கொள்ளும் புன்னகை, வறண்ட இதயத்தை, உணர்வற்ற, வாழத் தகுதியற்ற இதயத்தை கொள்ளை கொள்ளும் புன்னகை. ஆயின் இப்புன்னகை கவர்ச்சிகரமானதாக இருப்பதால் அது விழித்துக்கொள்ளத் தலைப்படுகிறது. விழித்துக் கொள்வதே துன்பமாக இருக்கிறது. அதிகாலையில் நம்முடைய அயர்ந்த உறக்கத்தை கலைத்தால் நமக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறதல்லவா, அது போன்று இருக்கிறது. இருளில் ஆழ்ந்துள்ள, உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துள்ள வாழ்வை விழிக்கச்செய்கிறது, உணர்வுகொள்ளச் செய்கிறது இந்த ஒளிக்கீற்றின் உந்துதல்.

Arrived from the other side of boundlessness
 An eye of deity **peered** through the dumb deeps;
 A **scout** in a **reconnaissance** from the sun,
 It seemed amid a heavy cosmic rest,
 The **torpor** of a sick and weary world,
 To seek for a spirit sole and desolate
 Too fallen to recollect forgotten bliss.

அடிவானத்தில் தோன்றும் இந்த திறவு இவ்வொளிக்கீற்று கண்ணின் வடிவம் பெறுகிறது. இந்த முதல் ஒளி கடவுள் ஒருவர் தன் கண்ணை சிறிதே திறந்து இருளினை ஊடுருவுவது போன்று உளதாம். **Peering** – தெளிவாகப் பார்க்க முடியாமல். பார்ப்பதற்கு மிகவும் கடினமாக அதே சமயம் எதையோ பார்க்க விழைகிறது – scout. **Scout** மீண்டும் போர்களத்தில் உபயோகிக்கப்படும் ஒரு சொல். படையெடுப்பதற்கு முன் எதிர்த்தரப்பில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஒருவரையோ அல்லது ஒரு சிறு குழுவினையோ அனுப்பி செய்திகளை (**reconnaissance**) சேகரிப்பது வழக்கம், அதுவே **scout** என்பது. இறைவன் தன் அறிவெனும் ஒளியை அனுப்பி இருளைப் பார்க்கச்செய்கிறான் போலும். ஆனந்தத்தை மறந்த ஆன்மாவைத் தேடுகிறது.

இருளில் ஏற்படும் இச்சிறு அசைவு, இச்சிறு இயக்கம் பிரபஞ்ச அன்னையை நினைவுறுத்துகிறது, ஆனந்தத்திலிருந்து உதித்ததை மறந்த இப்பிரபஞ்சத்தை நினைவுறுத்துகிறது. a spirit sole and desolate – desolate எதுவும் வளரமுடியாத வறண்ட நிலத்தைக் குறிக்கிறது; உளவியல் ரீதியாக யாரும் உதவாத நிலை, நம்பிக்கையிழந்து, துயரத்தின் உச்சநிலையில் இருப்பவர்களைக் குறிக்கிறதோ? கனத்த பிரபஞ்ச ஓய்வினூடே, இவ்வுலகம் நோயுற்று, களைப்புற்று மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறது. அது சாதாரண உறக்கம் அல்ல, நோய்வாய்ப்பட்டவர்கள் ஓய்வாக ஒருவித ஆழ்ந்த மயக்கத்துடன் இருப்பார்கள் அல்லவா? (torpor) அது போன்ற உறக்கத்தில் இருக்கிறது. இப்பிரபஞ்சம் நோயுற்று, சக்தியிழந்து, வலுவிழந்து காணப்பட்டாலும் அதனுள் உள்ள அதன் சாரமான மெய்ப்பொருள் ஒளிக்கு விழித்துக் கொள்கிறது. இவ்வரிகளுக்கு ஹூதா அவர்கள் ஓவியம் தீட்டியுள்ளார்கள்.

இதையே ஸ்ரீ அரவிந்தர் அவர்கள் முதல் வரியில் நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறார். 'It was the hour before the Gods awake', பல யுகங்களாக தொடர்ந்து நடைபெறும் சுழற்சியின் இயக்கமே, பகல், இரவு, இது போன்று தொடர்ந்து நடைபெறும் இயக்கங்களையே குறிக்கிறது. இதைப் பற்றி பல வரிகள் இங்கே உள்ளன – 'Prolonging for ever', 'the unconscious act', 'the unseeing will', 'repeating for ever the unconscious act', 'the earth is once more thrown back into unthinking dreams'. நம்முடைய உணர்வை இருள் சூழும்போது, அது தனிமனிதன் தொடர்புடையதாக இருந்தாலும் சரி அல்லது உலகளாவியதாக இருந்தாலும் சரி மேலே விவரிக்கப்பட்டதைப் போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்படுகிறது. இந்த வரிகளை பலவிதமாகப் படிக்கலாம். நாம் இதை தனியாகப் படித்தால் அந்த அனுபவத்தோடு நாம் ஒன்றிவிட்டால் விதவிதமான வகையில் நாம் படிக்கமுடியும் என்பதை உணரலாம். நம் சைத்தியபுருஷனை இருள் உணர்விலிருந்து விழிக்கச்செய்வதற்கு கூட நாம் இவ்வரிகளைப் படிக்கலாம்.

மீண்டும் நம் வாசிப்பைத் தொடங்கலாம். கடவுள் உருவம் கண்களைத் திறக்க முயற்சி செய்யும்போது வேகமாக செல்கிறது. மேலும் மெதுவாக இயங்க ஆரம்பிக்கிறது. மிகமிகத் தொலைவில் உள்ள ஒன்றை மனப்பூர்வமாக விரும்பும் பொழுது அதை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது மேலிருந்து அதற்கான ஓர்

ஒப்புதல் கிடைக்கும்பொழுது அது இன்னும் அதிவேகமாக செல்லத்தொடங்குகிறது.

Intervening in a mindless universe,
Its message crept through the reluctant hush
Calling the adventure of consciousness and joy
And, conquering Nature's disillusioned breast,
Compelled renewed consent to see and feel.

இவ்வொளியின் கண் புலனுணர்வின் தீர்ச்செயலுக்கு ஒரு செய்தியை ஏந்தி வருகிறது, மனமற்ற பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு மாறுபாட்டினை ஏற்படுத்துகிறது. புலனுணர்வின் தீர்ச்செயலுக்கு மகிழ்ச்சியை, ஆனந்தத்தைக் கொண்டுவரும் செய்தியை அந்த அமைதியினூடே தாங்கிக்கொண்டு, இயற்கையை சம்மதிக்க வைக்கிறது. இயற்கையை விழிக்கவைக்க மட்டும் விரும்பவில்லை. சோர்வுற்றுக்கிடக்கும் இந்த இயற்கை, தான் உபயோகமற்றவள் என்றும், மாறும் இவ்வுலகில் அனைத்தையும் நடைமுறைப்படுத்த அதிக காலம் ஆகும் என்பதால் மாறமறுக்கிறது. ஆனால் அச்சிறு ஒளியின் கீற்று அதனை வற்புறுத்துகிறது, நம்பிக்கையூட்டுகிறது, சம்மதிக்கவைக்கிறது. நாம் முழுவதுமாக இருட்டறையில் இருக்கும்பொழுது, ஒரு சிறு ஒளி நம்மை மகிழ்ச்சியுற்செய்கிறது அல்லவா? இச்சிறு ஒளிக்கீற்று அதைப் பார்க்கவைக்கிறது, இணங்க வைக்கிறது. இப்பொழுது இயற்கை பார்ப்பதற்கும் உணர்வதற்கும் சம்மதிக்கிறது.

A thought was sown in the unsounded Void,
A sense was born within the darkness' depths,
A memory quivered in the heart of Time
As if a soul long dead were moved to live:
But the oblivion that succeeds the fall,
Had blotted the crowded **tablets** of the past,
And all that was destroyed must be rebuilt
And old experience laboured out once more.

எல்லைகளற்ற ஓசையற்ற பரந்த வெறுமையில் ஓர் எண்ணம் விதைக்கப்பட்டது. இருளின் ஆழத்தில் விதைக்கப்பட்ட விதையினால் உணர்வுகள் உயிர் பெற்றன. புலன்கள் கூட இருளில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றன. ஆனால் காலத்தின் இதயத்தில் நினைவில்

ஒரு சிறு நடுக்கம், தயக்கமான இயக்கம் இவ்வொளியினால் ஏற்படுகிறது. ஓர் ஆன்மா பல காலமாக இறந்துகிடந்து இப்பொழுது விழித்தெழ தயாராக இருப்பதைப்போல் இருக்கிறது. ஆன்மா அசேதனத்தில் வீழ்ந்து கிடக்க நேரும்பொழுது, ஆன்மா தூல உடலை எடுக்கும்பொழுது அந்த ஆன்மா உடலை அடையும்பொழுது தலை வழியாக இழுக்கப்படும். அப்பொழுது அது (ஆன்மா) செய்வதறியாது திகைத்துப்போகிறது என அன்னை ஒரு முறை கூறினார். விழித்துக்கொள்வதற்கு அதிக காலம் எடுத்துக்கொள்கிறது. அந்த ஆன்மா கீழே விழும்பொழுது உணர்வற்ற நிலைக்குச் சென்று அனைத்தையும் மறந்துவிடுகிறது. (oblivion – மறந்து போன நிலை) “Had blotted the crowded tablets of the past” வாழ்வின் பழைய நிகழ்வுகளை பழைய அனுபவங்களாக இருந்தாலும் சரி அல்லது சாதனைகளாக இருந்தாலும் சரி எதுவாக இருப்பினும் அதனை துடைத்துவிட்டு அழித்துவிட்டு மீண்டும் கட்டுகிறோம். இறப்பு என்பதன் பெரிய இழப்பு இதுதான்: நாம், அதாவது இவ்வுடல், மடியும்பொழுது தற்போதுள்ள வாழ்வில் தான் அடைந்துள்ள அனைத்து அனுபவங்களையும் பெரும்பாலும் அவ்வுடல் தன்னுடன் எடுத்துச்செல்வதில்லை. பழைய அனுபவங்களைப் பெற மீண்டும் முயற்சி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அவ்வுடல் உணர்வுடன் இருந்தால் சில சமயம் அவ்வனுபவங்களை அடுத்தபிறவிக்கு எடுத்துச்செல்ல வாய்ப்பிருக்கிறது. மீண்டும் சோர்வான உணர்வோடு விழிக்க ஆரம்பித்து தொடர்ந்து அந்த அனுபவங்களைப் பெறுவதற்கு மீண்டும் மீண்டும் உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இங்கு tablets என்றால் பழங்காலத்தில் எழுதுவதற்கு களிமண் அல்லது மெழுகு தடவிய பலகையினைப் பயன்படுத்துவார்கள். புதிதாக எழுதுவதற்கு களிமண்ணைத் துடைத்துவிட்டு அல்லது மெழுகினை மெலிதாக சுரண்டிவிட்டு மீண்டும் எழுத பயன்படுத்துவார்கள்.

All can be done if the god-touch is there.
 A hope stole in that hardly dared to be
 Amid the Night's forlorn indifference.

பின்பு சாவித்ரி காவியத்தின் இந்த அற்புதமான வரிகள் இடம்பெறுகின்றன. நம்பிக்கையூட்டும் வரிகள், உறுதிப்பாட்டை

உரைக்கும் வரிகள். "All can be done if the god touch is there" அந்த இறை உருவம் கண்களைத்திறந்து பார்க்கிறது. நம்மை காக்க நமக்கு உதவி செய்ய இங்கு வந்துள்ளது. சாவித்ரி மகாகாவித்தின் அற்புதமான வரிகள். இறைவனின் தீண்டுதலால் ஒரு நம்பிக்கை விழித்துக்கொண்டு அமைதியாக உள்ளே நுழைகிறது. அந்நம்பிக்கையை நாம் பார்ப்பது அரிது. **Hope stole** – திருடன் எவ்வாறு அமைதியாக ஓசையின்றி நுழைவானோ அது போன்று இந்த நம்பிக்கையும் கைவிடப்பட்ட, இரங்கத்தக்க நிலையிலுள்ள இருளின் நடுவே நுழைகிறது. (**Forlorn – கைவிடப்பட்ட**) இருள் எவ்வித பதிலையும் தராது நம்பிக்கையின்றி வருத்தம் தோய்ந்து இருக்கும்போது நம்பிக்கை எனும் சிறு ஒளிக்கீற்று அதனுள் நுழைகிறது.

As if solicited in an alien world
 With timid and hazardous instinctive grace,
 Orphaned and driven out to seek a home,
 An errant marvel with no place to live,
 Into a far-off nook of heaven there came
 A slow miraculous gesture's dim appeal.

இது ஒரு கடினமான வாக்கியம். ஆனால் ஸ்ரீ அரவிந்தர் இவ்வரிகளைப் பற்றி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். இவ்வாக்கியத்தின் பொருள் (subject) errant marvel. Errant என்றால் சுற்றித்திரிகிற, தொலைந்துவிட்ட ஒன்றைப்பற்றிக் கூறுவது. அதற்கு வசிப்பதற்கு இடமில்லை, தன் பெற்றோரையும் நாட்டையும் இழந்துவிட்ட ஒன்று. பிச்சையெடுக்கும் ஒரு சிறுமியைப் போன்று இருக்க இடம்தேடி அலைகிறது. அவள் உதவி கோருகிறாள். இங்கு அவள் வேறு உலகத்தை சார்ந்தவளாகிறாள், அற்புதமானவள். அவளுடைய செய்கை, மிகவும் கூச்சசுவாவத்துடன், கேட்பதற்கு தயங்கி, தீர்த்துடன் அதே சமயம் இயற்கையான நேர்த்தியான அழகுடன் இருக்கிறது. சொர்க்கத்தின் ஒரு மூலையில் சிறிய ஒளியின் அறிகுறி தெரிகிறது. அற்புதமானதாக மெதுவாக வருகிறது. அது ஓர் ஒளிவெள்ளம்ல்ல. ஆனால் பதிலை எதிர்ப்போக்கும் சிறு ஒளி. இந்த வரிகளின் தொடக்கத்தில் **Solicit** எனும் சொல் வருகிறது. **Solicit** என்றால் எதையாவது வேண்டிக்கேட்பது என்று பொருள். மிகவும் கடினமான வரிகள். யாரோ அல்லது ஏதேனும் கேட்கிறதா அல்லது ஏதேனும் கேட்கப்படுகிறதா என்பது

தெரியவில்லை. ஆனால் மேலும் வாசிக்கும்பொழுது புரிகிறது
errant marvel கேட்கிறது.

The persistent thrill of a transfiguring touch
Persuaded the inert black quietude
And beauty and wonder disturbed the fields of God.

அச்சிறு ஒளியின் தீண்டுதல் நம் இருளான மனதினை
மாற்றுகிறது, ஒளியூட்டுகிறது. அவ்வொளி அனைத்தையும்
மாற்றுகிறது, பெரிய அளவிற்கு மாறுதலை ஏற்படுத்துகிறது,
அழகுறச்செய்கிறது. அத்தீண்டுதலினால் சிலிர்த்துப்போகிறது.
இருளான அசைவற்ற அந்த அமைதியை இச்சிலிர்ப்பு தொடர்ந்து
விடாமல் வற்புறுத்துகிறது. கடவுளர்களின் தூக்கத்தினை,
இருளினை, அழகான அற்புதமான இந்த அசைவின்மையை
இம்முதல் ஒளிக்கீற்று விழிக்க வைக்கும்பொருட்டு தொல்லை
கொடுக்கிறது.

A wandering hand of pale enchanted light
That glowed along a fading moment's brink,
Fixed with gold panel and opalescent hinge
A gate of dreams ajar on mystery's verge.

நீங்கள் மிக அதிகாலையில் எழுந்தால் இந்த நம்பிக்கையின் ஒளி
மெதுவாக அழகாக அற்புதமாக எட்டிப்பார்ப்பதைக் காணலாம்.
நாம் ஒரு கையை, ஒளிபொருந்திய கரத்தினைப் பார்க்கிறோம்,
தேயும் கணங்களில் ஒளிரும் விளிம்பினைப் பார்க்கிறோம்.
ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஓரம் அல்லது விளிம்பு எனும் தமிழ் வார்த்தைக்கு
பல ஆங்கில வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிறார் – at the edge; of
marge, verge இப்பொழுது brink. Brink of the ocean அல்லது brink
of the cliff, விளிம்பினைக் கடந்து ஓர் அடி எடுத்துவைத்தாலும்
நாம் விழுந்துவிடுவோம், அது போன்று ஒளி வரஇருக்கும்
தருணம் இவ்விளிம்பினை (brink) ஒத்திருக்கிறது. இவ்வொளி
பொருந்திய கரம், பொன் தகடுகள் பொருந்திய, பன்னிறம்
கொண்ட மின்னும் கதவுக்கீல்கள் கொண்ட கனவுகளின்
கதவினை புதிரின் எல்லைக்கோடுகள் மெள்ளத்திறக்கின்றன.
Ajar – முழுவதும் திறக்கப்படாத நிலை. Opal – அழகான
விலைமதிப்பற்ற கற்கள்.

One lucent corner windowing hidden things
Forced the world's blind immensity to sight.
The darkness failed and slipped like a falling cloak
From the reclining body of a god.

Reclining body of a god – கடவுளின் உடல் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அக்கடவுள் தொலைவிலுள்ள ஒளிபொருந்திய மூலையில் படுத்துக்கொண்டு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மறைந்திருக்கும் பொருட்களை, கனவின் கதவினைத் திறந்து அறியப்படாத உலகின் மீது ஒளியை வீசுகிறது. இச்சிறு ஒளியே மறைந்திருக்கும் அனைத்தையும் நாம் காண்பதற்கு போதுமானதாகும். ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஓர் அழகான ஒவியத்தை நமக்குத் தந்திருக்கிறார். இருள், துணி போன்று ஒளிமிக்க கடவுளர்களின் உருவத்தை மறைத்திருக்கிறதாம். இச்சிறு ஒளியினால் அத்துணி சடாரென கீழே விழுகிறது. இது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஓர் செய்தி. இவ்வரிகளுக்கு ஹூதா அவர்கள் ஒவியம் தீட்டியுள்ளார்கள்.

Then through the pallid rift that seemed at first
Hardly enough for a trickle from the suns,
Outpoured the revelation and the flame.
The brief perpetual sign recurred above.

விடியலைக்குறிக்கும் மற்றொரு அழகான சொல்லோவியம். **Rift** என்றால் சிறு கீறல், உடையில் ஏற்படும் கிழிசல் என்று கூடச்சொல்லலாம். இருளின் திரையில் சிறு கிழிசல் ஏற்படுகிறது. மங்கலான ஒளி இருளின் கிழிசலின் வழியே நுழைகிறது. **Pallid** – மங்கலான. இச்சிறு கிழிசல், இச்சிறு உடைப்பு நட்சத்திரங்களின் ஒளியைப் பெற போதுமானது. ஆனால் சற்றும் எதிர்பாராமல் ஒளி வெள்ளம், ஆன்ம ஜோதியின் தரிசனம் ஏற்பட்டது. **The brief perpetual sign recurred above.** நாம் காணும் இவ்விடியல் அதிக நேரம் நீடிப்பதில்லை, ஆனால் தினந்தோறும் நடைபெறும் நிகழ்வு. இவ்விடியல் ஒரு குறியீடு, ஆன்மா ஒளிபெற, பலம் பெற, புதிய உணர்வு வர இருப்பதைக் கட்டியம் கூறும் குறியீடு. நம் உணர்வின் சில நிலைகள் உணர்வற்று இருளைத்தொடர்ந்த போதும் உணர்வின் உயர்தளங்கள் ஒளி பெறுவதை நாம் அனுபவித்திருப்போம். ஆனால் பின்பு ஓரிடத்தில் “Our prostrate soil bore the awakening

ray.” மேலே தொடங்கிய ஒளி கீழிறங்கி மண்ணையும் தொட்டது என்கிறார் ஸ்ரீ அரவிந்தர்.

A glamour from unreached transcendences
Iridescent with the glory of the Unseen,
A message from the unknown immortal Light
Ablaze upon creation's quivering edge,
Dawn built her aura of magnificent hues
And buried its seed of grandeur in the hours.

சிருஷ்டிக்கு அப்பால், நாம் அறிந்தவற்றிற்கு அப்பால், நம்மால் எட்டமுடியாதவற்றிற்கு அப்பால் அதிதொலைவிலிருந்து நம்மை கவரக்கூடிய அற்புதமான ஒன்று வருகிறது. அது Iridescent – பளபளக்கும் பல நிறங்கள் கொண்டது. இதற்கு முன்பு opalscent என்ற வார்த்தையைப் பார்த்திருக்கிறோம். Opalscent என்றால் மங்கலான நிறங்களை உடையது Iridescent – நிறங்கள் மிகவும் தெளிவாக பிரகாசமாக இருக்கக்கூடியது. Iridescent with the glory of the Unseen நாம் உணராத நம் கண்களால் காணமுடியாத இறை சாந்நித்தியத்தை குறிக்கிறது. நாம் அறியாத இறவா ஒளியிடமிருந்து வந்த செய்தி. இறவா என்றுமுள ஒளி என்பது நம்முடைய தூலக்கண்களால் காணும் சூரிய ஒளி அன்று. வைகறையின் ஒளி, ஒளியின் மிக உயர்ந்த நிலையிலிருந்து அனுப்பப்படும் செய்தி. சிருஷ்டியின் வெளிப்பாட்டின் விளிம்பில் எப்பொழுதுமே சூரியனைப்போன்று தகதகக்கிறது இந்த இறவா ஒளி. என்றுமுள பேரொளி சிருஷ்டியின் வெளிப்பாட்டிற்கும், விரைவில் வெளிப்பட இருப்பதற்கும் மிக அருகில் மெல்லிய முனையாக, விளிம்பாக இருக்கிறது. இவ்வைகறை தினந்தோறும் ஒளியின் மூலம் ஒரு புதிய செய்தியை நமக்குக் கொணர்கிறது. ஆனால் இத்தருணத்தில் இவ்வைகறை ஓர் ஒளிவட்டத்தை பல நிறங்கள் கொண்ட அழகான ஒரு சூழலை உருவாக்குகிறது. இக்கம்பீரமான ஒளியின் வித்து புதைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மறையியலின் (occult) விதை பல காலத்திற்குமுன்பே பூமியில் புதைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட காலம் வந்தவுடன் முளைத்து பின் பூக்கத் தொடங்குகிறது. எனவே ஒவ்வொரு வைகறையும் ஒளியின் வித்தினை, வளர இருக்கும் ஒன்றினை, ஒவ்வொரு நாளும் கொண்டுவருகிறது.

An instant's visitor the godhead shone.
On life's thin border awhile the Vision stood
And bent over earth's pondering forehead curve.

Godhead - இறைத்தன்மை, அவ்வழகிய இறைவி சில கணங்களே அங்கு இருக்கிறாள். கடவுள் அதிக நேரம் இருப்பதில்லை, அவர் ஒரு பார்வையாளர் மட்டுமே. அப்பார்வையாளர் வாழ்வின் மெல்லிய எல்லையில் சில கணங்கள் நிற்கிறார். இப்புவிவின் மீது ஓர் ஒளி விழும்பொழுது ஜடப்பொருட்களின் குவியல் நம் கண்களுக்குப் புலப்படும். அது ஒளிக்கீற்றாக இருக்கும்பொழுது புவியின் மீது ஓர் எல்லைக்கோடு போல் இருக்கிறது. அவள் அக்கோட்டின் மேல் ஒரு கணம் சற்று சாய்வாக நிற்கிறாள். **Pondering** - எண்ணுதல்(thinking). அது எப்படி இருக்கிறதாம். நாம் எதையாவது சிந்தித்தால் நம்முடைய நெற்றி சுருங்கி நெற்றியில் ஒரு கோடு ஏற்படுகிறதல்லவா? அது போல் இப்புவிவின் மேல் ஏற்பட்ட ஒளியின் வளைவு சிந்தனைக்குறியாக இருக்கிறதாம். இதிலிருந்து இப்புவிவில் உணர்வோடு மனமும் இருக்கிறது என்பதை நாம் அறிகிறோம். இவ்வரிகளுக்கு ஹூதாவின் ஓவியத்தைக் காணலாம்.

Interpreting a recondite beauty and bliss
In colour's hieroglyphs of mystic sense,
It wrote the lines of a significant myth
Telling of a greatness of spiritual dawns,
A brilliant code penned with the sky for page.

Recondite - இரகசியமான, மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள. இரகசியமான அழகையும் ஆனந்தத்தையும் விளக்குகிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தர் அற்புதமான உருவங்களை பயன்படுத்துகிறார். இரகசியமான அவ்வழகையும் ஆனந்தத்தையும் நிறங்களினால் விளக்குகிறார். அவர் நிறங்களை உபயோகப்படுத்தக் காரணம் நிறங்கள் ஆழ்ந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவர் அதை **hieroglyphs** என்கிறார். hieroglyphs என்றால் பண்டைய காலத்து எகிப்திய எழுதும் முறை. அது ஓர் இரகசியமான எழுதும் முறை. அதை அறிந்தவர்கள் மட்டுமே மற்றவருக்கு அதை விளக்கமுடியும். அது போன்று நிறங்களின் உட்பொருளை அறிய நமக்கு உதவி தேவை. முக்கியத்துவம்

வாய்ந்த புராணக்கதைகளின் வரிகளை எழுத வர்ணங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஸ்ரீ அரவிந்தர் பழங்காலத்து வேதகால புராணக்கதைகளை மீண்டும் நமக்குக் கூறுகிறார். வைகறையின், ஆன்மிக தொடக்கத்தின் உயர்வினை hieroglyphs போன்று நமக்கு எடுத்துச்சொல்கிறார். இவ்வரிகள் முழுவதும் ஆன்மிக தொடக்கத்தின் உட்பொருளை, முக்யத்துவத்தை உரைக்கின்றன. இவ்வரிகளின் ஆழ்ந்த உட்கருத்தை அறிந்துகொள்ள இது போன்று குழுவாக அல்லாமல் தனியாக அமர்ந்து ஆழ்ந்து ஒருமுனைப்பட்டு படிக்கவேண்டும். அப்பொழுது ஆன்மிக வைகறையின் அனுபவத்தை அடையமுடியும். சடவுலகில் ஏற்படும் வைகறை நம் ஆன்மாவின் ஆழத்தில் புதைந்துகிடக்கும் ஆன்மிகச்சுடரின் கதையை விளக்கும். Code என்பது இரகசிய எழுத்துமுறை. வானம் முழுவதையும் முக்யத்துவம் வாய்ந்த இப்புராணக்கதையை எழுத குறியீடாக எழுதப் பயன்படுத்துகிறார்.

Almost that day the epiphany was disclosed
Of which our thoughts and hopes are signal flares;
A lonely splendour from the invisible goal
Almost was flung on the opaque Inane.

அந்த இரவு மிகவும் பயங்கரமானதாக இருளடர்ந்ததாக இருக்கிறது ஏனெனில் இந்த வைகறை மிகவும் முக்கியமானது. ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வைகறை வருகிறது. ஆனால் இந்த நாளில் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. Epiphany – என்பது இறைவன் எவ்வாறு இருப்பாரோ அவ்வாறே நாம் பார்ப்பது, தரிசனம் போன்றது. இறைவனை நாம் உயர்வாக பார்க்கிறோம், நம் முடைய நம்பிக்கையும் எண்ணங்களும் இத்தரிசனத்தின் சுடர்விட்டெரியும் குறியீடே. தரிசனம் வரப்போவதைக் குறிப்பது. நாம் நடுக்கடலில் மாட்டிக்கொண்டு தத்தளிக்கும்போது உயரத்தில் ஹெலிகாப்டரைப் பார்த்தால் சைகை காட்டுவோம் அல்லவா? அது போன்று நம்மை காக்கவரும், நமக்கு நம்பிக்கையூட்டும் குறியீடாக வருகிறது இச்சுடர். இச்சுடர் இறை சாந்நித்தியத்தை வெளிப்படுத்தக் காத்திருக்கிறது. இத்தரிசனமே, நம் கண்களால் காணமுடியாத இந்த அற்புதமான, தனிமையான தரிசனமே நாம் அடையவேண்டிய இலக்கு. கண்களுக்கு புலப்படாத இந்த இலக்கு ஒளி ஊடுருவ இயலாத கனத்த பொருளற்ற ஒன்றின் மீது எறியப்பட்டுள்ளது. Opaque – ஒளி ஊடுருவ இயலாத, Inane – அர்த்தமற்ற பொருளற்ற எனும்

பொருளில் இங்கு உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயின் Inane எனும் வார்த்தைக்கு "I" (capital I) உபயோகித்திருக்கிறார் ஸ்ரீஅரவிந்தர். ஸ்ரீஅரவிந்தர் எப்பொழுதுமே அந்த சொல்லின் உண்மையான பொருள் என்ன என்று நம்மை சிந்திக்கவைக்கிறார். Inane என்றால் விலங்குகளின் ஆன்மா என்பது பொருள். விலங்குகளுக்கு ஆன்மா என்பதே கிடையாது, பொருளற்றது, முக்கியத்துவம் இல்லாதது.

Once more a tread perturbed the vacant Vasts;
 Infinity's centre, a Face of rapturous calm
 Parted the eternal lids that open heaven;
 A Form from far beatitudes seemed to near.

ஆனால் அங்கு ஒரு சாந்நித்தியம் இருக்கிறது. பரந்தவெளியில் மீண்டும் ஒரு காலடிச்சுவட்டின் இடையூறு. Perturbed – இடையூறு. அவள் முகமொன்றைக் கொண்டிருக்கிறாள். அனந்தத்தில் அம்முகம் ஓர் மையப்புள்ளியாக இருக்கிறதாம். இக்கருத்து உடன்பாடில்லாதது. அனந்தம் என்பது ஆதியந்தம் இல்லாதது. எல்லைக்குட்பட்டதற்கே மையப்புள்ளி இருக்கமுடியும். அடிமுடி அறியப்படாதது அதற்கெப்படி ஒரு மையப்புள்ளி இருக்கமுடியும். அம்முகமே, அப்புள்ளியே அனந்தத்தின் அமைதியான ஆனந்தமாக இருக்கிறது. **Rapture** – பரமானந்தம் காலத்தால் அழியாத என்றுமுள மூடிய விழிகளைத் திறக்கிறாள். அவளுடைய கண்கள் திறப்பது சுவர்க்கமே திறப்பது போன்று இருக்கிறது. அது ஒரு முகம் மட்டுமல்ல, ஒரு வடிவத்தையே கொண்டிருக்கிறது. அவ்வடிவம் அருகில் வருகிறது, எங்கோ தொலைவில் இருக்கும் ஆனந்தத்தை நமக்கு அருகில் கொண்டுவருகிறது. **Beatitudes** – ஆனந்த நிலை (State of heavenly bliss) ,இவ்வரிகளுக்கு ஹூதா அவர்கள் ஓவியம் தீட்டியுள்ளார்கள்.

Ambassadors twixt eternity and change,
 The omniscient Goddess leaned across the breadths
 That wrap the fated journeyings of the stars
 And saw the spaces ready for her feet.

அவள் தூது செல்பவளாக பணியாற்றுகிறாள். நிலையானதற்கும், மாறிக்கொண்டே இருப்பதற்கும் இடையே அவள் தூது செல்கிறாள். **Ambassadors** – தூது செல்பவர் (இங்கு பெண்பால்). நிலையான உலகிற்கும் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் நம்முடைய

துால உலகிற்கும் ஏதேனும் தொடர்பிருக்கிறதா? நிலைப்பேற்றிலிருந்து ஒரு செய்தியை அவள் நமக்குக் கொண்டுவருகிறாள். இச்செய்தி பரிமாற்றம் இரண்டு திசைகளிலும் நிகழ்கிறது. Twixt – இடையே (between). அவள் அனைத்துமான உடலைக் கொண்டவள், அனைத்து ஞானத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டவள். அண்ட வெளியில் அகன்ற வான்வெளியில் கோள்களையும் நட்சத்திரங்களையும் அதனதன் விதிக்கப்பட்ட பயணத்தை உள்ளடக்கியவள். Fated journeyings of the stars – வகுக்கப்பட்ட பயணத்தில், அதே சமயம் விதியின் சக்தியை கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தானோ என்னவோ நாம் நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு நம்முடைய விதியை கணிக்கிறோம். அடுத்து அவள் செல்ல வேண்டிய இடத்திற்கு அவள் தன் பாதங்களை பதிப்பதற்கு அண்ட வெளி தயாராக இருக்கிறது.

Once she half looked behind for her veiled sun,
Then, thoughtful, went to her immortal work.

அவள் சற்றே திரும்பிப் பார்க்கிறாள், அருமையான காட்சியல்லவா? தன்னுடைய சூரியன் மறைந்திருக்கும் சூரியன், தன் பின்னே வருகிறானா என்று திரும்பிப்பார்த்து பின் சிறிதே சிந்தனையுடன் தன் இறவா வேலையை தொடர்வதற்கு செல்கிறாள்.

Earth felt the Imperishable's passage close:
The waking ear of Nature heard her steps
And wideness turned to her its limitless eye,
And, scattered on sealed depths, her luminous smile
Kindled to fire the silence of the worlds.

அவள் இவ்வாறு கடந்து செல்லும்பொழுது இயற்கை அதற்கு பதிலளிக்கிறது. இவ்வுலகம் ஜடப்பொருளின் அழிவற்ற பாதையினை உணர்கிறது, அதன் அருகாமையினை, அதன் காலபுகள் கடந்து செல்வதை அதனுடைய விழித்துக்கொண்டிருக்கும் செவிகளுக்குக் கேட்கிறது. அதனுடைய இந்திரியங்கள், கண், காது போன்றவை, உணர்வுகள், பூமியின் பரந்த வெளி, அவளை நோக்கித் திரும்புகிறது. அவளுடைய ஒளி மிக்க புன்னகை அடைத்து முத்திரையிடப்பட்ட ஆழத்தின்மீது விரவுவது போல் தெளிக்கப்படுகிறது. அவளுடைய அந்த ஒளிமிகு புன்னகை அமைதியாக இருக்கும் உலகத்தில் ஒரு

நெருப்பை உருவாக்குகிறது. புவியின் ஆழத்தில் எங்கோ இயற்கைக்கு விடையளிக்க ஆழ்ந்த ஆர்வத்துடன் காத்திருக்கிறது. (ஹூதாவின் ஓவியம்) அந்த அழகான புன்னகையின் நெருப்பு பதிலளிக்க உயர்கிறது. எங்கும் அமைதியாக இருள் கவிந்து கிடக்கும் பொழுது எல்லா இடத்திலும் அந்த ஆர்வம் விழித்துக்கொள்கிறது. **Kindle** – (எரிவதற்கு) தூண்டிவிடுதல். Scattered – சிதறுவது (to scatter seeds) ஒரு அரசி கூட்டத்தினிடையே செல்லும்பொழுது அனைவரையும் பார்த்து புன்னகைப்பது (Queen when she moves she **scatters** her smile on everybody)

All grew a consecration and a rite.
Air was a vibrant link between earth and heaven;
The wide-winged hymn of a great priestly wind
Arose and failed upon the altar hills;
The high boughs prayed in a revealing sky.

தான் கொண்டுள்ள இப்புதிய ஒளிவினை புனிதமானதாக, சமர்ப்பணமாக, ஆராதனையாக செய்கிறார். Rites – சமயச்சடங்குகள். இது மனிதன் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. இவையனைத்தும் இயற்கையுடையது. இக்காற்றானது பூமிக்கும் சுவர்க்கத்திற்கும் இடையே ஓர் அதிர்வை ஏற்படுத்தும் தொடர்பாக (link) இருக்கிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தர் அது வேதமந்திரங்களை ஒத்திருக்கிறது என்கிறார். மலைகளே இறைவன் வீற்றிருக்கும் கருவறையாக, காற்றே பக்தி இசையாக, வேதமந்திரங்களாக ஒலிக்கிறது. உயர்ந்திருக்கும் மரக்கிளைகளும் வானத்தை நோக்கிய இம்மந்திர உச்சாடனத்தில் பங்கேற்கின்றன. இவ்வொளியினால் ஆகாயம் அனைத்தையும் நமக்கு புலப்படச் செய்வது போல் இருக்கிறது. ஸ்ரீஅரவிந்தர் இவையெல்லாம் அழகான கவிதைக்காக எழுதப்பட்டவையல்ல என்கிறார். இவையனைத்தும் அவருடைய அனுபவங்களே. மரங்கள் பிரார்த்திக்கின்றன, காற்று நம்மையும் சுவர்க்கத்தையும் தொடர்புறுத்துவதாக இருக்கிறது. இவையனைத்தும் கற்பனையல்ல அவருக்கு ஏற்பட்ட அற்புதமான அனுபவங்களே. உணர்வோடு இருந்தால் நாடும் இந்த அனுபவத்தை பெற முடியும்.

வகுப்பில் கேட்கப்பட்ட சில கேள்விகளும் விளக்கங்களும்: The darkness falling like a cloak

வினா: இதை நீங்கள் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் உவமை எனக்கூறினீர்கள். ஏதோ ஒன்றை எப்படி நாம் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனக் கொள்ள முடியும்?

விடை: சாவித்ரி பவனிலிருந்து வெளிவரும் Invocation புத்தகத்தில் முதல் காண்டத்தைப் பற்றி நாங்கள் எழுதி வெளியிட்டபோது அதைப்படித்த வாசகர் ஒருவர் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் Secret of Veda எனும் புத்தகத்திலிருந்து வைகறையின் கடவுள் இருள் எனும் ஆடை போர்த்தி ஓய்வெடுத்துக்கிடப்பதை மேற்கோள் காட்டி எங்களுக்கு அனுப்பியிருந்தார். ஸ்ரீஅரவிந்தர் அக்கடவுளை ஆண் வடிவமாகவோ அல்லது பெண்வடிவமாகவோ குறிக்கவில்லை. கடவுள் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார், இந்த இருள், ஆடை நழுவி விழுவது போன்று விழுகிறது என்று மட்டுமே கூறுகிறார்.

வினா: ஹூதா இக் கடவுள் வடிவினை பெண்ணாக வரைந்திருக்கிறாரா?

விடை: ஸ்ரீஅன்னை தன்னுடைய அகக்காட்சியில் கண்டதை ஹூதாவிடம் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த கடவுள் ஆண்வடிவமோ அல்லது பெண்வடிவமோ அல்லது நாமறிந்த ஏதோ ஒரு கடவுளின் உருவமோ அல்ல. ஆனால் அழகான ஓர் இறையம்சம் அங்கிருந்ததை அவர் கண்டதாக சொல்கிறார். முதன்முதல் மறையியிலை (occultism) கற்றபோது, தன்னுள்ளே மிக ஆழந்து சென்றபோது குகையிலிருந்து ஓர் ஒளி வெளிவருவதைக் கண்டார் அன்னை. அக் குகையினை நோக்கி மேலும் சென்றபோது அக்குகையினுள்ளே இந்த அழகான கடவுள் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். பின்னாளில் சத்பிரேம் என்பவரிடம் சொல்லும்பொழுது அவர் அந்த இறையம்சத்தின் முன்னால் நின்று அதைப் பார்த்ததாகவும் அப்பொழுது அந்த இறையம்சம் தன் கண்களைத்திறந்து பார்த்தது எனவும் கூறுகிறார். மேலும் இதுவே அசேதனத்தின் ஆழத்தில் இறை சாந்நித்யத்தை வெளிப்படுத்தும் முதல் அவதாரம் என்றார். ஸ்ரீஅரவிந்தர் குறிப்பாக இதைச் சொல்லவில்லை என்றாலும் அன்னைக்கு தான் கண்ட காட்சி இதை நினைவுறுத்தியிருக்கலாம்.

Here where our half-lit ignorance skirts the gulfs
On the dumb bosom of the ambiguous earth,

Here where one knows not even the step in front
 And Truth has her throne on the shadowy back of doubt,
 On this anguished and precarious field of toil
 Outspread beneath some large indifferent gaze,
 Impartial witness of our joy and **bale**,
 Our prostrate soil bore the awakening ray.

முந்தைய வரிகளில் வைகறை கடவுள் கடந்து செல்லும்போது இயற்கை அதற்கு பதிலுரைக்கிறது. மேலும் ஆர்வம் மேலெழுந்து மலைகளும், காற்றும், மரங்களும் கடந்து செல்லும் அந்த இறைசாந்தித்தியத்தை ஆராதிப்பதையும், பிரார்த்திப்பதையும் நமக்கு கூறுகிறார். இப்பொழுது இம்மானிட உலகினைப்பற்றி எடுத்துரைக்கிறார். பரந்து, ஆழ்ந்து, விரிந்த அண்டவெளியின் விளிம்பில் இச்சிறு பூமி, தன் அரைகுறையாக விழித்துக்கொண்ட அறியாமையோடு சுற்றிச்சுற்றி வருகிறது. **Skirt** – ஒன்றின் விளிம்பில் சுற்றி வருதல். இப்புவி தெளிவற்றதாக, குழப்பமிக்கதாக, செயல்திறன் அற்ற இதயத்தை உடையதாக இருக்கிறது. ஏனெனில் ஜடத்தின் தன்மையே இதுதான், அது தான் இறைத்தன்மை உடையதா அல்லது இறைத்தன்மை அற்றதா, என்பது அதற்குத் தெரிவதில்லை. நம்முடைய இந்த உலகம் இரட்டைகளால் ஆனது. இருள், ஒளி: இன்பம் துன்பம் என இவ்வாறு இரட்டைத்தன்மை கொண்டது. சிறிதளவே உணர்வுடைய நாம் நம்முடைய வாழ்வின் அடுத்த நிலை என்ன என்பதை அறியமாட்டோம். நமக்கு முன்னால் இருக்கும் நிலையினைக் கூட அறியாமை காரணமாக நாம் அறிந்திருக்கமாட்டோம். சுவாரசியமான விஷயம் என்னவென்றால் நம்முள்ளே நாம் ஆழ்ந்து சென்றால் இப்பொழுது நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றி குறிப்பு கிடைக்கும். ஆனால் அடுத்து நாம் செய்யவேண்டியதைப் பற்றிய குறிப்பு நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. அதற்கு ஒரு புதிய ஆர்வமும் உள்ளுணர்வும் தேவைப்படுகிறது. இப்புவியில் பேருண்மை என்பது சந்தேகத்தின் மீது அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ அரவிந்தர் Life Divine-ல் சந்தேகம் என்பது எவ்வளவு முக்கியமானது என்கிறார். உண்மையைக் கண்டறிய நம்முடைய தேடலின் நோக்கத்தை அறிய அனுபவத்தைக் கொண்டுமட்டும் நாம் நம்பிவிடக்கூடாது. உண்மையைக் கண்டறிய நாம் பல கேள்விகள் கேட்கவேண்டும். இங்கு பேருண்மை சந்தேகத்தின்மீது வீற்றிருக்கிறது. இவ்வரிகளுக்கு ஹூதா அவர்களின் ஓவியத்தைக் காணலாம்.

நாம் அனைவரும் கடின உழைப்பு எனும் களத்தில் வாழ்கிறோம். அனைத்தும் மிக கடுமையான முயற்சியாலேயே பெறவேண்டியிருக்கிறது. இப்படி கடின உழைப்பும் துன்பங்களும் நிறைந்ததாக, நிலையற்றதாக இருக்கிறது. நாம் இதுகாறும் அடைந்தவை, நம்முடைய பதவி அனைத்தும் நிலையற்றது, பாதுகாப்பற்றது. நம்முடைய இக்கடின உழைப்பின் களம் அலட்சியமாக பார்க்கும் வானத்தின் கீழே எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. உயர்தளங்களிலிருக்கும் சக்திகள் நமக்கு உதவுகின்றனவா அல்லது நமக்கெதிராக செயல்படுகின்றனவா என்பதைப்பற்றிய அக்கறையின்றி வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. நம் மகிழ்வையும் துக்கத்தையும் ஒரு சாட்சியாக, ஒருதலைப்பட்சமற்ற ஒரு சாட்சியாக பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. **Bale** – துக்கம். இங்கு துக்கம் நம்முடைய கடின உழைப்பால் ஏற்படுகின்ற துன்பம். வைகறையின் ஒளி விண்ணை மட்டும் ஒளியேற்றவில்லை, நம்முடைய மண்ணையும் விழிக்கச் செய்கிறது. **Prostrate** – நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து வணங்குவது. நம்முடைய இவ்வழகிய வைகறை அதன் உறுதிமொழியோடு வரவிருக்கிறது.

Here too the vision and prophetic gleam
Lit into miracles common meaningless shapes;
Then the divine afflatus, spent, withdrew,
Unwanted, fading from the mortal's range.

இம்மானிட உலகிலும் இறை சாந்தித்தியத்தை வெளிப்படுத்தும் அற்புதக்காட்சியினை நாம் உணரமுடிகிறது. அக்காட்சியின் ஒளியும் அதன் தீண்டுதலும் மிகச்சாதாரண அர்த்தமற்ற விஷயங்களைக்கூட அற்புதம் வாய்ந்ததாக மாற்றுகிறது. அத்திவ்ய தரிசனத்தின் வருகையினால் நம்மைச் சுற்றியுள்ள சாதாரணமானவையனைத்தும் அற்புதமானதாகத் தெரிகிறது. நாம் மிக அதிகாலையில் எழுந்தால் இதை உணரமுடியும். ஆரோவில்லில் Bonne Fire எனும் நிகழ்ச்சியின் போது இந்த அசாதாரணமான இயற்கையின் மாயவித்தையை உணரலாம். அதிகாலையில் இருட்டில் மக்கள் கூடிய பின் தீ மூட்டப்படுவது வழக்கம். சிறிது சிறிதாக இருள்விலகி சூரியனின் கதிர்கள் வானத்தை மெள்ளத்திறந்து மாத்ரிமந்திரிப்பட்டு அனைவரையும் ஒளியுறுத்துவது போன்ற அந்த அற்புதமான காட்சியை பலர் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். காலை ஒளியில் அனைத்தும்

மெருகேற்றப்பட்ட இக்காட்சி சில கணமே இருக்கிறது. இது இறைவனின் சுவாசம், இறைசாந்தியத்தின் சுவாசம் அனைத்திலும் அற்புதத்தை ஏற்படுத்தும் சுவாசம். பின் அதனை விலக்கிக் கொள்கிறது. ஏனெனில் மானிடரிடமிருந்து எவ்வித விளைவும் இல்லை, மனித எல்லையிலிருந்து சிறிது சிறிதாக தன்னை விலக்கிக்கொள்கிறது.

A sacred yearning lingered in its trace,
The worship of a Presence and a Power
Too perfect to be held by death-bound hearts,
The prescience of a marvellous birth to come.

அழகான ஒன்று நம்மைவிட்டுச் சென்றுவிட்டது. புனிதமான பேரவா, சாந்தியத்தையும் ஆற்றலையும் மிகவும் விரும்பிய அந்த ஆவல் மிகமிக அழகானது, மாறக்கூடிய இவ்வுலகில் அதை தக்கவைத்துக்கொள்வது மிகவும் அரிதானது. ஸ்ரீஅன்னை சூரியன் மறையும் வேளையை மேற்சொன்னவாறு கூறியிருக்கிறார். நாம் உணர்வுள்ளவர்களாக இருந்தால் சூரியன் அடிவானத்தில் மறையும் நேரம், இயற்கை முழுவதும் புனிதமான, தெய்வீகமான ஆர்வம் கொள்ள விரும்புவதை நாம் உணரமுடியும். அவ்வழகான ஒளி மறைந்துவிட்டது. இங்கே இது வைகறையின் ஒளி. **To linger** – சிறிது நேரம் தாமதிப்பது. உடனடியாக அனைத்தும் சகஜநிலைக்கு வந்துவிடவில்லை, ஆனால் புனிதமான அந்த ஆவல் அற்புதமான பிறப்பு ஒன்று வரப்போவதை முன்கூட்டியே தெரிவிக்கிறது. **Prescience** – முன்கூட்டியே அறியும் திறன். வைகறை ஒளி மறைந்தாலும் அற்புதமான ஒன்று நடக்கப்போவதை பற்றி நமக்கு உறுதியளிக்கிறது.

Only a little the god-light can stay:
Spiritual beauty illumining human sight
Lines with its passion and mystery Matter's mask
And squanders eternity on a beat of Time.

அந்த அற்புதமான கடவுளின் ஒளி நம்முடன் சிறிது நேரமே இருக்கிறது. அது ஓர் அழகான ஆன்மிக அழகாக, அனைத்தையும் ஒளியேற்றியது, நம்மை பார்க்கச் செய்தது. ஜடத்தின் முகமுடிக்குப் பின்னால் இருப்பதை அது காணச்செய்தது. தூல உலகம்

முகமூடி அணிந்து தன்னுடைய உண்மையான தோற்றத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உலகத்தின் பேரார்வத்தையும் இரகசியத்தையும் ஒளியுறச் செய்தது. இப்பேரார்வமும் இரகசியமும் ஜடத்தின் சாதாரணமானதல்ல. சில கணங்களுக்கு இறவாத்தன்மை அங்கிருந்தது. இறவாத்தன்மையின் அழகும் ஆற்றலும் சாத்தியக்கூறும் அதிக நேரமல்ல சில கணங்களே நீடித்தது. **Squander** – வீணாக்குதல் **Spending without thinking**. இறவாத்தன்மை கொண்டிருந்தாலும் சில நொடி நேரத்தில் அது விரயமாக்கப்பட்டது.

As when a soul draws near the sill of birth,
 Adjoining mortal time to Timelessness,
 A spark of deity lost in Matter's crypt
 Its lustre vanishes in the unconscious planes,
 That transitory glow of magic fire
 So now dissolved in bright accustomed air.

காலத்தால் அழியாத ஆன்மா பிறக்கப்போவதை இங்கு குறிக்கிறார். பிறப்பின் வாசற்படியில் நிற்கும் இவ்வான்மா காலத்திற்குள் அடைக்கப்பட இருக்கிறது. **Sill** (threshold) - வாசற்படி அவ்வான்மா அசேதனத்தில் ஆழ்ந்து விடுகிறது. ஆன்மாவிற்கே உரிதான இயற்கையான ஒளி அசேதனத்தின் இருளில் விழுங்கப்படுகிறது. ஒளிமிழந்து அசேதனத்தோடு ஒன்றிவிடுகிறது. ஒளிமிக்க இறைஉருவம் ஒன்று ஜடத்தின் ஆழத்தில் தொலைந்து போனது. **Crypt** – கோவிலின் அடியிலோ அல்லது சர்ச்சின் அடியிலோ இருக்கும் இரகசியப்பகுதி (அடிக்கல் நாட்டப்படும் பகுதி) **Cryptic** – புரிந்து கொள்ள கடினமான, இரகசியமான. ஜடமும் அது போல் அனைத்தும் மறைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆழமான பகுதி. அற்புதமான அவ்வொளி அதிகநேரம் நீடிக்கவில்லை. ஜடத்தின் ஆழத்தில் கரைந்து மறைந்துவிட்டது. அற்புதமான அவ்வொளி நமக்கு மிகவும் பழக்கமான காற்றில் இப்பொழுது கலந்துவிட்டது.

The message ceased and waned the messenger.
 The single Call, the uncompanioned Power,
 Drew back into some far-off secret world
 The hue and marvel of the supernal beam:
 She looked no more on our mortality.

வைகறையின் இறைவி வந்துவிட்டாள். இப்புவிவியின் மீது வளைந்து அதற்கு ஒரு செய்தியையும் கொணர்ந்தாள். அவள் ஒரு தூது செல்பவளாக, நிலைப்பேற்றின் அரசாட்சியிலிருந்து அனைத்தும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் இப்புவிக்கு ஒரு செய்தியை கொண்டுவருபவளாக இருக்கிறாள். அந்நிலைப்பேற்றிலிருந்து செய்தியை தந்துவிட்டு அவளும் மறைந்துவிடுகிறாள். **Wanes** – நிலவினைக் குறிக்கும்பொழுது நாம் இவ்வார்த்தையை உபயோகிக்கிறோம். நிலவு முழுநிலவாக ஒளிவீசி பின் சிறிது சிறிதாக தேய்கிறது. ஒளியும் மறைகிறது. இது அவளுடைய முதல் அழைப்பை குறிக்கிறது. உயர் உலகிலிருந்து தனிப்பட்ட ஆற்றலோடு அழைக்கிறாள். பின் எங்கோ தொலைவில் இருக்கும் இரகசியமான மிக உயர்ந்த பரம ஒளியைக் கொண்ட, பல வண்ணங்களை உடைய, அற்புதமான உலகிற்கு மீண்டும் சென்றுவிடுகிறாள். இறப்பை சார்ந்த இவ்வுலகில் அவளை நாம் இனிமேல் காணமுடியாது.

The excess of beauty natural to god-kind
 Could not uphold its claim on time-born eyes;
 Too mystic-real for space-tenancy
 Her body of glory was expunged from heaven:
 The rarity and wonder lived no more.

அளவிலா அழகு கடவுளர் தன்மைவாய்ந்தவர்களுக்கு இயல்பானது. காலத்தால் கட்டுண்ட நம் கண்கள் அத்தெய்வீக ஒளியினைத் தாங்க இயலாது. நம்முடைய கண்கள் வேறுவகையில் திருப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அவளுடைய ஒளிரும் மாண்பினை நம் உலகினால் வைத்துக்கொள்ள இயலாது. ஆழ்ந்த இரகசியமானதாக இருந்தாலும் கூட, அதனுடைய மெய்மை, உண்மை, வாடகை வீட்டில் வசிப்பவள் போல் சில காலமே இங்கு தங்கயிருக்கமுடியும். பெருமைக்குரிய மாட்சிமை மிக்க அவளுடைய உடல் சுவர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒன்று. அந்த அரிதான அற்புதமான அத்தருணம் மேலும் நீடிக்காமல் மெதுவாக மறைந்துவிடுகிறது. இருள் முற்றிலுமாக விலகி வைகறையின் அற்புதம் மறைந்து வெளிச்சம் பரவுகிறது. **Expunge** – அழித்துவிடுதல்.

There was the common light of earthly day.
Affranchised from the respite of fatigue
Once more the rumour of the speed of Life
Pursued the cycles of her blinded quest.

இருள்விலகி சாதாரண அன்றாட நிகழ்வாக வெளிச்சம் பரவுகிறது. நிகழ்வுகளினால் சோர்வடைந்து, களைத்து ஓய்வெடுத்து பின் அதிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டது. **Afranchise** – விடுவிக்கப்பட்ட (set free). **Respite** - இடைவேளை ஓய்வு, **fatigue** – சோர்வுறச்செய்யும். வாழ்வின் வேகம் சக்கரத்தின் சுழற்சிபோன்று வேகமாக சுற்றுகின்றது. (இங்கே **Rumour** – ஒலி, இரைச்சல்) இரவும் பகலும், நன்மையும் தீமையும், சுகமும் துக்கமுமாக சுழன்றுகொண்டே இருக்கிறது. வாழ்வு குருட்டுத்தேடலாக இச்சுழற்சியில் எதையோ தேடுகிறது. ஓய்வெடுத்த இரவு அதனின்றி விடுபட்டு விழித்தெழுந்து மீண்டும் தத்தம் வேலையை தொடர்கிறது.

All sprang to their unvarying daily acts;
The thousand peoples of the soil and tree
Obeyed the unforeseeing instant's urge,
And, leader here with his uncertain mind,
Alone who stares at the future's covered face,
Man lifted up the burden of his fate.

அனைவரும் தம்முடைய அன்றாட வேலையைத் தொடங்க விழித்தெழுகின்றனர். இதையேதான் நாம் ஆண்டாண்டு காலமாக இவ்வுலகில் செய்துவருகின்றோம். மரங்களும் தாவரங்களும் மிருகங்களும் அந்தந்த கணத்திற்கு ஏற்ப செயல்படுகின்றன. அவையனைத்தும் எதிர்காலத்தைப்பற்றி சிந்திப்பதில்லை. நினைத்து செயல்படுவதில்லை, உணர்வின் உந்துதலுக்கேற்ப செயல்படுகின்றன. எதிர்காலத்தைப் பற்றி எண்ணுபவன் மனிதன் மட்டுமே. மானுடனே உயிரினங்களில் முதன்மையானவன். மனிதன் நிலையற்ற மனதைக் கொண்டிருந்தாலும் கூட, அஞ்ஞானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாலும் கூட, அவனே உயிரினங்களில் முதன்மையானவன். எதிர்காலத்தினைக் கூர்ந்து கவனித்து அடுத்து நிகழ்ப்போவதைப்பற்றி எண்ணுபவன் மனிதனே. விதியின் பாரத்தை சுமந்து இம்மானுடன் மீண்டும் தன் வாழ்வினைத் தொடர்கிறான். இவ்வரிகளுக்கு ஹூதா அவர்கள் ஓவியம்

தீட்டியுள்ளார் — ஒரு மனிதன் தலையில் மலையை சுமந்து
கொண்டிருப்பதுபோல இருக்கும். ஹூதாவுக்கு இவ்வோவியம்
மிகவும் பிடிக்குமாம். மனிதனின் முயற்சி இதில் தெரிகிறது
அல்லவா?

(தொடரும்)

சாவித்ரி ஆங்கில வகுப்பு

சாவித்ரீ பவன் செய்திகள்

பிப்ரவரி 2010:

ஸ்ரீ அன்னையின் பிறந்தநாள் கொண்டாடப்படும் இம்மாதத்தில் சிறப்பான, “சைத்திய புருஷனை கண்டறிதல்” எனும் கண்காட்சி லொரட்டா என்பவரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

5. 12. 19 26 ஆகிய தேதிகளில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் அன்னையின் பூரணயோகம் பயிற்சிப்பட்டறை ஆஷிஷ் ஜோஷியினால் நடத்தப்பட்டது.

20 : சைத்தியபுருஷனை உணர்தலும் பூரணயோகத்தில் திருவுருமாற்றமும் என்பது பற்றி திரு. ஷ்ரத்தாலு ராண்டே உரையாற்றினார்.

21 : ஸ்ரீ அரவிந்த ஆவணகாப்பகத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட புதிய திரைப்படமான “The One whom we adore as The Mother” காண்பிக்கப்பட்டது.

25 : ஸ்ரீ அன்னையும் ஹூதாவும் இணைந்து தயாரித்த “சாவித்ரியில் தியானம்” ஓவியங்களில் நூல் ஏழு : யோகத்தின் நூலிலிருந்து ஓவியங்கள் எடுக்கப்பட்டு திரைப்படமாக தயாரிக்கப்பட்டன. ஓவியங்களை புகைப்படம் எடுத்தவர் ஜியார்ஜியோ மொலினாரி திரைப்படத்தை தயாரித்தவர் மனோகர்.

28: பெளர்ணமி நிலவொளியில் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் திருவுருவச்சிலை முன் ஆரோவில் பிறந்தநாளை முன்னிட்டு சிறப்பு தியானம்.

மார்ச் 2010:

முனைவர் ஜெய்சிங் அவர்கள் தன்னுடைய ஒருமுனைப்பை வளர்த்தல் வகுப்பை மீண்டும் துவங்கினார். இவ்வகுப்பு திங்கள், செவ்வாய் மற்றும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் நடைபெறுகிறது.

1: புதிய வகுப்பான பகவத்கீதையைக் கற்றல் விளாடிமீர் அவர்களால் நடத்தப்படுகிறது.

7: முனைவர் M.V. நட்கர்னி நினைவுச் சொற்பொழிவினை நாரத் அவர்கள் நிகழ்த்தினார். சொற்பொழிவின் தலைப்பு : சாவித்ரி — அன்பின் வழி.

29: சாவித்ரிபவனில் தங்கும்விடுதி கட்டுவதற்கான அடிக்கல்நாட்டு விழா

29: பூரணநிலவொளியில் ஸ்ரீஅரவிந்தர் திருவுருவச்சிலை முன்பு சாவித்ரி வாசித்தல்

ஏப்ரல் 2010:

ஸ்ரீஅரவிந்தர் பாண்டிச்சேரி வந்து 100 ஆண்டுகள் ஆனதைக் கொண்டாடும் விழாக்கள்

4: Seer Deep-hearted எனும் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் சுயசரிதைக் கவிதையை ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள் வாசிக்க ஹோல்ஜர் வயலின் வாசிக்க லியோனார்ட் திரைப்படக்கருவியை இயக்கினார்.

7: ஸ்ரீஅரவிந்தருக்கு சமர்ப்பித்தல் - சமஸ்கிருதம், ஹிந்தி மற்றும் குஜராத்தி மொழிகளில் மோஹன் மிஸ்ட்ரி அவர்கள் பாடல்கள் பாடினார்.

17: ஸ்ரீஅரவிந்தரும் மனிதனின் எதிர்காலமும் எனும் திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது.

25: "புவிவார" விழாவின் ஒரு பகுதியாக "புவிக்கும் மனிதனுக்கும்" எனும் பவர் பாயிண்ட் ப்ரசண்டேஷன் அளிக்கப்பட்டது.

28: பெளர்ணமி நிலவொளியில் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் திருவுருவச்சிலை முன் சாவித்ரி வாசித்தல் சுனில்-தா இசையோடு தியானம்

04-04-2010 ஸ்ரீ அரவிந்தர் பாண்டிச்சேரி வந்த நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி "100 மலர்கள் - 100 குழந்தைகள்"

மே 2010:

ஸ்ரீஅரவிந்தர் பாண்டிச்சேரி வந்து 100 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதைக் கொண்டாடும் விதமாக "அரவிந்தகோஷிலிருந்து ஸ்ரீஅரவிந்தர்" எனும் கண்காட்சி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

16: உயர்கல்வியின் புதிய தோற்றம் எனும் தலைப்பில் நாஸ்டிக் சென்டரின் ICISனால் தயாரிக்கப்பட்ட மல்டி-மீடியா ப்ரசண்டேஷன்.

27: பெளர்ணமி நிலவொளியில் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் திருவுருவச்சிலை முன் சாவித்ரி வாசித்தல் சுனில்-தா இசையோடு தியானம்

ஜூன் 2010:

19: ஆரோவிலில் புதிதாக சேருபவர்களுக்காக திரு. ஷ்ரத்தாலு அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றினார்.

26: பெளர்ணமி நிலவொளியில் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் திருவுருவச்சிலை முன் சாவித்ரி வாசித்தல் சுனில்-தா இசையோடு தியானம்.

சாவித்ரி பவன் எனும் கனவு

ஆரோவிலில் ஒரு சூழலைப் பற்றிய எங்கள் கனவு அது

சாவித்ரியே அதன் மூச்சு

உலகின் அனைத்து பாகங்களிலிருந்து வரும் சாவித்ரி அன்பர்களை அது வரவேற்கும்

சாவித்ரி ஆராய்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் மையமாக அது விளங்கும்

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் சத்தியப் பெருவெளிப்பாடான சாவித்ரி எனும் மகாகாவியத்தை அனுபவிக்க, புரிந்து கொள்ளத் தேவையான அனைத்து நூல் குறிப்புகளையும் செயல்பாடுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும்

சூரியனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட உண்மை எனப்படும் சாவித்ரி பரிமளிக்கும் பவனமாக விளங்கும்.

சாவித்ரி பவன் பணிகளுக்கு எவ்வாறு உதவலாம்

சாவித்ரி பவன் நன்கொடைகளையும் நல்லெண்ணம் கொண்டோரின் பொருளுதவியையுமே சார்ந்திருக்கிறது. சாவித்ரி பவன் கனவு நனவாக தாங்கள் எவ்வாறு உதவலாம் என்பதை மனதிற்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறோம்.

சாவித்ரி பவன் SAILER செயற்திட்டத்தின் கீழ் இயங்குகிறது.
(ஸ்ரீஅரபிந்தோ பன்னாட்டுக் கல்வி ஆராய்ச்சி மையம்)

- காசோலைகள் (cheques) வரைவோலைகள் (Demand Drafts) Auroville Unity Fund (SAILER) எனும் பெயருக்கு எடுக்கப்பட்டு கீழ்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்ப வேண்டுகிறோம்.
- நீங்கள் ஆரோவில் பொருளாதார சேவையில் கணக்கு வைத்திருப்பவராக இருந்தால் 240001 எனும் கணக்கு எண்ணுக்கு "சாவித்ரி பவன்" எனக் குறிப்பிட்டு உங்கள் நன்கொடைகளை வழங்கலாம்.
- நீங்கள் இந்தியாவில் வசிப்பவராக இருந்தால் உங்கள் காணிக்கைகளை இணையதள வங்கி வசதிகள் மூலமாகவோ அல்லது நேரிடையாக மாற்றவிரும்வினால் (direct transfer) State Bank of India: Branch code No. 03160 : Account No. 10237876031 என்ற எண்ணுக்கு செய்யலாம். தங்கள் நன்கொடைகளை இவ்வாறு அனுப்பும்பொழுது அதை எங்களுக்கு தெரிவிக்கவேண்டுகிறோம். வங்கியில் சரிபார்த்து உடனடியாக அதற்கான இரசீது அனுப்பமுடியும்.
- ரூ.500 அல்லது அதற்குக்குறைவாகவோ அனுப்பினால் அதை M.O. அல்லது D.D.மூலம் அனுப்பவேண்டுகிறோம். வெளியிடங்களிலிருந்து காசோலைகள் மூலம் அனுப்பினால் அதைப்பெறுவதற்கு அதிக அளவு செலவாகிறது. மாதந்தோறும் சிறுநன்கொடை அனுப்புபவர்கள் மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும்

சாவித்ரி பவன்

ஆரோவில் - 605101, தமிழ்நாடு,

தொலைபேசி: 0091(0)413-2622922

மின்னஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in

இணையதள முகவரி:

www.auroville.org/education/edu_centres/savitribhavan_main.htm

“சாவித்ரி
உலகின்
திருஉருமாற்றத்திற்கான
மந்திரம்”

அன்னை